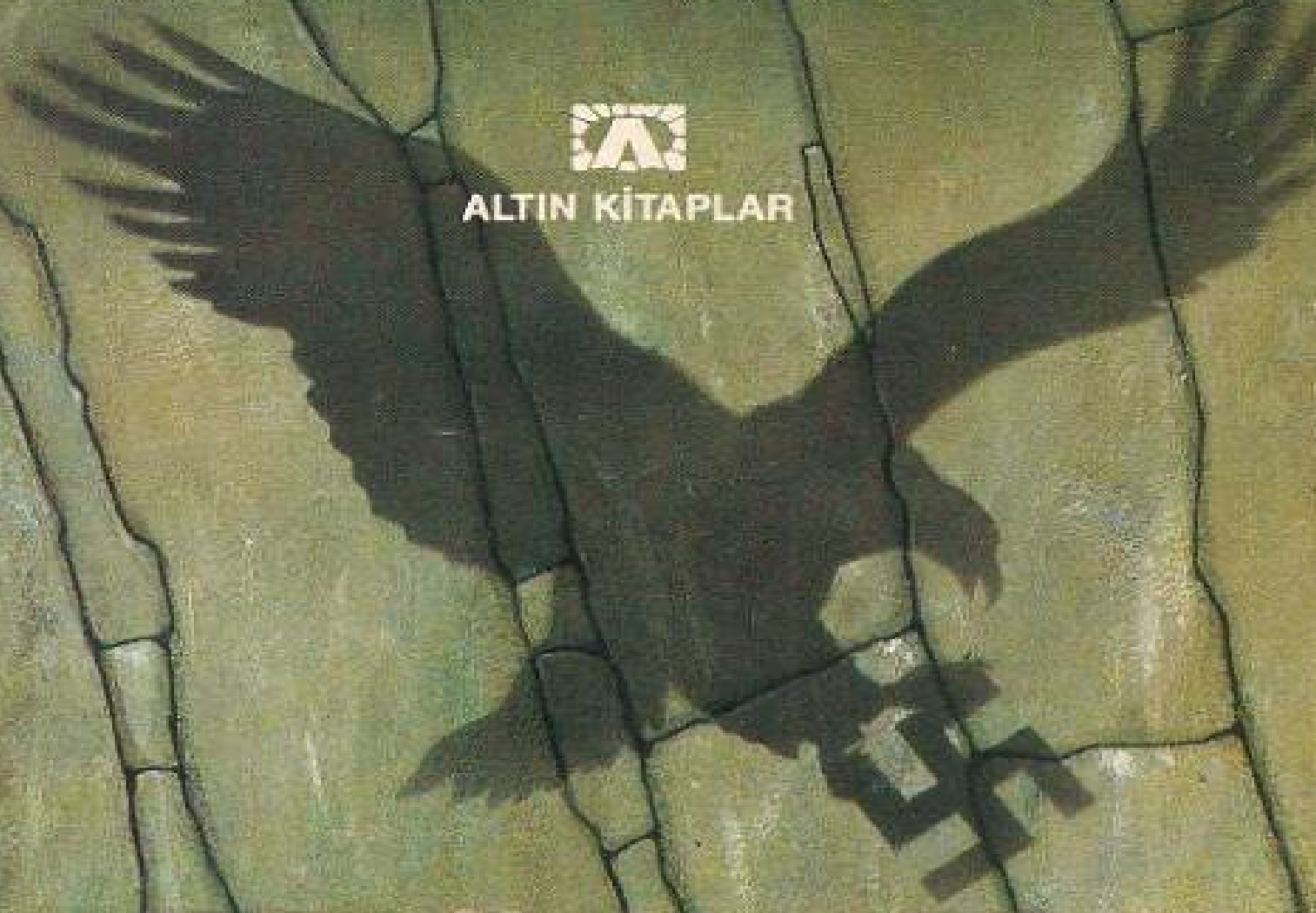

JACK HIGGINS

KARTAL SÖZÜLÜRKEN

ALTIN KİTAPLAR

ISBN 975 - 405 - 263 - 8 91-34-y-0131-64

Kitabın Orijinal Adı THE EAGLE HAS FLOWN

Yayın Hakları © JACK HIGGINS CHAPMANS PUB. Ltd. KESİM AJANSI ALTIN
KİTAPLAR YAYINEVİ

Kapak Resmi ŞAHİN KARAKOÇ

Kapak Düzeni FATMA BOZKURT

Dizgi EKRAN DİZGİ

Baskı ALTIN KİTAPLAR BASIMEVİ

1. BASIM/MAYIS 1991

Bu kitabın Türkiye'de her türlü yayın hakları Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu
gereğince Altın Kitaplar Yayınevi'ne aittir.

Celâl Ferdi Gökçay Sk. Nebioğlu İşhanı Cağaloğlu - İstanbul Tel: 522 40 45 - 526
80 12

PDF: VeRMiNaaRD

EPUB: Balci60

**JACK
HIGGINS
KARTAL
SÜZÜLÜRKEN**

TÜRKÇESİ:

Elif Yonat

Yazarın Yayınevimizden Çıkan Kitapları:

TAVŞAN DÖNEMECİ (tükendi)

KARTAL KONDU (tükendi)

KARAR GÜNÜ (tükendi)

KORKUNUN KANATLARI (tükendi)

ATMACA (tükendi)

FIRTINA GELİYOR (tükendi)

TİLKİNİN GECESİ (tükendi)

RAMPA

SON İTİRAF

VURUŞ

DEVLERİN GAZABI

CEHENNEMDE BİR MEVSİM

SOĞUK RIHTIM

İÇİNDEKİLER

[GİRİŞ](#)

[BİRİNCİ BÖLÜM](#)

[İKİNCİ BÖLÜM](#)

[ÜÇÜNCÜ BÖLÜM](#)

[DÖRDÜNCÜ BÖLÜM](#)

[BEŞİNCİ BÖLÜM](#)

[ALTINCI BÖLÜM](#)

[YEDİNCİ BÖLÜM](#)

[SEKİZİNCİ BÖLÜM](#)

[DOKUZUNCU BÖLÜM](#)

[ONUNCU BÖLÜM](#)

[ON BİRİNCİ BÖLÜM](#)

[ON İKİNCİ BÖLÜM](#)

[ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM](#)

[ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM](#)

[ON BEŞİNCİ BÖLÜM](#)

ON ALTINCI BÖLÜM

GİRİŞ

*6 Kasım 1943 Cumartesi günü sabaha karşı saat birde **SS** Reichsführer'i ve Devlet Polisi Şefi Heinrich Himmler kısa bir mesaj aldı: **Kartal Kondu**. Bu mesaj, Oberstleutnant Kurt Steinerin komutasındaki küçük bir Alman paraşütçü birliğinin, IRA eylemcisi Liam Devlin'in de yardımıyla, sağsalim İngiltere'ye inmiş ve Norfolk yöresindeki sayfiye evinde sakin bir hafta sonu geçirmekte olan İngiliz Başbakanı Winston Churchill'i kaçırmaya hazır oldukları anlamına geliyordu. Gün son bulurken, Studley Constable köyünde Almanlarla Amerikan komandoları arasındaki kanlı çarpışma sonucu bu görev başarısızlığa uğratılmıştı. Görünürde bu gruptan tek sağ kalan, Liam Devlin'di. Kurt Steiner'e gelince...*

Londra • Belfast 1975

BİRİNCİ BÖLÜM

Köşede, gösterişli bir mozolenin üzerinde kollarını açmış bir Ölüm Meleği vardı. Bunu çok iyi anımsıyorum, çünkü birisi org çalıyor ve renkli camdan içeri gün ışığı süzülüyordu. Çevresindeki binalar gibi Viktorya tarzında inşa edilmiş olan bu kilise fazla eski değildi. St. Martin Meydanı. Bir zamanlar iyi bir semtmiş. Şimdi ise fazla gelişmemiş, bakımsız, ama yine de bir kadının gece yarısı tek başına köşedeki dükkâna güvenli olarak gidebildiği bir yerdi.

On üç numaralı daire zemin katındaydı. Yardımcım burayı benim için altı aylığına Slew York'a giden bir kuzeninden ödünç almıştı. Eski moda, rahat bir daireydi ve bana çok uygundu. Yeni bir romanı bitirmek üzere olduğum için sık sık British Museum' daki Okuma Salonu'na gitmem gerekiyordu. Ama o kasım akşamı müthiş bir yağmur vardı, saat altı sularında demir kapıdan geçip Gotik anıtların bulunduğu ormana giden yolu izlemeye koyuldum. Şemsiyem olmasına karşın, trençkotumun omuzları sırılsıklamdı, ama beni hiç rahatsız etmiyordu. Yağmuru, kış karanlığına açılan ıslak sokakları ve bunun insanda uyandırdığı garip özgürlük duygusunu hep sevmişimdir. Ayrıca o gün çalışmalarım çok iyi gitmiş, kitabımın sonu artık iyice ortaya çıkmıştı.

Ölüm Meleği ve mozolenin bronz kapısında duran iki mermer nöbetçi kilisenin loş ışığında şimdi daha yakın görünüyordlardı. Her şey normal gibiydi, ancak bu gece orada üçüncü bir şeklin karanlıkta bana doğru geldiğine yemin edebilirdim.

Bir an için gerçekten korktum, ama o sırada karşımdaki şekil ışığa yaklaştığı için onun siyah bir bereyle sırlıslıkla bir yağmurluk giymiş, oldukça ufak tefek genç bir kadın olduğunu gördüm. Elinde bir evrak çantası vardı. Yüzü solgun, gözleriye koyu ve biraz da kaygılı gibiydi.

«Bay Higgins? Siz Jack Higgins'sınız, değil mi?» Amerikalı olduğu belliydi.

Sakinleşmek için derin bir soluk aldım. «Evet. Sizin için ne yapabilirim?»

«Bay Higgins, sizinle konuşmalıyım. Gidebileceğimiz bir yer var mı?»

Çeşitli nedenlerden dolayı bu işi uzatmaya isteksiz olduğum için biraz duraksadım, ama onda olağandışı bir şeyler vardı. Karşı konulamayacak bir şeyler. «Dairem hemen meydanın orada,» dedim.

«Biliyorum.» Benim hâlâ duraksadığımı görünce, «İnanın pişman olmayacaksınız,» diye ekledi. «Elimde sizi ilgilendirecek çok önemli bir bilgi var.»

«Ne hakkında?» diye sordum.

«Studley Coftstable'de gerçekte neler olduğu hakkında. Bilmediğiniz pek çok şey var.»

Bu kadarı yeterliydi. Koluna girip, «Pekâlâ, siz iyice üşütüp hasta olmadan şu kahrolası yağmurdan kaçalım, evime gidince her şeyi anlatırsınız,», dedim.

Ev sahibim daireyi maun mobilyalar, kırmızı kadife perdeler ve kuş desenli duvar kâğıtlarıyla eski Viktorya tarzında dekore etmişti. Buradaki tek modern araç merkezi ısıtma sistemiydi.

Genç kadın, «Hoş bir yer,» deyip bana dönünce onun sandığımdan da ufak tefek olduğunu farkettilim. Acemi bir

tavırla sağ elini uzattı, öbür eliyle de evrak çantasını tutuyordu. «Adım Cohen,» dedi. «Ruth Cohen.»

«Yağmurluğunuzu alıp radyatörün önüne koyayım.»

«Teşekkür ederim.» Tek eliyle beceriksizce yağmurluğunun kemerini çözmeye çalışınca gülerek çantayı ondan aldım.

«İzin verin.» Çantayı masanın üzerine koyarken üzerinde onun başharflerinin olduğunu gördüm. Harflerin yanında bir de doktorluk payesi vardı. «Doktor musunuz?»

Yağmurluğunu çıkarırken hafifçe gülümsedi. «Harvard'da modern tarih doktoruyum.»

«Çok ilginç,» dedim. «Ben gidip çay yapayım, yoksa kahveyi mi yeğlerdiniz?»

Yine gülümsedi. «Altı aydır Londra Üniversitesi'nde çalışıyorum, Bay Higgins. Bu yüzden çayı yeğlerim.»

Mutfağa gidip çaydanlığı ocağa koydum ve bir tepsi hazırlamaya başladım. Bu arada tam bir sigara yakmışım ki, onun kollarını kavuşturmuş, kapıda durduğunu gördüm.

«Doktora teziniz ne hakkındaydı?»

«İkinci Dünya Savaşı sırasında Hitler yönetimindeki Nazi Almanyası'nın durumu.»

«İlginç. Cohen... Yahudi misiniz?» Çayla ilgilenmek için döndüm.

«Babam Alman Yahudisiydi. Auschwitz'deki toplama kampından kurtulup Amerika'ya gitmeyi başarmış, ama ben doğduktan bir yıl sonra öldü.»

Aklıma o alışlagelmiş sözleri söylemekten başka bir şey gelmedi. «Çok üzüldüm.»

Bir an için boş gözlerle bakıp yine oturma odasına döndü. Ben de tepsiyle onun ardından gidip elimdekileri şöminenin

yanındaki sehpanın üzerine koydum ve karşılıklı oturduk.

Fincanları doldururken, «Demek Hitler yönetimindeki Nazi Almanyası'yla bu yüzden ilgileniyorsunuz,» dedim. Kaşlarını çatarak ona uzattığım çay fincanını aldı.

«Ben yalnızca bir tarihçiyim. Bunun babamla hiçbir ilgisi yok. Benim asıl ilgi alanım Abwehr, Alman Askeri Haberalma Örgütü. Onların neden hem iyi hem de kötü oldukları.»

«Amiral Wilhelm Canaris ve onun neşeli adamları mı?» Omuzlarımı silktim. «Bence o bu işe hiç de gönüllü değildi, ama **SS** Örgütü onu '45 Nisanında Flossenburg'daki toplama kampında astığı için bunu hiçbir zaman öğrenemeyeceğiz.»

«Beni size getiren de bu oldu zaten. Bir de sizin *Kartal Kondu* adındaki kitabınız.»

«O bir roman, Dr. Cohen,» dedim. «Bütünüyle kurgu.»

«En azından yüzde ellisi tarihi gerçeklere dayanıyor, bunu kitabın başında siz de belirtmişsiniz zaten.»

Ellerini dizlerinin üzerine koyup öne doğru eğildi.

«Pekâlâ, tam olarak nereye varmak istiyorsunuz?» diye yumuşak bir sesle sordum.

«Bu olayı ilk olarak nasıl bulduğunuzu anımsıyor musunuz? Sizi bu işe iten şeyi?»

«Elbette,» dedim. «Steinerve adamlarının Studley Constable köyünde gömülü oldukları kilise bahçesindeki mezar taşı.»

«O mezar taşında yazılı olanları anımsıyor musunuz?»

«*Hier ruhen Obersleutnant Kurt Steiner und 13 Deutsche Fallschirmjäger gefallen am 6 November 1943.*»

«Doğru,» dedi. «Burada 6 Kasım 1943 tarihindeki harekâтта ölen Yarbay Kurt Steiner ve 13 Alman paraşütçüsü yatıyor.»

«Sözü nereye getirmek istiyorsunuz?»

«On üç artı bir on dört eder, ancak o mezarda on dört ceset yok. Yalnızca on üç ceset var.»

Kuşkulu gözlerle ona baktım. «Siz bunu nerden biliyorsunuz?»

«Çünkü Bay Higgins, Kurt Steiner o gece Meltham Malikânesi'nin terasında ölmedi.» Evrak çantasına uzandı, çarçabuk açıp içinden kahverengi bir dosya çıkardı. «Kanıtı da burada.»

Bunu duyunca bir kadeh Bushmills viskisi içmek şart oldu. Hemen kendime bir kadeh doldurup, «Pekâlâ, dosyadakileri görebilir miyim?» diye sordum.

«Elbette, zaten ben bunun için buradayım, ama önce bazı şeyleri açıklamama izin verin. Abwehr'in İkinci Dünya Savaşı sırasındaki çalışmalarıyla ilgili incelemeler sık sık **SOE** denilen Özel Harekât Birliği'nin yaptığı işlere değiniyor. Bu birlik 1940'da Churchill'in emriyle Avrupa'daki yeraltı hareketlerini ve direnişi düzenlemesi için İngiliz Haberalma Örgütü tarafından kurulmuştu.»

«Yani Avrupa'yı ateşe vermek için kurulmuştu,» dedim.

«Ben bazı Amerikalıların daha Amerika savaşa girmeden önce **SOE** için çalıştıklarını öğrenince adeta büyüledim. Hattâ bu konuda bir kitap yazılabileceğini bile düşündüm. Araştırma yapmak için buraya geldim ve sürekli aynı adla karşılaştım: Munro, Tuğbay Dougal Munro. Savaştan önce Oxford'da arkeologmuş. Sonra da **SOE**'de D Bölüğü'nün başkanı olmuş. Bu genellikle çirkin dolaplar bölüğü olarak bilinirmiş.»

«Munro adını duymuştum,» dedim.

«Araştırmalarımın çoğunu Devlet Arşiv Bürosu'nda yaptım. Siz de bilirsiniz, gizli haberalma örgütüyle ilgili

dosyaları bulmak o kadar kolay değil. Bazıları yirmi beş, hatta elli yıl gizli tutuluyor.»

«Yüz yıl bile gizli tutulanları var,» dedim.

«Benim elimdeki de öyle.» Dosyayı gösterdi. «Dougal Munro, Kurt Steiner, Liam Devlin ve daha birçok kişi hakkında yüz yıl gizli tutulacak bir dosya. İnanın bana, müthiş bir öykü.»

Dosyayı bana uzattı; aldım, ama hemen açmadım. «Bunu nasıl ele geçirebildiniz?»

«Dün Munro'yla ilgili bazı dosyaları inceliyordum. O sırada büroda genç bir memur görevliydi. Sanırım başka bir işle uğraştığı için orada olup bitenlere pek dikkat etmiyordu. Bu dosyayı başka iki dosyanın arasında buldum, tabii mühürlüydü. Araştırmalarınızı Arşiv Bürosu içinde yapmak zorundasınız, ama kimse bunun bende olduğunu bilmediği için bu dosyayı hemen çantama sokuverdim.»

«Bu bir suç.»

«Biliyorum. Mühürü elimden geldiğince dikkatle açıp dosyayı okudum. Bu bazı olayların... şaşırtıcı olayların otuz sayfalık bir özeti.»

«Eeee sonra?»

«Dosyanın fotokopisini çektirdim.»

«Ama bunu anlayabilirler.»

«Biliyorum. Her neyse, dosyayı yeniden mühürleyip bu sabah geri götürdüm.»

«Onu nasıl yerine koyabildiniz?»

«Yine dün aldığım dosyayı istedim. Sonra da Munro dosyasını oradaki memura gösterip bir yanlışlık olduğunu söyledim.»

«Size inandı mı?»

«Sanırım inandı. Yani neden inanmasın ki?»

«Yine dünkü memur muydu?»

«Hayır, yaşı bir adamdı.»

Bir süre huzursuz bir halde düşündükten sonra, «Ben şnları okurken neden siz de bizim için biraz daha çay yapmıyorsunuz?» dedim.

«Tabii.»

Tepsiyi alıp dışarı ıktı. Ben de biraz duraksadıktan sonra dosyayı açıp okumaya başladım. Dosyadaki olaylar beni öyle etkilemişti ki onun orada olduğunun bile farkında değildim. Okumayı bitirince başımı kaldırdım. Genç kadın öbür koltuğa oturmuş, meraklı gözlerle bana bakıyordu.

«Bunun neden yüz yıl gizli tutulması gerektiğini anlıyorum,» dedim. «Böyle bir şeyin ortaya çıkmasını şimdi bile istemezler.»

«Ben de aynı şeyi düşündüm.»

«Bu bir süre bende kalabilir mi?»

Bayan Cohen hafif bir duraksamadan sonra başını salladı.

«Eğer isterseniz yarına dek sizde kalabilir. Yarın akşam Amerika'ya dönüyorum. Pan Am'la.»

«Ani bir karar mı?»

Gidip yağmurluğunu aldı. «Evet, yle. Kendi lkemde olmanın daha iyi olacağına karar verdim.»

«Kaygılanıyor musunuz?» diye sordum.

«Galiba fazla duyarlı davranıyorum. Neyse, dosyayı yarın öğleden sonra sizden alırım. Heathrow Havalimanı'na giderken saat üçte uğrarım, sizin için de uygun mu?»

«Evet.» Dosyayı sehpanın üzerine bıraktım.

Onu geçirmek için kapıya giderken şöminenin üzerindeki saat yedi buçuğu vuruyordu. Kapıyı açtım ve bir süre orada durduk, yağmur bütün şiddetiyle yağıyordu.

«O dosyada yazılanların gerçek olduğunu doğrulayacak biri var,» dedi. «Liam Devlin. Kitabınızda onun İrlanda'da IRA'yla çalıştığını söylemişsiniz.»

«Ondan uzun zamandır haber alamadım. Şu anda altmış yedi yaşında olmalı, ama yine de hâlâ çok canlı olduğundan eminim.»

«Pekâlâ.» Gülümsedi. «Yarın öğleden sonra görüşmek üzere.»

Merdivenlerden inip sisin içinde gözden kayboldu.

Şöminenin karşısına oturup dosyayı iki kez daha okuduktan sonra mutfağa gittim ve kendime biraz daha çayla tavuklu bir sandviç yapıp düşüncelere dalarak yedim.

Bazı olayların beklenmedik bir biçimde ortaya çıkıp her şeyi değiştirmesi ne kadar gariptir. Bu benim başıma bir kez daha gelmişti, Steiner ve adamlarının Studley Constable köyündeki gizli mezar taşlarını bulduğumda. Bir tarih dergisi için araştırma yapıyordum. Onun yerine bütün yaşamımın gidişini değiştiren beklenmedik bir şey buldum. Ve New York'tan Moskova'ya dek dünyanın her yerinde satılan bir kitap yazdım, bu da beni zengin etti. Şimdi de şu Ruth Cohen ve onun çalıntı dosyası için garip bir heyecan duyuyordum.

Sakinleşmem gerekiyordu. Bu konuyu mantıklı bir biçimde düşünmeliydim. Bu nedenle gidip duş aldım, traş oldum ve üzerimi değiştirdim. Saat daha sekiz buçuktu, bu saatte yatamazdım.

Başka viski içmedim. Düşünmem gerekiyordu, bu nedenle biraz daha çay yapıp yine şöminenin karşısına geçtim ve dosyayı bir kez daha incelemeye koyuldum. Bir süre sonra

kapının ziliyle irkildim. Saate baktım. Dokuzu birkaç dakika geçiyordu. Kapı zili ısrarla bir kez daha çalınca dosyayı sehpanın üzerine bırakıp hole çıktım. Gelenin yine Ruth Cohen olabileceğini düşünmüştüm, ama kapıyı açınca yanıldığımı anladım. Gelen genç bir polis memuruydu. Yağmurdan sırılsıklam olmuştu.

«Bay Higgins?» Sol elinde tuttuğu küçük bir kâğıt parçasına baktı. «Bay Jack Higgins?»

Kötü haber duyacakmış gibi bir duyguya kapıldım.

«Evet»

Hole girdi. «Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim, efendim, ama Bayan Ruth Cohen adında biriyle ilgili bir soruşturma yapıyorum. Siz onun arkadaşı mısınız acaba?»

«Tam olarak değil,» dedim. «Bir sorun mu var?»

«Ne yazık ki, genç bayan öldü, efendim. Bir saat önce British Museum'un arkasında trafik kazası geçirmiş. Bir araba ona çarpıp kaçmış.»

«Aman Tanrım! » diye fısıldadım.

«Sizin adınızı ve adresinizi çantasında bulduk, efendim.»

Buna inanmak çok zordu. Ruth Cohen daha birkaç saat önce bu polisin durduğu yerde duruyordu. Polis memuru en fazla yirmi bir, yirmi iki yaşlarındaydı. Ancak yine de benim neler hissettiğimi anlayıp elini omzuma koydu.

«İyi misiniz, efendim?»

«Çok şaşırdım desem daha doğru olur.» Derin bir soluk aldım. «Benden istediğiniz nedir?»

«Görünüşe göre genç Bayan Londra Üniversitesi'ndenmiş. Kaldığı yatakhaneği araştırdık. Hafta sonu olduğu için kimse yoktu. Birinin onu teşhis etmesi gerekiyor.»

«Bu işi benim yapmamı mı istiyorsunuz?»

«Eğer sizin için bir sakıncası yoksa efendim. Çok uzak değil. Kensington Morgu'na gideceğiz.»

Sakinleşebilmek için derin bir soluk daha aldım.

«Pekâlâ. Yalnız izin verirsiniz yağmurluğumu alacağım.»

Morg daha çok bir depoya benzeyen sokak arasında kasvetli bir binaydı. İçeride üniformalı bir görevliyle elli yaşlarında trençkot ve şapka giymiş ufak tefek esmer bir adam vardı. Adam ağzında sigarayla pencereden dışarı bakıyordu. Bizim içeri girdiğimizi farkedince ellerini cebinden çıkarmadan bana dönüp, «Siz Bay Higgins'sınız, değil mi?» diye sordu.

«Evet,» dedim.

Öksürdü, sigarasının külü trençkotunun üzerine döküldü, ama elleri hâlâ ceplerindeydi.

«Ben Polis Şefi Dedektif Fox. Talihsiz bir olay, efendim.»

«Evet.»

«Bu genç bayan, Ruth Cohen sizin arkadaşınız mıydı?»

«Hayır,» dedim. «Onunla daha bu akşam tanışmıştım.»

«Çantasından sizin adınız ve adresiniz çıktı.» Tam ben konuşacaktım ki devam etti. «Her neyse bu işi bir an önce yapmak en iyisi. Bu taraftan lütfen.»

Beni parlak floresan ışığıyla aydınlatılmış beyaz fayanslarla kaplı bir odaya götürdüler. Ortada bir dizi ameliyat masası vardı. Son masada yatan cesedin üzeri beyaz bir muşambayla örtülüydü. Ruth Cohen çok sakin görünüyordu, gözleri kapalıydı, ama başında beyaz bir başlık vardı ve arasından kan sızmıştı. Polis memuru, «Merhumun Ruth Cohen olduğunu resmen doğruluyor musunuz, efendim?» diye sordu.

Başımı salladım. «Evet, bu o.» Memur cesedin üzerini örttü.

Köşede bir masanın üzerine oturmuş bir sigara daha yakan Dedektif Fox'a döndüm.

«Demin de dediğim gibi, çantasında sizin adınızı bulduk.»

İşte o zaman sanki kafamda bir ampul yandı. Birisi Ruth Cohen'e çarpıp kaçmıştı, bu ciddi bir suçtu, ama bir polis şefini neden ilgilendiriyordu? Dedektif Fox'un asık yüzünde ve kara gözlerinde garip bir ifade yok muydu?

Bu adam sıradan bir polis değildi. Özel Şube kokusu alıyordum.

Doğruyu söylemenin her zaman yararı vardır, bunu çok uzun zaman önce keşfetmiştim.

«Bana bir kitap araştırması için Boston'dan gelip Londra Üniversitesi'nde çalıştığını söyledi,» dedim.

«Bu kitap neyle ilgiliymiş?» Bu sözleri duyunca kuşkularımda haklı olduğumu anladım.

«İkinci Dünya Savaşı'yla ilgili, ben de bu konuda bir kitap yazmıştım.»

«Anlıyorum. Yani Bayan Cohen de sizden bir tür yardım ya da öneri almak filan mı istedi?»

O anda elimde olmadan yalan söyledim. «Pek değil. Zaten buna ihtiyacı olmazdı. Çünkü tarih doktoruydu. Yalnızca benimle tanışmak istemiş. Bildiğim kadarıyla da yarın Amerika'ya geri dönecekti.»

Pan Am bileti dâhil çantasından çıkan her şey polis şefinin yanında masanın üzerinde duruyordu. Fox bileti eline aldı.

«Evet, öyleymiş.»

«Şimdi gidebilir miyim?»

«Elbette. Polis memuru sizi evinize götürecek.»

Odadan çıkınca dedektif durdu ve öksürerek bir sigara daha yaktı.

«Lanet yağmur. Herhalde sürücü direksiyona hâkim olamadı ve araba kaydı. Bir kaza, ama yine de kaçmamalıydı. Bunu kabul edemeyiz, öyle değil mi?»

«İyi geceler, dedektif» diyerek polis arabasına binmek üzere merdivenlerden indim.

Çıkarken holün ışığını açık bırakmıştım. Eve gelince yağmurluğumu bile çıkarmadan hemen mutfığa girip çaydanlığın altını yaktım ve oturma odasına gittim. Bir kadeh Bushmills viskisi doldurup şömineye döndüm. Ve işte o zaman sehpanın üzerine bıraktığım dosyanın yerinde olmadığını farkettim. Bir an için yanıldığımı düşündüm, belki de dosyayı başka bir yere bırakmıştım, ama bu saçmalıktı tabii. Viski kadehini sehpanın üzerine bıraktım ve bir sigara yakıp düşünmeye başladım. Esrarengiz Fox... onun Özel Şube için çalıştığından artık emindim... Morgta yatan o zavallı genç kadın gizli dosyayı Arşiv Bürosu'ndan nasıl aldığını söylediğinde duyduğum kaygıyı anımsadım. British Museum'un arkasında karşıdan karşıya geçerken bir araba geliyor. Yağmur yağdığı için araba kayıyor, Fox da böyle demişti. Bu bir kaza olabilirdi, ama kaybolan dosyayı da düşündükçe bunun pek de olası olmadığını biliyordum. Bu benim yaşamımın da tehlikede olduğu anlamına geliyordu. Bir şeyler yapmalıydım, ama ne? O sırada Ruth Gönen'in söylediklerini anımsadım. O dosyada yazılanları doğ allayabilecek biri vardı. Küçük bir çanta hazırlayıp perdenin arasından dışarı baktım. Her yerde park edilmiş arabalar olduğu için beni gözetleyen biri olup olmadığını anlamam olanaksızdı. Arkadaki mutfak kapısından çıkıp hızlı hızlı ara sokaklardan geçerken olanları düşünüyordum. Elbette, bu bir güvenlik sorunu olmalıydı. Ama bu benim de peşimde olmalarını gerektirir miydi? Ne de olsa kız ölmüş, dosya Arşiv

Bürosu'na geri götürülmüş ve onun tek kopyası da ortadan kaldırılmıştı. Ben kanıtlanabilecek ya da inanılabilecek ne söyleyebilirdim ki? Öte yandan, kendi merakımı gidermek için okuduklarımı kanıtlamak zorundaydım. Köşeye gelince bir taksi çevirdim.

Londra'nın Kilburn mahallesinde Yeşil Adam adında tipik bir İrlanda barı vardı. İçerinin kalabalık olduğunu görünce arka kapıya gittim. Sean Riley perdeleri çekmiş, masasında hesaplarla uğraşıyordu. Riley kırpık kırpık beyaz saçları olan ufak tefek bir adamdı. Bildiğim kadarıyla yetmiş iki yaşındaydı, ama yaşına göre oldukça hareketli biriydi. Yeşil Adam'ın sahibi olmasının yanı sıra, IRA'nın Londra'daki siyasi kolu olan Sinn Fein için çalışırdı. Pencereye vurdum. Hemen ayağa kalktı ve perdenin aralığından dışarı bakıp kapıyı açtı.

«Bay Higgins. Sizi buraya hangi rüzgâr attı?»

«İçeri girmeyeceğim, Sean. Heathrow Havalimanı'na gidiyorum.»

«Güneşli bir tatil, ha?»

«Pek değil. Belfast'a gidiyorum. Liam Devlin'e haber ver. Ona Europa Oteli'nde kalacağımı ve kendisini görmem gerektiğini söyle »

«Aman Tanrım, Bay Higgins, öyle tehlikeli bir adamı ben nerden tanıyabilirim?»

Kapının aralığından bardan gelen müzik sesini duyabiliyordum. 'IRA Silahları' şarkısını söylüyorlardı.

«Tartışmayı bırak, Sean, dediğimi yap: Çok önemli.»

İstediğimi yapacağından emindim, başka hiçbir şey söylemeden arkamı döndüm ve bir taksi çevirip Heathrow'a doğru yol almaya başladım. Belfast'ta Great Victoria Caddesi'nde demiryolu istasyonunun yakınındaki Europa

Oteli dünyadaki bütün gazetecilerin bildiği bir yerdir. Pek çok IRA bombardımanına hedef olduğu halde hâlâ ayaktaıdı. Günüň çoğunu sekizinci kattaki odamda yalnızca bekleyerek geçirdim. Her şey oldukça sakin görünüyordu, ama bu gergin bir durgunluktu. Öğleden sonra bir patlama sesi duyuldu. Pencereden baktığımda uzakta siyah bir duman gördüm.

Ortalık kararmak üzereyken aşağı yukarı altı sularında bara inip bir şeyler içmeye karar verdim. Tam ceketimi alacaktım ki telefon çaldı.

«Bay Higgins? Resepsiyondan arıyorum, efendim. Taksiniz bekliyor.»

Siyah bir taksi kapının önündeydi. Şoför ise tonton teyzelere benzeyen tatlı yüzlü orta yaşlı bir kadındı.

Aramızdaki cam bölmeyi açıp selamlaştık.

«İyi geceler.»

«Size de »

«Daha önce bayan taksi şoförüne pek rastlamamıştım, özellikle de Londra'da.»

«Orası berbat bir yerdir. Ne bekliyordunuz ki? Şimdi akıllı uslu bir beyefendi gibi oturup yolculuğun keyfini çıkarın.»

Tek eliyle bölmeyi kapattı. Yolculuğumuz on dakikadan fazla sürmedi. Falls Road denilen bir Katolik mahallesinden geçtik, burayı çocukluğumdan çok iyi anımsıyordum. Ardından da bazı ara sokaklardan geçip bir kilisenin önünde durduk. Yaşlı bayan cam bölmeyi açtı.

«İçeri girdiğinizde sağınıza gelen ilk günah çıkarma kürsüsü.»

«Pekâlâ, dediğiniz gibi olsun.»

Ben arabadan iner inmez taksi hemen hareket etti. Kilise şaşılacak derecede iyi durumdaydı, kapıdaki tabelaya ayin ve günah çıkarma saatleri yaldızlı bir boyayla yazılmıştı. Kapıyı açıp içeri girdim. Çok büyük bir yer değildi. İçerisi mumlarla loş bir biçimde aydınlatılmıştı.

Bir duvarda da Meryem Ana'nın resmi vardı. İçgüdüsel olarak elimi kutsal suya batırıp istavroz çıkarınca beni büyüttmüş olan Katolik teyzemi anımsadım. Kadıncağız bendeki Protestan ruhunu gördükçe hep üzölmüştü. Günah çıkarma kürsüleri tek sıra halinde bir yandaydı. Kimse yoktu, ancak bu hiç de şaşırtıcı değildi. Çünkü kapıdaki tabelaya bakılırsa ben bir saat erken gelmişim. Sağdaki ilk kürsüye geçip kapıyı kapattım. Bir süre karanlıkta öylece oturduktan sonra demir kafesi açtım.

Yumuşak bir ses, «Evet?» diye usulca sordu.

Hemen yanıt verdim. «Günah işledim beni kutsayın, peder.»

«Evet, oğlum.»

Kürsünün karşı tarafında ışık yandı ve Liam Devlin'in gülümseyerek bana baktığını gördüm. Oldukça iyi görünüyordu. Hatta onu geçen kez gördüğümde bile daha iyiydi. Altmış yedi yaşındaydı, ama Ruth Cohen'e de dediğim gibi oldukça canlı biriydi. Simsiyah saçlı, parlak mavi gözlü ufak tefek bir adamdı. Alnının sol yanında eski bir kurşun yarası, dudaklarında da her zamanki hafif alaycı gülümsemesi vardı. Bir papaz cüppesi giymişti ve beni çağır்த்தığı bu kilisede oldukça rahat görünüyordu.

«İyi görünüyorsun, oğlum. Bütün o başarı ve para.» Gülümsedi. «Ona içelim. Burada bir şişe var.» Dolabı açıp bir şişe Bushmills viskisiyle iki kadeh çıkardı.

«Buranın asıl sahibi burada olsaydı ne düşünürdü acaba?» diye sordum.

«Peder Murphy mi?» Kadehleri viskiyle doldurdu. «Bir şey demez herhalde.»

«Öyle mi?»

«Evet.» Kadehini kaldırdı. «Şerefine oğlum.»

«Senin de, Liam.» Kadehlerimizi tokuşturduk. «Beni hep şaşırtıyorsun. Son beş yıldır İngiliz Ordusu'nun aranılanlar listesinin en başında olmana karşın hâlâ Belfast'ın göbeğinde oturma cesaretini gösteriyorsun.»

«Evet, İnsan biraz da eğlenmek zorundadır.» Gümüş bir tabakadan bir sigara alıp bana da ikram etti. «Her neyse, bu ziyareti neye borçluyum?»

«Dougal Munro adı sana bir şey ifade ediyor mu?»

Şaşkınlıktan gözleri faltaşı gibi açıldı.

«Bunu da nerden çıkardın şimdi? O piç herifin adını yıllardır duymamıştım.»

«Ya Schellenberg?»

«Walter Schellenberg mi? Schellenberg ve Munro. Neler oluyor?»

«Ve Kurt Steiner? Sözde herkesin bildiği gibi Meltham Malikânesi'nde Churchill'i öldürmeye çalışırken öldüğü sanılan adam.»

Devlin viskisinden bir yudum alıp tatlı bir ifadeyle gülümsedi. «Ben kötü bir yalancıyım. Şimdi söyle bana, neler oluyor?»

Ona Ruth Cohen'i, dosyayı ve dosyada yazılanları anlattım. Sözümü kesmeden beni dikkatle dinledi. Anlattıklarım bittikten sonra da, «Kızın ölümü konusunda haklısın,» dedi.

«Bu da bana pek iyi bir durummuş gibi görünmüyor.» Yakınlarda bir patlama sesi duyuldu. Devlin ayağa kalkıp

arka bahçeye açılan kapıyı açtı. «Hareketli bir gece,» dedim.

«Yaa, evet. Şimdi sokaklardan uzak kalmak daha güvenli.»

Kapıyı kapatıp bana döndü

«O dosyada yazılanlar,» dedim. «Onlar doğru muydu?»

«İyi bir öykü.»

«Ama yalnızca bir özet.»

«Yanı ayrıntıları da mı öğrenmek istiyorsun?»

«Buna ihtiyacım var.»

«Neden olmasın?» Gülümsedi ve masaya oturup viski kadehine uzandı «Böylece bir süre yaramazlık yapmadan dururum. Şimdi söyle bakalım, nerden başlamamı istersin? »

Berlin • Lizbon • Londra 1943

İKİNCİ BOLUM

Tuğbay Dougal Munro'nun Haston Place'deki dairesi, **SOE**'nin Baker Caddesi'nde bulunan Londra merkez bürosundan yalnızca on dakikalık uzaklıktaydı. **D** Bölümü'nün başkanı olduğu için her an hazır olması gerekiyordu. Normal telefonun yanısıra doğrudan bürosuna bağlı olan özel bir hattı da vardı. O kasım akşamı şöminenin karşısında bazı dosyaları incelerken işte o telefon çaldı.

«Tuğbay, ben Carter. Norfolk'dan şimdi döndüm.»

«Güzel. Eve gitmeden önce bana uğrayıp her şeyi anlat.»

Telefonu kapatıp kendine bir kadeh viski koydu. Munro tel gözlük takan beyaz saçlı, güçlü görünümlü bodur bir adamdı. Kesinlikle profesyonel değildi, tuğbay rütbesini bazı dairelerde otorite sağlamak amacıyla kullanıyordu. Altmış beş yaşındaydı, çoğu insan bu yaşta emekliye ayrılırken o savaş sayesinde bundan kurtulmuştu. Tam bunları düşünürken kapı açıldı. Gelen Yüzbaşı Jack Carter'dı.

«Donmuş gibi görünüyorsun, Jack. Kendine bir içki al.»

Jack Carter bastonunu bir iskemleye dayayıp paltosunu çıkardı. Üzerinde üniforması ve Askeri Haç nişanı vardı. Sakat bacağı ona Dunkirk'ten mirastı. Topallayarak içki dolabına gidip kendine bir kadeh viski doldurdu.

«Eeee, Studley Constable'deki durum nedir?» diye sordu Munro.

«Normale döndü, efendim. Bütün Alman paraşütçüler kilise bahçesindeki bir mezara gömüldüler.»

«Hiçbir iz yok tabii?»

«Şu anda hayır, ama şu köylüler çok komik insanlar. Steiner'e saygı duyuyorlar.»

«Evet, Steiner'in çavuşlarından biri değirmen oluğuna düşen iki köylü çocuğu kurtarmaya çalışırken ölmüştü, unutma. Aslında bütün harekâtı başarısızlığa uğratan tek şey de bu oldu zaten. Dosyayı getirdin mi?» Carter çantasını alıp içinden bazı kâğıtlar çıkardı. Munro bunları inceledi. «Yarbay Kurt Steiner, yirmi yedi yaşında. Olağanüstü bir sicil. Crete, Kuzey Afrika, Stalingrad.»

«Onun annesi hep ilgimi çekmiştir, efendim. Boston sosyetesinden. Hani şu 'Boston Soylusu' dedikleri insanlardan.»

«Hepsi çok güzel, Jack, ama unutma, babası bir Alman generaliydi, üstelik çok da iyiydi. Neyse, şimdi Steiner'den söz et. Nasıl?»

«Tam anlamıyla iyileşmeyeceğini düşünmemek için hiçbir neden yok. Narvik'in hemen dışında yanık sorunu olan askerler için bir RAF(*) hastanesi var. Oldukça küçük bir hastane. Eskiden şifa yurdu olarak kullanılıyormuş. Steiner'i orada gözaltında tutuyoruz. Onun yaralı bir Luftwaffe pilotu olduğuna dair bir yalan uydurduk. Çünkü Alman paraşütçüleriyle Luftwaffe havacılarının üniformaları birbirine çok benziyor.»

(*) RAF: İngiliz Kraliyet Hava Kuvvetleri

«Peki, yaraları nasıl?»

«O konuda çok şanslıymış, efendim. Bir mermi omzunun arka tarafına isabet etmiş. İkincisi de kalbe nişan almış, ama göğüs kemiği engellemiş. Operatör doktor iyileşmesinin fazla zaman almayacağını düşünüyor, özellikle de fizik yapısı çok güçlü olduğu için.»

Munro gidip küçük bir viski şişesi çıkardı. «Bildiklerimizi bir kez daha gözden geçirelim, Jack. Churchill'i kaçıрма

planını. Her şey Amiral Canaris'ten habersiz yapılmıştı, değil mi?»

«Galiba Himmler'in bütün yaptıkları öyle, efendim. Abwehr'in merkez bürosundan Max Radl'in bütün bunları amiralin arkasından planlaması için zorladı. En azından, Berlin'deki kaynaklarımız bize böyle olduğunu söylüyorlar.»

«Ama şimdi her şeyi biliyor, öyle değil mi? Yani amirali kastediyorum.»

«Galiba öyle, efendim. Bu durumdan pek hoşnut değil ve yapabileceği hiçbir şey yok. Führer'e koşup olanları anlatamaz.»

«Himmler de öyle. Özellikle de bütün bu plan Führer'den habersiz yapıldıktan sonra.»

«Tabii Himmler, Max Radl'a Hitler tarafından imzalanmış bir izin mektubu verdi.»

«Hitler'in imzaladığı *sanılan* bir mektup, Jack. Hayır, Himmler bunun ortaya çıkmasını istemez.»

«Biz de bunun *Daily Express'in* baş sayfasına çıkmasını istemeyiz, efendim. Bir İngiliz köyünde Başbakan'ı kaçırmak için Amerikan Atlı Korucuları'yla savaşıyan Alman paraşütçüleri.»

«Evet, bu savaşın durumuna pek yardımcı olmaz.»

Munro yine dosyaya baktı. «IRA için çalışan şu delikanlı, Devlin. Harika biri. Onun yaralandığını mı söylemiştin?»

«Evet, efendim. Hollanda'daki bir hastanedeydi. Şimdi Lizbon'da olduğunu sanıyoruz.»

«Belki de bir yolunu bulup Amerika'ya gitmeyi düşünüyordur. Onu gözaltında tutuyor muyuz? **SOE**'nin Lizbon'daki adamı kim?»

«Binbaşı Arthur Frear, efendim. Elçilikte askeri ataşe. Ona haber verdik.»

«Güzel.» Munro başını salladı.

«Peki, Steiner'i ne yapacağız, efendim?»

Munro kaşlarını çatıp düşünmeye başladı.

«İyileşir iyileşmez onu Londra'ya getirin. Alman savaş esirlerini hâlâ Kale'de mi tutuyoruz?»

«Yalnızca arasına efendim. Savaşın ilk günleri gibi değil. O zamanlar U-gemisinden esir alınanların çoğu orada kalmıştı.»

«Ve Hess.»

«O özel bir durum, efendim.»

«Pekâlâ. Steiner'i Kale'de tutacağız. Biz emin bir yer bulana dek hastanede kalabilir. Başka bir şey var mı?»

«Bir gelişme var, efendim. Biliyorsunuz, Steiner'in babası Hitler'in öldürülmesini amaçlayan bazı gizli planlarda görev almıştı. Ona yasalara uygun bir ceza verildi. Piyano teliyle asıldı ve Führer'in emriyle bütün bu olay filme alındı.»

«Ne fena.»

«Biz General Steiner'in ölümünü gösteren bu filmi ele geçirdik, efendim. Berlin'deki kaynaklarımızdan biri bunu İsveç yoluyla ele geçirmiş. Görmek isteyip istemeyeceğinizi bilemiyorum. Pek hoş bir şey değil.»

Munro öfkelenip ayağa kalktı ve odada gezinmeye başladı. Biraz sonra dudaklarında hafif bir gülümsemeyle durdu.

«Söylesene, Jack, o küçük sersem Vargas hâlâ İspanyol Elçiliği'nde mi?»

«Jose Vargas, evet, efendim, ticaret ataşesi. Bir süredir onu hiç kullanmadık.»

«Ama Alman Haberalma Örgütü onun kendi taraflarında olduğundan emin, öyle değil mi?»

«Vargas kimin cüzdanı şişkinse o taraftadır, efendim. Berlin'deki İspanyol Elçiliği'ndeki kuzeni aracılığıyla çalışıyor.»

«Harika.» Munro yine keyiflenmişti. «Ona Kurt Steiner'in elimizde olduğunu Berlin'e haber vermesini söyle. Onun Londra Kalesi'nde kaldığını söylesin. Çok etkileyici olacak. Daha da önemlisi, hem *Canaris'in* hem de *Himmler'in* bu bilgiyi almalarını sağlasın. Bu onları harekete geçirir.»

«Tanrı aşkına, neler planlıyorsunuz, efendim?»

«Savaş, Jack, savaş. Şimdi bir içki daha al ve ardından evine gidip yat. Yarın çok hareketli bir gün geçireceksin.»

Heinrich Himmler'in 1934'te yerel meclisten aldığı şato Paderborn yakınlarındaki Wewelsburg kasabasıındaydı. Himmler'in asıl niyeti, burayı Alman **SS** liderleri için bir okula dönüştürmektir, ama mimarlarla müteahhitler uzun zaman çalıştılar, milyonlarca mark harcadı ve Himmler tarihi filmler moda olduğu zaman tıpkı Hollywood'dakilere eşdeğer büyük bir film seti yarattı. Şatonun üç kanadı, kuleleri, kale hendeği, güney kanadında Reichsführer'in kendi daireleri ve **SS** Örgütü'nün seçkin üyelerinin hep birlikte yemek yedikleri çok büyük bir yemek salonu vardı. Bütün bunlar Himmler'in Kral Arthur ve Yuvarlak Masa Şövalyeleri'ne olan hayranlığından esinlenerek yapılmıştı. O kasım gecesi, on mil ötede, Walter Schellenberg kendisini şatoya götüren Mercedes'in arka koltuğunda bir sigara yaktı. O öğleden sonra Berlin'de Reichsführer'le buluşması gerektiğini bildiren bir emir almıştı. Neden belirtilmemişti. Ancak Schellenberg bunun bir terfi görüşmesi olmadığından

emindi. Wewelsburgs daha önce de birkaç kez gelmişti; hatta şatonun planlarını gördüğü için burayı çok iyi biliyordu. Ayrıca Reichsführer'le birlikte o masaya oturanların Himmler gibi Sakson üstünlüğüyle ilgili bütün ortaçağ saçmalıklarına inanan sabit fikirli insanlar ya da gümüş plakalar üzerine adları yazılı iskemleleri olan açık fikirli insanlar olduğunu da biliyordu. Kral Arthur'un İngiliz olması ve Saksonlara karşı savaşıması bütün bunları daha da saçma kılıyordu. Schellenberg uzun zamandır Hitler yönetimindeki Nazi Almanyası'nın aşırılıklarından hoşlanmıyordu.

Wewelsburg'un şartlarına uyarak **SS** Örgütü'nün siyah üniformasını giyip ceketinin sol yanına da 1. Sınıf Demir Haçı takmıştı.

Otomobil tatlı tatlı yağan karın arasından şatoya doğru yol alırken, Schellenberg kendi kendine, «Ne dünya,» dedi. «Bazen acaba tımarhaneleri kimler yönetiyor diye gerçekten merak ediyorum.»

Arkasına yaslanıp gülümseyince, yanağındaki yaraya karşın birden oldukça çekici göründü. Bu yara onun acımasız yanını ortaya koyan, Bonn Üniversitesi'ndeki öğrencilik günlerinin bir anısıydı. Yabancı dillere olan yeteneğine karşın Tıp Fakültesi'ne girip oradan da hukuka geçmişti. Ancak 1933'te Almanya'da zor bir dönem yaşanıyordu, hatta iyi eğitim görmüş genç üniversite mezunları için bile durum aynıydı. **SS**, Örgütün yüksek konumları için yetenekli ve kültürlü gençleri topluyordu. Pek çoğu gibi Schellenberg de bunu siyasi bir ideal değil, bir iş olarak görmüş ve işinde şaşırtıcı bir hızla yükselmişti. Yabancı dillere olan yeteneğinden dolayı, Heydrich onu **SS** Örgütü'nün **SD** olarak bilinen güvenlik bölümüne getirmişti. Schellenberg'in başlıca görevi yabancı ülkelerde haber toplamaktı, Canaris'le olan özel ilişkisi çok iyi olmasına karşın, sık sık Abwehr'le anlaşmazlığa düşerdi. Kazandığı başarılar

sayesinde hızla merdivenin üst basamaklarına yükseldi. Otuz yaşına geldiğinde, bir **SS** Brigadeführer'i ve tuğgeneralidi. Asıl şaşırtıcı olan şey, Walter Schellenberg kendini bir Nazi olarak görmez, Nazi Almanyası'nı da üzücü bir hareket olarak görürdü. Yaşamını ona borçlu olan Yahudiler ve onun sayesinde toplama kamplarından kaçıp İsveç'e sığınan insanlar vardı. Schellenberg bu yaptıklarını tehlikeli bir oyun, vicdanı için bir suspayı olarak görüyordu. Pek çok düşmanı vardı. Yalnızca bir tek nedenden dolayı hâlâ sağdı. Himmler onun zekâsına ve üstün yeteneklerine ihtiyaç duyuyordu, bu da yeterliydi.

Kale hendeğinde su yerine yalnızca bir parça kar vardı. Mercedes kapıya açılan köprüden geçerken Schellenberg arkasına yaslanıp kendi kendine, «Atlıkarıncadan inmek için artık çok geç, Walter, çok geç,» dedi.

Himmler onu güney kanadındaki özel oturma odasında bekliyordu. Odaya dek Schellenberg'e üniformalı bir **SS** çavuşu eşlik etti. Himmler'in özel yardımcısı Sturmbannführer Rossman da oturma odasının hemen önünde bir masada oturuyordu, onun da üzerinde üniforma vardı.

«Binbaşı.» Schellenberg başıyla selam verdi.

Rossman çavuşa gitmesini işaret etti. «Sizi gördüğüme memnun oldum, general. Reichsführer sizi bekliyor. Bu arada keyfi pek yerinde değil.»

«Bunu aklımda tutarım.»

Rossman kapıyı açtı ve Schellenberg içeri girdi. Odada koyu meşe ağacından yapılmış mobilyalar, duvarlarda da goblenler vardı. Büyük taş şöminede bir kütük yanıyordu. Reichsführer büyük bir masada bir yığın kâğıtla uğraşıyordu. Üzerinde üniforma yoktu ki bu onun için olağandışı bir şeydi. Onun yerine tüvit bir takımla beyaz bir gömlek giymiş ve

siyah bir kravat takmıştı. Gözündeki gümüş kelebek gözlük ona sevimsiz bir okul müdürü havası veriyordu.

Schellenberg'e hep ilk adıyla hitap eden Heydrich'in tersine, Himmler her zaman çok resmiydi.

«General Schellenberg.»

Başını kaldırdı. «Demek geldiniz.»

Schellenberg onun azarlar gibi konuştuğunu farkedince, «Mesajınızı alır almaz Berlin'den ayrıldım, Reichsführer'im,» dedi. «Size nasıl hizmet edebilirim?»

«Kartal Harekâtı, yani şu Churchill olayı. Başka işleriniz olduğundan dolayı sizi o iş için görevlendirmemiştım. Yine de şimdi, bu işin ayrıntılarını öğreneceksiniz.»

«Emredersiniz, Reichsführer'im.»

Himmler birden konuyu değiştirdi. «Schellenberg, Yüksek Komuta Heyeti'ndeki bazı üyelerin devlet aleyhine yaptıkları etkinliklerden son derece kaygılıyım. Sizin de bildiğiniz gibi, geçen hafta Führer'in Rastenburg'daki karargâhının girişinde genç bir binbaşı arabasıyla birlikte havaya uçtu. Bunun Führer'imizin canına kasteden bir girişim olduğu apaçık.»

«Korkarım, öyle, Reichsführer'im.»

Himmler ayağa kalkıp elini onun omzuna koydu. «Siz ve ben, general, **SS** dediğimiz kardeşlik bağıyla birbirimize bağlıyız. Hepimiz Führer'imizi korumak için yemin ettik, ama yine de sık sık böyle ihanetlerle karşılaşıyoruz.»

Schellenberg; «Kesin bir kanıt yok, Reichsführer'im,» dedi, ama bu pek de doğru değildi.

«General von Stulpnagel, von Falkenhausen, Wagner ve daha pek çoğu, hatta sizin şu yakın dostunuz Amiral Wilhelm Canaris, Schellenberg. Bu sizi şaşırttı mı?»

Schellenberg kendi adının da sayılabileceği olasılığını gözönünde bulundurarak sakın görünmeye çalıştı.

«Ne söyleyebilirim, Reichsführer'im?»

«Ve Rommel, general, Çöl Tilkisi. Bütün herkesin kahramanı..»

«Aman Tanrım!» Schellenberg şaşırmış gibi yaptı, çünkü görünüşe göre yapması gereken en doğru hareket buydu.

«Kanıt.» Himmler öfkeli görünüyordu. «Gerekli kanıtı bulacağım. Onların hepsinin cellatla randevuları var.» Yine masasına dönüp oturdu. «Hiç Vargas adında bir ajanla çalışmış mıydınız?» Dikkatle önündeki bir kâğıdı inceledi. «Jose Vargas.»

«Onu tanıyorum. Abwehr'le bağlantısı var. Londra'daki İspanyol Elçiliği'nde ticari ataşe. Bildiğim kadarıyla, yalnızca arasıra kullanılıyor.»

«Burada Berlin'deki İspanyol Elçiliği'nde ticari ataşelik yapan bir de kuzeni var. Juan Rivera adında biri.» Schellenberg'e baktı. «Doğru mu?»

«Doğru olduğunu sanıyorum, Reichsführer'im. Vargas bu diplomatik ilişkiden yararlanıyordun Mesajların çoğu şu Berlin'deki kuzenine otuz altı saat içinde ulaşıyordur. Yasalara aykırı tabii.»

«Tanrıya şükürler olsun ki öyle. Şu Kartal Harekâtı olayı. Ayrıntıları bildiğinizi söylüyorsunuz, öyle mi?»

«Evet, Reichsführer'im.»

«Bir sorun var, general. Fikir, Führer tarafından ortaya atılmasına karşın, nasıl söylesem, biraz hayaldi. Canaris'e bu konuda güvenilemez. Korkarım, Nazi Almanyası'nın başarısı onun pek umurunda değil. İşte bu nedenle, planı yürürlüğe bizzat ben koydum. Bunun için Abwehr'den Albay Radl'dan

da yardım aldım, ancak kendisi bir kalp krizi geçirdi, anladığım kadarıyla pek fazla ömrü kalmamış.»

Schellenberg ihtiyatla, «Yani Führer bu olaydan habersiz?»

«Sevgili Schellenberg, savaşın bütün sorumluluğu, bütün yükü onun omuzlarında. Bu yükü olabildiğince azaltmak da bizim görevimiz.»

«Elbette, Reichsführer'im.»

«Kartal Harekâtı ne kadar başarılı bir biçimde tasarlandıysa da başarısızlıkla sonuçlandı. Şimdi kim bu başarısızlığı üzerine alıp Führer'e bildirmeyi ister ki?» Schellenberg'in konuşmasına fırsat vermeden devam etti. «Ve bu rapor bana Vargas'tan Berlin'deki Rivera denilen kuzeni aracılığıyla ulaştı.»

Schellenberg kendisine uzatılan kâğıda baktı. «Olamaz! Demek Kurt Steiner sağ.»

«Londra Kalesi'nde.» Himmler kâğıdı geri aldı. «Onu orada çok uzun zaman tutmazlar. Çünkü Kale böyle önemli esirleri tutmak için uygun bir yer değil. Tıpkı Hess'e yaptıkları gibi onu da hemen güvenli bir yere göndereceklerdir.»

«Bu konuyla ilgili başka fikriniz var mı?»

«Yalnızca İngilizlerin bu konuda seslerini çıkarmayacaklarını düşünüyorum.»

«Neden böyle söylediniz?»

«Çünkü Kartal Harekâtı neredeyse başarıya ulaşmıştı.»

«Ama Churchill Churchill değildi,» diye anımsattı Himmler. «Haberalma servisimizdeki adamlarımız bunu öğrendiler.»

«Elbette, Reichsführer'im, ama Alman paraşütçüleri İngiliz topraklarına inip kanlı bir çatışmaya giriştiler. Bu öykü halka

açıklanırsa, savaşın bu evresinde insanlar üzerindeki etkisi korkunç olur. Bunun **SOE**'nin işi olması ve Tuğbay Munro'nun konuyla ilgilenmesi kanıttır.»

«Onu tanıyor musunuz?»

«Yalnızca adını biliyorum, Reichsführer'im. Çok yetenekli bir gizli haberalma subayı.»

«Kaynaklarım Rivera'nın bu haberi Canaris'e de ulaştırdığını belirtiyorlar. Sizce buna nasıl tepki gösterecektir?»

«Hiçbir fikrim yok, Reichsführer'im.»

«Berlin'e dönünce onu görebilirsiniz. Tepkisini öğrenin. Bence hiçbir şey yapmayacaktır. Führer'e koşmayacağı kesin.»

Himmler önündeki başka bir kâğıdı incelemeye başladı. «Steiner gibi adamları hiçbir zaman anlayamayacağım. Bir savaş kahramanı. Başarılı bir asker, yine de Varşova'da yardım etmeye çalıştığı küçük bir Yahudi fahişesi için her şeyi tehlikeye atıp mesleğini de mahvetti. Onu ve adamlarını ceza almaktan kurtaran tek şey Kartal Harekâtı'ydı.» Kâğıdı elinden bıraktı. «Şu İrlandalı da başka bir konu, tabii.»

«Devlin mi, Reichsführer'im?»

«Evet, oldukça iğrenç bir adam. İrlandalıların nasıl olduklarını bilir misiniz, Schellenberg? Onlara göre her şey bir şakadır.»

«Raporlardan öğrendiğim kadarıyla işini bilen biri olduğunu söylemeliyim.»

«Kabul ediyorum, ama yalnızca para için bu işteydi. Birisi onun Hollanda'daki o hastaneden çıkmasına izin vermekle korkunç bir dikkatsizlik yaptı.»

«Haklısınız, Reichsführer' im.»

«Aldığım raporlara göre, Devlin şu anda Lizbon'daymış.»

Himmler bir kâğıt daha uzattı. «Ayrıntıları burada bulabilirsiniz. Amerika'ya kaçmaya çalışıyor, ama parası yok. Bu nedenle de bir yerde barmen olarak çalışıyor.»

Schellenberg kâğıda hemen bir göz gezdirdi. «Bu konuda ne yapmamı istiyorsunuz, Reichsführer'im?»

«Bu gece Berlin'e dönüp yarın Lizbon'a uçacaksınız. Şu sefil Devlin'in sizinle birlikte dönmesini sağlayın. Bunun çok güç olacağını sanmıyorum. Radl, Kartal Harekâtı'nda çalışması için ona yirmi bir pound vermişti. Bu para Cenevre'deki bir banka hesabına yatırılmıştı.» Himmler hafifçe gülümsedi. «O adam para için her şeyi yapar. O türden işte. Ona aynı miktarı teklif edin... Eğer gerekirse daha da fazlasını. Otuz bin pounda kadar ödemenize izin veriyorum.»

«Ama ne için, Reichsführer'im?»

«Ne için mi? Steiner'in kaçırılması için, elbette. Bunun oldukça açık olduğunu düşünmüştüm. Adam bir Reich kahramanı, gerçek bir kahraman. Onun İngilizlerin elinde kalmasına izin veremeyiz.»

General Steiner'in Prinz Albrechtstrasse'deki Gestapo mahzenlerinde yaşama veda ettiğini anımsayınca, Schellenberg, Himmler'in kafasında başka nedenler olabileceğini düşündü.

«Ne demek istediğinizi anlıyorum, Reichsführer'im.»

«Size ne kadar güvendiğimi biliyorsunuz, general ve beni hiçbir zaman düşkırıklığına uğratmadınız. Bu işi bütünüyle sizin becerikli ellerinize bırakıyorum.» Schellenberg'e bir zarf uzattı. «O zarfın içinde her şeyi halledebilecek bir izin mektubu bulacaksınız.»

Schellenberg zarfı hemen açmadı. Onun yerine, «Benim yarın Lizbon'a gitmemi istediğinizi söylediniz, Reichsführer'im,» dedi. «Ancak yarının Noel arifesi olduğunu size anımsatabilir miyim?»

«Tanrı aşkına, bunun konuyla ne ilgisi var?» Himmeler gerçekten şaşırmıştı. «Hız burada çok önemli, Schellenberg ve bir **SS** üyesi olarak ettiğiniz yemini unutmayın, nedenini şimdi açıklayacağım. Aşağı yukarı dört hafta sonra, Führer Normandiya'ya, daha doğrusu Cherbourg'a uçacak. Ocağın yirmi birinde. Ben de ona eşlik edeceğim. Oradan deniz kıyısındaki bir şatoya geçeceğiz. Château de Belle Ile. Şu Fransızlar ne garip adlar takıyorlar.»

«Ziyaretin amacını sorabilir miyim?»

«Führer, *B Grubu Ordusu*'nun komutanıyla olan randevusunu sağlama bağlamak için Mareşal Rommel'le şahsen tanışmak istiyor. Bu buluşma düşmanlarımızın gelecek yıl bize saldırma olasılığına karşı gerekli stratejiyle ilgili. Führer toplantıyı düzenleme onurunu ve kendisini koruma sorumluluğunu bana verdi. Bütününü bir **SS** işi. Dediğim gibi, Rommel ve belki Canaris de orada olacak. Führer onu özellikle istedi.» Önündeki kâğıtları düzenlemeye başlayıp bazılarını bir çantaya yerleştirdi.

«Ama Steiner işinin acelesini anlayamıyorum, Reichsführer'im,» dedi Schellenberg.

«Onu o toplantıda Führer'le tanıştırmayı düşünüyorum, general. Onun kurtuluşu **SS** için büyük bir olay. Varlığı, elbette, Canaris için durumu biraz zorlaştıracak, ama böylesi daha iyi.» Çantayı kapattıktan sonra gözlerini kısıp, «Bilmeniz gerekenlerin hepsi bu kadar,» dedi.

Schellenberg mantıklı olmaya çalışarak, «Ama Reichsführer'im,» diye söze başladı. «Ya Devlin gelmek istemezse?»

«O zaman en doğru hareketi yapmalısınız. Bu nedenle, bir Gestapo'yu koruyucunuz olarak size Lizbon'a dek eşlik etmesi için seçtim.» Masasının üzerindeki zili çaldı ve Rossman içeri gidi. «Rossman. Şimdi Sturmbannführer Berger'i görmek istiyorum.»

Schellenberg'in canı aşırı derecede sigara istiyordu, ama Himmler'in sigaradan ne kadar nefret ettiğini bildiği için sessizce bekledi. Az sonra kapı açıldı ve yanında bir adamla Rossman içeri girdi. Bu henüz yirmi beş, yirmi altı yaşlarında beyaza yakın sarı saçları olan gencecik bir delikanlıydı. Bir zamanlar yakışıklı olduğu belliydi, ama yüzünün bir yanı fena halde yanmıştı. Schellenberg derinin ek yerlerini görebiliyordu. Elini uzattı.

«General Schellenberg. Horst Berger. Sizinle çalışmak büyük bir zevk.»

Delikanlı şeytana benzeyen o yaralı yüzüyle gülümsedi.

Schellenberg, «Binbaşı,» dedi ve Himmler'e döndü. «Ben görevime başlayabilir miyim, Reichsführer'im?»

«Elbette. Berger size avluda katılacak. Rossman'ı içeri gönderin.»

Schellenberg kapıyı açınca Himmler ekledi, «Bir şey daha. Canaris hiçbir şey bilmiyor. Yani Devlin'i, Steiner'le ilgili planlarımızı ve henüz Belle Ile'yi de bilmiyor. Bunun önemini anlıyor musunuz?»

«Elbette, Reichsführer'im.»

Schellenberg, Rossman'a içeri girmesini söyleyip koridorda yürümeye başladı. Bir sonraki katta bir tuvalet buldu ve içeri dalıp bir sigara yakarak Himmler'in ona verdiği zarfı çıkarıp açtı.

ÜLKENİN LİDERİ VE BAŞBAKANINDAN

General Schellenberg Reich için çok önemli bir görevi yerine getirmek üzere benim özel emrimle hareket etmektedir. Kendisi yalnızca bana hesap vermekle yükümlüdür. Asker ve sivil, rütbe farkı gözetmeksizin, herkes ona istediği her konuda yardımcı olacaktır.

ADOLF HITLER

Schellenberg tüylerinin ürperdiğini hissederek mektubu yine zarfın içine koydu. İmza kesinlikle gerçek gibi görünüyordu. Führer'in imzasını pek çok kez görmüştü; ama bu imzayı almak Himmler için çok kolay olmalıydı, bu kâğıdı başka kâğıtların arasına sıkıştırmış olabilirdi. Demek şimdi ona da Kartal Harekâtı için Max Radl'a vermiş olduğu yetkiyi veriyordu. Ama neden? Steiner'in belirtilen bu sürede geri getirilmesi neden bu kadar önemliydi?

Himmler'in ona anlattığından daha fazla bir şeyler olmalıydı, bu kesindi. Schellenberg bir sigara daha yakıp dışarı çıktı, ama koridorda yolunu kaybetmişti. Kararsız bir halde durakladıktan sonra koridorun büyük salonun üstündeki balkona çıktığını farketti. Tam dönüp o yana gidecekti ki bazı sesler duydu. Meraklanarak balkona doğru yürüyüp ihtiyatla aşağı baktı. Himmler, Rossman'la Berger'i karşısına almış, büyük masasının başında duruyordu.

«Fikirlerden çok insanlarla ilgilenenler vardır, Berger,» diyordu Reichsführer.

«Kolayca duygusallaşıyorlar. Sizin onlardan biri olduğunuzu sanmıyorum.»

«Hayır, Reichsführer'im,» dedi Berger. «Ancak ne yazık ki, General Schellenberg öyle biri. Sizi bu nedenle onunla birlikte Lizbon'a gönderiyorum. Devlin denilen adam istese de istemese de gelecek. Bu işi halledeceğinize inanıyorum.»

Rossman, «Reichsführer'im, General Schellenberg'in bağlılığından kuşku mu duyuyor?» diye sordu.

«General Reich'a büyük hizmetlerde bulundu. Belki de emrimdeki en yetenekli subay, ama onun Parti'ye olan bağlılığından hep kuşku duymuşumdur. Yine de şu anda hiçbir sorun yok, Rossman. Şu anda elimden çıkaramayacağım kadar yararlı biri. Schellenberg, Steiner işiyle uğraşırken biz de bütün enerjimizi Belle Ile'nin hazırlıklarına harcamalıyız.» Berger'e döndü «Artık gitseniz iyi olur.»

«Reichsführer.»

Berger topuklarını çarpıp arkasını döndü. Tam kapıdan çıkmıştı ki Himmler arkasından seslendi, «Bütün hünerinizi gösterin, Sturmbannführer.» Berger tabancasının ağzını açıp inanılmaz bir hızla döndü. İlerdeki duvarda ortaçağ stilinde yapılmış alçıdan şövalye freskleri vardı. Üç kez arka arkaya ateş etti, üç baş da gövdeden ayrılıp parçalanmıştı. Kurşun sesleri koridorda yankılanırken silahını yerine koydu. «Harika,» dedi Himmler.

Schellenberg de olanları duymuştu. O da belki en az Berger kadar iyiydi, ama şimdi konu bu değildi. Holden paltosuyla şapkasını aldı, beş dakika sonra Berger geldiğinde Mercedes'in arka koltuğunda oturuyordu. Berger arabaya binerken, «Sizi beklettiysem özür dilerim, general,» dedi.

«Önemli değil.» Schellenberg şoföre başıyla işaret etti ve yola koyuldular.

«İstiyorsanız, sigara içebilirsiniz.»

«Korkarım, kötü bir alışkanlığım yok.»

«Öyle mi? Çok ilginç.»

Schellenberg paltosunun yakasını kaldırıp şapkasını da gözlerine indirerek arkasına yaslandı.

«Berlin'e daha çok yolumuz var. Sizi bilmem, ama ben biraz kestireceğim.»

Gerçekten de öyle yaptı. Bir süre onu seyrettikten sonra Berger de paltosunun yakasını kaldırıp aynı şeyi yaptı. Schellenberg'in Prinz Albrechtstrasse'deki bürosunda sık sık geceyi orada geçirdiği için askeri bir kamp yatağı vardı. Sekreteri Ilse Huber içeri girdiğinde Schellenberg küçük banyoda traş oluyordu. Bayan Huber kırk bir yaşında güzel ve çekici bir kadındı, kocasını savaşta yitirmişti. O gün de beyaz bluz ve siyah eteğiyle oldukça hoş görünüyordu. Bir zamanlar Heydrich'in de sekreterliğini yapmış ve Schellenberg'e ondan miras kalmıştı.

«O burada,» dedi.

«Rivera mı?» Schellenberg yüzündeki sabunu sildi. «Ya Canaris?»

«Herr Amiral her zamanki gibi saat onda ata binecek. Ona katılacak mısınız?»

Schellenberg arasıra ona katılırdı, ama pencereye gidip yağan karı görünce güldü. «Bu sabah olmaz, teşekkür ederim, ama onu görmem gerek.»

Bayan Huber'in içgüdüleri çok güçlüydü. Gidip masanın üzerine bıraktığı tepsideki fincana kahve koydu.

«Bir sorun mu var, general?»

«Bir bakıma, canım.» Schellenberg kahveden bir yudum alıp gülümsedi. Onun o acımasız, tehlikeli gülüşü Bayan Huber'in yüreğini oynatırdı. «Ama merak etme. Halledemeyeceğim bir şey değil. Çıkmadan önce sana ayrıntıları anlatırım. Bu kez senin yardımına ihtiyacım var. Aklıma gelmişken, Berger nerede?»

«Onu son gördüğümde aşağıdaki büfedeydi.»

«Pekâlâ. Şimdi gidip Rivera'yı göreyim.»

Sekreter bir an için duraksayıp döndü. «O adam beni ürkütüyor. Yani Berger'i kastediyorum.»

Schellenberg yanına gidip ona sarıldı.

«Sana merak etmemeni söyledim. Ayrıca büyük Schellenberg şimdiye dek hiç başarısızlığa uğradı mı?»

Onun kendi kendine böyle dalga geçmesi Bayan Huber'i hep güldürürdü. Schellenberg ona sıkı sıkı sarıldı, sonra ilse gülümseyerek dışarı çıktı. Schellenberg de ceketinin düğmelerini ilikleyip oturdu. Bir dakika sonra kapı açıldı, Rivera içeri girdi.

Üzerinde kahverengi bir takım elbise, kolunda da palto vardı. Saçları dikkatle taranmış, soluk tenli ufak tefek bir adamdı. Oldukça kaygılı görünüyordu. Schellenberg ona, «Benim kim olduğumu biliyor musunuz?» diye sordu.

«Elbette, general. Sizinle tanışmak benim için bir onurdur.»

Schellenberg önceki hafta Viyana'da kaldığı otelin bloknotunu eline aldı. «Londra Elçiliği'ndeki kuzeniniz Vargas'tan aldığınız şu mesaj, hani Albay Steiner'in nerede olduğuyla ilgili olan mesajı kastediyorum. Bundan kimseye söz ettiniz mi?»

Rivera gerçekten afallamıştı. «Kesinlikle hayır, general. Bunun için yemin ederim.» Gülünç bir biçimde ellerini havaya kaldırdı. «Annemin üzerine yemin ederim.»

«Annenizi bu işe karıştırmamız gerektiğini sanmıyorum. O San Carlos'ta onun için aldığınız o küçük villada oldukça rahat olmalı.»

Rivera'nın şaşkınlığı iyice artmıştı. «Görüyorsunuz ya, sizin hakkınızda bilmediğim hiçbir şey yok. Nereye giderseniz gidin benden kaçamazsınız. Anlıyor musunuz?»

«Çok iyi anlıyorum, general.» Rivera terlemeye başlamıştı.

«Artık **SD**'ye ve Reichsführer Himmler'e aitsiniz, ama hesap vereceğiniz kişi benim, başkası değil. O halde işe Londra'daki kuzeninizden gelen şu mesajla başlayabiliriz. Onu neden Amiral Canaris'e de gönderdiniz?»

«Kuzenimin emriydi, general. Bu tür işlerde hep para sorunu vardır ve bunda da... » Omuzlarını silkti.

«Böylece iki katını alabileceğinizi mi düşündü?» Schellenberg başını salladı. Bu mantıklıydı, ama yine de bu oyunda hiçbir şeyi kesin olarak kabul etmemek gerektiğini öğrenmişti. «Bana kuzeninizden söz edin.»

«Generalin bilmediği ne söyleyebilirim ki? Jose'nin annesiyle babası Birinci Dünya Savaşı'ndan hemen sonra bir grip salgınında öldüler. Onu benim ailem yetiştirdi. Kardeş gibiydik. Birlikte Madrid Üniversitesi'ne gittik. İç Savaş'ta da aynı alaydaydık. O benden bir yaş büyüktür, şimdi otuz üç yaşında.»

«Siz evlisiniz, o değil. Londra'da bir kız arkadaşı var mı?»

Rivera ellerini iki yana açtı. «Şey, Jose kadınlardan hoşlanmaz, general.»

«Anlıyorum.» Schellenberg bir süre düşündü. Eşcinsellere karşı değildi, ama bu tür insanlar şantaj için çok uygun olurlardı ve gizli haberalma işinde çalışan biri için bu büyük bir zayıflıktı. Yani Vargas'ın aleyhine bir noktaydı bu.

«Londra'yı biliyor musunuz?»

Rivera evet anlamında başını salladı, «Otuz dokuzda Jose'yle birlikte bir yıl çalışmıştım. Karım Madrid'de kalmıştı.»

«Ben de Londra'yı bilirim,» dedi Schellenberg. «Bana onun yaşamından söz edin. Elçilikte mi kalıyor?»

«Resmi olarak öyle, general, ama özel yaşamı için küçük bir dairesi var. Ben oradayken o daireyi yedi yıllığına kiralamıştı, yani hâlâ aynı daireyi kullanıyor olmalı.»

«Bu daire nerede?»

«Westminster Abbey'e çok yakın, Stanley Mews'te.»

«Parlamento Binası'na da yakın. İyi bir yer. Etkilendim.»

«Jose her zaman her şeyin en iyisini sever.»

«Bu da para gerektirir.» Schellenberg ayağa kalkıp pencereye gitti. Kar hafif hafif atıştırıyordu. «Sizin şu kuzeniniz güvenilir midir? Şimdiye dek İngiliz dostlarımızla herhangi bir ilgisi oldu mu?»

Rivera yine afallamış gibi görünüyordu. «General Schellenberg, sizi temin ederim, Jose de benim gibi iyi bir faşisttir. İç Savaş'ta General Franco'yla birlikte çarpıştık. Biz...»

«Pekâlâ, yalnızca emin olmaya çalışıyordum. Şimdi beni dikkatle dinleyin. Albay Steiner'i kurtarmaya karar verebiliriz.»

«Londra Kalesi'nden mi, senyor?» Rivera'nın gözleri faltaşı gibi açılmıştı.

«Ben onu başka emin bir yere götüreceklerini düşünüyorum. Hatta belki bunu çoktan yapmışlardır bile. Siz de bugün kuzeninize bu konuyla ilgili bütün bilgiyi istediğinizi belirten bir mesaj göndereceksiniz.»

«Elbette, general.»

«O halde hemen başlayın.» Rivera kapıya yönelmişti ki Schellenberg ekledi. «Herhalde bu konuyla ilgili tek bir kelime dışarı sızarsa sizin Spree Nehri'ni kuzeninizin de Thames'i boylayacağını söylememe gerek yok sanırım. Benim kolum aşırı uzundur»

«General, size yalvarıyorum.» Rivera yine itiraz etmeye başlamıştı.

«Bana ne kadar iyi, bir faşist olduğunuzu gösterin. Ve benim ne kadar cömert olabileceğimi de unutmayın. İlişkimiz için daha sağlam bir temel olur.» Rivera gittikten sonra Schellenberg arabasını getirmelerini söyleyerek paltosunu alıp çıktı!

Amiral Wilhelm Canaris elli altı yaşındaydı. Birinci Dünya Savaşı sırasında bir U-gemisi kaptanıydı, 1935'te de Abwehr'e yönelmişti ve gerçek bir Alman olmakla birlikte Ulusal Sosyalizm'le yıldızı hiç barışmamıştı. Hitler'e yapılan suikast planlarına karşı çıktığı halde, birkaç yıl boyunca Alman direniş hareketlerine katılmıştı. O sabah atıyla gezerken hayvanın toynakları yumuşak karın üzerine vurdukça müthiş bir keyif duyuyordu. Ona her yerde eşlik eden iki köpeği de şaşırtıcı bir hızla peşinden geliyordu. Canaris, Schellenberg'i Mercedes'inin yanında görünce el sallayarak ona doğru yaklaştı.

«Günaydın, Walter. Sen de benimle gelmeliydin.»

«Bu sabah olmaz. Yine yolculuğa çıkacağım.» Canaris attan inince Schellenberg'in şoförü atın yularını tuttu. Canaris, Schellenberg'e bir sigara ikram etti ve gölün üzerindeki duvara dayandılar.

«İlginç bir yere mi gidiyorsun?» diye sordu Canaris.

«Hayır, yalnızca bir iş programı.»

«Hadi, Walter söyle. Senin aklında bir şeyler var.»

«Pekâlâ. Kartal Harekâtı işi.»

«Onun benimle bir ilgisi yok. Fikir Führer'indi. Ne saçmalık ama! Neredeyse savaşı kaybetmişiz, sen git Churchill'i öldür.»

«Umarım böyle bir şeyi yüksek sesle ortalıkta söylemiyorsundur.»

Canaris ona aldırmadı. «Bir ön hazırlık çalışması yapmam emredilmişti. Führer'in bunu birkaç gün içinde unutacağını biliyordum, nitekim öyle oldu, ancak Himmler unutmadı. Her zamanki gibi yaşamı benim için çekilmez kılmak istedi. En güvenilir yardımcılarımdan biri olan Max Radl'ı ayarttı. Ve her şey altüst oldu.»

«Tabii Steiner az kalsın başarıyordu.»

«Başarıyor muydu? Haydi, Walter, Steiner'in ataklığını ve cesaretini inkâr etmiyorum, ama peşlerinde oldukları adam Churchill bile değildi. Onu getirselerdi, ne komedi olurdu ama. Himmler'in yüzündeki ifadeyi görmeye değerci doğrusu.»

«Şimdi Steiner'in ölmediğini duyduk. Onu Londra Kalesi'nde tutuyorlarmış.»

«Yaa, demek Rivera sevgili kuzeninin mesajını Reichsführer'e de iletmiş?» Canaris alaycı bir ifadeyle gülümsedi. «Her zamanki gibi ödülleri ikiye katladılar.»

«Sence İngilizler ne yapacaklardır?»

«Steiner'e mi? Hess gibi onu da savaşın sonuna dek bir yere kapatacaklar, ancak bu konuda suskun kalacaklardır. Bu konuda uluorta konuşulması iyi olmaz, gerçekler ortaya çıkarsa Führer de durumu pek hoş karşılamayacaktır.»

«Sence Führer olanları öğrenir mi?» diye sordu Schellenberg.

Canaris kahkahalarla gülmeye başladı. «Yani benden öğreneceğini mi kastediyorsun? Hayır, Walter, bugünlerde başım zaten yeterince dertte, daha fazlasına ihtiyacım yok. Reichsführer'e o sustuğu sürece benim de susacağımı söyleyebilirsin.»

Mercedes'e doğru yürümeye başladılar. Schellenberg, «Umarım Şu Vargas denilen adam güvenilir biridir,» dedi. «Ona inanabilir miyiz?»

Canaris ciddileŐti. «İngiltere'deki harekâtlarımızın başarısız olduğunu ilk kabul eden benim. İngiliz Gizli Servisi bizim adamlarımızı yakaladıklarında vurmayıp onları çift yönlü çalışan ajanlar olmaya zorlamıŐtı.»

«Ya Vargas?»

«Kimse kesinlikle emin olamaz, ama sanmıyorum. İspanyol Elçiliği'ndeki görevi, yalnızca arasıra ve serbest olarak çalışması böyle düşünmeme neden oluyor. Üstelik İngiltere'deki başka ajanlarla hiçbir bağlantısı olmadı, anlıyor musun?» Arabanın yanına gelmişlerdi. Canaris gülümsedi. «Başka bir Şey var mıydı?»

Schellenberg bu adamı çok sevdiği için dayanamadı. «Sen de biliyorsun, Rastenburg'da yine Führer'e suikast yapmaya çalıştılar. Ama genç subayın elindeki bomba zamanından önce patlamıŐ.»

«Çok dikkatsizmiŐ. İyi de, sen ne demek istiyorsun, Walter?»

«Tanrı aşkına, kendine iyi bak. Tehlikeli bir dönemdeyiz.»

«Walter. Ben Führer'e karşı yapılacak bir suikasta asla göz yummadım.» Amiral yine atına binip yuları aldı. «Führer'in aptallığı sayesinde Stalingrad bize üç yüz binden fazla ölüye mal oldu. Yirmi dört general dâhil doksan bir bin asker esir alındı. Şimdiye dek aldığımız en büyük yenilgi. Hepsi Führer'in yüzünden.» Kaba bir tavırla güldü. «Gerçeği farketmiyor musun, dostum? Onun varlığı bizim için savaşı kısaltıyor.» Atını mahmuzladı ve peşinde koŐan köpekleriyle birlikte ağaçların arasında gözden kayboldu. Schellenberg bürosuna döndüğünde banyoda üzerini deđiŐtirirken bir

yandan da İlse Huber'le konuşup ona gerekli bilgileri veriyordu.

Banyodan çıkarken, «Ne düşünüyorsun?» diye sordu. «Grimm Kardeşler'in masallarına benziyor, değil mi?»

«Daha çok bir korku öyküsüne benziyor.» Schellenberg'e siyah deri mantosunu tuttu. «Yakıt ikmali için Madrid'e uğrayıp yola devam edeceğiz. Öğleden sonra Lizbon'da oluruz.» Şapkasını da giydikten sonra İlse'nin onun için hazırladığı çantayı aldı. «En fazla iki gün içinde Rivera'dan haber bekliyorum. Ona otuz altı saat ver. Bir haber çıkmazsa sıkıştır.» Sekreteri yanağından öptü. «Kendine iyi bak, İlse. Yakında görüşürüz.» Ve çıkıp gitti.

Uçak üç motorlu bir JU 52'ydi. Berlin'in dışındaki Luftwaffe savaş üssünden kalktıktan sonra Schellenberg kemerini çözüp çantasını kucağına aldı. Koltukların arasındaki boşluğun öbür ucunda oturan Berger gülümsedi.

«Herr Amiral iyi miydi, general?»

Bu pek iyi olmadı, diye düşündü Schellenberg. Onu gördüğünden haberdar olmamalıydı.

Gülümseyerek karşılık verdi. «Her zamanki gibiydi.»

Çantasını açıp Devlin'in geçmişiyile ilgili raporu okumaya koyuldu, buna ilştirilmiş bir de fotoğraf vardı. Schellenberg bir süre sonra okumayı bırakıp pencereden dışarı baktı, Canaris'in Hitler hakkında söylediğı sözleri anımsamıştı.

Onun varlığı bizim için savaşı kısaltıyor.

Bu düşüncenin kafasına iyice yerleşmesi ne garipti.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Lizbon'daki Alman Elçisi Baron Oswald von Hoyningen-Heune de Nazi olmayan bir aristokrattı. Eski dostu Schellenberg'i görünce çok sevinmişti.

«Sevgili Walter. Seni görmek ne güzel. Bu aralar Berlin nasıl?»

«Burdan daha soğuk.» Schellenberg terasa çıkarlarken ona durumu anlattı. Bahçe birbirinden güzel çiçeklerle görülmeye değerdi. Beyaz ceketli bir uşak tepsiyle kahve getirdi. «Berlin'e gelmek yerine neden burada kaldığını anlıyorum,» dedi Schellenberg içini çekerek. «Lizbon bugünlerde yaşanacak en güzel yer.»

«Biliyorum,» dedi baron. «Personelimin de en büyük korkusu buradan başka yere atanmak.» Kahveleri koydu. «Gelmek için garip bir zaman, Walter, Noel arifesi.»

«Heini amca bir işe kafayı takınca nasıl olduğunu bilirsin.» **SS** üyeleri Himmler'in arkasından konuşurken sık sık bu adı kullanırlardı.

«Önemli bir iş olmalı. Özellikle de seni gönderiyorsa.»

«İstediğimiz bir adam var, İrlandalı, Liam Devlin.» Schellenberg cüzdanından Devlin'in fotoğrafını çıkarıp barona uzattı. «Bir süre Abwehr için çalıştı. IRA'nın adamı. Geçen hafta Hollanda'daki bir hastaneden çıktı. Aldığımız bilgilere göre, şimdi buradaymış. Alfama'daki bir kulüpte garsonluk yapıyormuş.»

«Eğer İrlandalıysa, tarafsız bir ülkeye ait olduğunun farkındasınız herhalde. Hassas bir konu.»

«Herhangi bir zorlama olmayacak. Onu geri dönmesi için ikna edebileceğimizi umuyorum. Ona oldukça kazançlı bir iş önereceğim.»

«Güzel. Ancak Portekizli dostlarımızın tarafsız olmaya çok önem verdiklerini sakın unutma. Hele şimdi bizim zafer kazanmamız zorlaşmışken buna daha da fazla önem veriyorlar. Yine de benim polis ataşem Yüzbaşı Eggar sana yardım edebilir.»

Telefonu kaldırıp yardımcısıyla konuştu. Sonra da, «Birlikte geldiğin adam az önce gözüme ilişti,» dedi.

«Sturmbannführer Horst Berger, Gestapo.»

«Pek senin tarzında biri değil.»

«Reichsführer'den Noel armağanı. Başka seçeneğim yoktu.»

«Demek öyle, ha?»

Kapı çalındı ve kırk yaşlarında sakallı bir adam içeri girdi. Üzerinde vücuduna pek oturmeyen kahverengi gabardin bir takım vardı. Schellenberg onun profesyonel bir polis olduğunu ilk bakışta anlamıştı.

«Ah, tam zamanında geldin, Eggar. General Schellenberg'i tanıyorsun, değil mi?»

«Elbette. Sizi yine görmek büyük bir zevk. Bin dokuz yüz kırkta Windsor olayı sırasında karşılaşmıştık.»

«Evet, ancak bugünlerde hepimiz o konuyu unutmayı yeğliyoruz.» Schellenberg, Devlin'in fotoğrafını uzattı. «Bu adamı hiç gördünüz mü?»

Eggar fotoğrafı uzun uzun inceledi. «Hayır, general.»

«Adam İrlandalı, eski bir IRA, tabii eğer eski IRA olmak diye bir şey varsa, otuz beş yaşında. Bir süre Abwehr için

çalıştı. Onu geri istiyoruz. Elimizdeki son bilgilere göre Flamingo denilen bir barda garsonluk yapıyormuş.»

«Orayı biliyorum.»

«Güzel. Yardımcım Binbaşı Berger dışarıda. Onu içeri alın.»

Eggar dışarı çıkıp Berger'le birlikte döndü ve Schellenberg onları tanıştırdı.

«Baron von Hoyningen-Heune, Alman Elçisi ve Yüzbaşı Eggar, polis ataşesi. Sturmbannführer Berger.»

Berger yaralı yüzü ve koyu renk takım elbisesiyle resmi bir tavırla selam verip topuklarını çarparken oldukça ürkütücü görünüyordu.

«Yüzbaşı Eggar şu Flamingo denilen yeri biliyormuş. Onunla birlikte oraya gidip Devlin'in hâlâ orada çalışıp çalışmadığını kontrol etmenizi istiyorum. Eğer çalışıyorsa, onunla kesinlikle, tekrar ediyorum, kesinlikle konuşmayacaksınız. Yalnızca bana durumu bildireceksiniz.»

Berger hiçbir yorum yapmadan kapıya yürüdü. Tam kapıyı açmıştı ki, Schellenberg, «Bin dokuz yüz otuzlarda Liam Devlin en iyi IRA askerlerinden biriydi. Bunu aklınızdan çıkarmazsanız iyi olur, beyler,» dedi.

Berger bu sözlerin kendisine söylendiğini hemen anlamıştı. Hafifçe gülümsedi. «Çıkarmayız, general.»

Ve arkasını dönüp Eggar'la birlikte dışarı çıktı.

«Pek hoş biri değil. Her neyse...» Baron saatine baktı.

«Beşi biraz geçiyor, Walter. Bir kadeh şampanyaya ne dersin?»

Binbaşı Arthur Frear elli dört yaşındaydı, ama buruşuk giysisi ve beyaz saçlarıyla daha yaşlı görünüyordu. Artık

emekliydi, mütevazı bir emekli aylığıyla Brighton ya da Torquay'da soylu ama yoksul bir yaşam sürecekti. Ancak onun yerine, Adolf Hitler sayesinde, gayri resmi olarak **SOE**'yi temsil ettiği Lizbon'daki İngiliz Elçiliği'nde askeri ataşe olarak çalışıyordu.

Alfama mahallesinin güneyindeki Lizbon Işıkları onun en sevdiği yerlerden biriydi. Devlin o sırada ortada görünmemesine karşın çaldığı piyanonun sesi duyuluyordu. Frear, farkında değildi, ama o sırada Devlin park mavi gözleriyle arkadaki boncuklu perdenin arasından onu seyrediyordu. Üzerinde beyaz keten bir takım vardı. Frear, Devlin'i ancak yanındaki tabureye oturup da bir bira ısmarladığı zaman farkettti.

«Bay Frear, değil mi?» Başıyla barmene işaret etti. «Jose sizin gemi işinde olduğunuzu söylüyor.»

Frear neşeyle karşılık verdi. «Doğru. Şirketim yıllardır İngiltere'ye ihracat yapıyor.»

«İhraç ettiğiniz şey İrlanda viskisi olsaydı...»

«Korkarım size bu konuda yardım edemem.»

Frear yine güldü. «Nöbetçi tugayı kravatı taktığının farkında mısınız, dostum?»

«Öyle mi? Çok garip.» Devlin tatlı bir ifadeyle gülümsedi. «Bunu geçen hafta bitpazarındaki küçük bir dükkândan aldım.» Tabureden indi.

«Bize bir şeyler çalmayacak mısınız?»

«Daha sonra.» Devlin kapıya doğru yürüdü ve sırtarak, «Binbaşı,» diye ekleyip dışarı çıktı.

Flamingo eski püskü bir bar ve lokantaydı. Berger'e bu dili çok iyi konuştuğu için her şeyi Eggar'a bırakması emredilmişti. Önce hiçbir şey bulamadılar. Evet, Devlin

orada bir süre çalışmış, ama üç gün önce işten ayrılmıştı. Onların konuşmalarını duyan bir çiçekçi kadın araya girdi, İrlandalı Lizbon Işıkları adındaki başka bir barda çalışıyordu, çiçekçi kadın oraya uğradığında onu görmüştü ancak adam orada garsonluk değil piyanistlik yapıyordu. Eggar kadına bahşış verdi ve dışarı çıktılar.

«Orayı biliyor musun?» diye sordu Berger.

«Ah, evet, iyi biliyorum. Buraya yakın. Ama seni uyarmalıyım, buraların müşterisi çok kabasabadır.»

«Ayaktakımı bana hiç sorun olmaz. Hadi yolu göster.»

Castelo de Sao Jorge'nin yüksek duvarları arasındaki dar sokaklardan geçip bir kilisenin önüne gelmişlerdi ki, Devlin ara sokakların birinden çıktı ve onların önünden geçip bir kafeye girdi.

Onu görünce Eggar, «Aman Tanrım, bu o,» diye mırıldandı. «Tıpkı bu fotoğraftaki adam.»

«Elbette o, sersem. Burası Lizbon Işıkları mı?»

«Hayır, binbaşı, başka bir kafe. Alfama'daki en berbat yerlerden biri. Çingeneler, boğa güreşçileri, suçlular.»

«İyi ki silahımız var. İçeri girdiğimizde tabancan sağ cebinde, elin de onun üstünde olsun.»

«Ama General Schellenberg bize özellikle... »

«Benimle tartışma. Şimdi bu adamı kaçırmaya hiç niyetim yok. Dediğim gibi yap ve beni izle.»

Eggar, Berger'in peşinden gitar sesinin geldiği bara doğru yürümeye başladı.

Akşam karanlığı basmasına karşın, içerisi aydınlık ve havadardı. Barın üzeri mermerdi ve eski tarz bir aynanın önüne şişeler dizilmişti. Beyaz badanalı duvarlarda ise boğa güreşi posterleri vardı. Tek gözü beyaz olan bodur çirkin

barmen üzerinde önlük ve kirli bir gömlekle yüksek bir tabureye oturmuş gazete okuyordu. Vahşi görünümlü dört kara çingene bir masada poker oynuyorlardı. Genç bir adam da duvara dayanmış gitar çalıyordu. Uzak bir masada elinde bir bardak birayla küçük bir kitap okuyan Devlin'den başka pek kimse yoktu. Kapı açıldı ve Berger peşinde Eggar'la birlikte içeri girdi. Berger kapı ağzında durunca sanki ölüm onları ziyarete gelmiş gibi gitarist çalmayı bıraktı ve herkes sustu. Berger kâğıt oynayan adamların yanından geçti, Eggar da onun solunda ilerliyordu.

Devlin başını kaldırıp tatlı tatlı gülümseyerek sol eliyle bira bardağını kaldırdı.

«Liam Devlin?» diye sordu Berger.

«Ya siz kimsiniz?»

«Ben Gestapo'dan Sturmbannführer Horst Berger.»

«Tanrım, neden şeytanı göndermemişler?»

«Düşündüğümde daha ufak tefekmişsin,» dedi Berger.
«Düşkırıklığına uğradım.»

Devlin yine gülümsedi. «Ben de hep öyle olurum, evlat.»

«Bizimle gelmenizi isteyeceğim.»

«Daha kitabımın yarısına geldim. Gece *Yarısı Mahkemesi*, İrlanda dilinde. İnanır mısınız, bunu geçen hafta bitpazarında küçük bir dükkânda buldum.»

«Hadi! » dedi Berger.

Devlin içkisini yudumladı. «Bana bir zamanlar Donegal'deki bir kilisede gördüğüm ortaçağ freskini anımsatıyorsun. Bütün insanların korkuyla kaçtığı bir adam. Adamın dokunduğu herkes vebaya yakalanıyor, anlatabildim mi?»

«Eggar! » diye emretti Berger.

Eggar cebinden tabancasını çıkarmaya çalışırken Devlin birden ateş etti. Elinde Walther tipi otomatik bir silah vardı. Bir kez daha ateş etti. Eggar sağ elinden vurulmuştu, haykırarak yere düştü ve çingenelerden biri onun yere düşen tabancasını aldı. Berger ceketinin iç cebinde taşıdığı Mauser'e elini uzatınca Devlin önündeki içkiyi onun yüzüne atıp masayı üzerine devirdi, masanın kenarları bacağına çarptığı için Alman sendeledi. Devlin bundan yararlanarak Walther'in ağzını onun boğazına dayayarak Berger'in ceketinin iç cebindeki Mauser'i çıkarıp barın üzerine fırlattı.

«Sana bir armağan, Barbosa.» Barmen sırtarak Mauser'i aldı. Çingeneler de ayağa kalkmışlardı, ikisinin elinde bıçak vardı. «Gelmek için kötü bir yer seçmişsiniz,» dedi Devlin. «Gerçekten kötü bir seçim. Burada insanın başına neler gelebileceğini hiç duymadınız mı? Boğa güreşçilerinin çoğu burdadır. Barbosa'nın gözüne bakın.»

Berger'in yüzündeki ifade yeterliydi. Devlin kitabı cebine atıp Walther'i onun bacağına dayadı ve Eggar'ın eline uzandı. «Birkaç eklem parçalanmış. Bir doktora ihtiyacın olacak.»

Walther'i cebine koyup gitmek için döndü. Tam o sırada Berger birden fırlayıp ellerini uzatarak onun üzerine atıldı. Devlin eğildi ve Berger'i sol dizkapağının altından yakaladı. Yüzüne bir tekme atıp onu bara itti. Berger zar zor ayağa kalkmaya çalışınca çingeneler gülmeye başladılar.

Devlin başını salladı. «Bak, evlat, ikiniz de kendinize başka bir iş bulsanız daha iyi olur.» Ve dönüp dışarı çıktı.

Schellenberg küçük tedavi odasına girdiğinde elçiliğin doktoru Eggar'ın sağ elini bandajlıyordu.

«Nasıl, doktor?» diye sordu Schellenberg.

«Yaşayacak.» Doktor bandajlama işini bitirdikten sonra sargı bezini düzgün bir biçimde kesti. «Parmak eklemleri

yaralanmış. Bükmekte zorluk çekebilir.»

«Bize biraz izin verebilir misiniz?» Doktor başını salladı ve dışarı çıktı. Schellenberg bir sigara yakıp masanın kenarına oturdu. «Sanırım Devlin'i buldunuz?»

«Herr Generalin olanlardan haberi yok mu?» diye sordu Eggar.

«Berger'le henüz konuşmadım. Yalnızca eski bir taksiyle döndüğünüzü duydum. Şimdi bana her şeyi anlat.»

Eggar bir yandan acı bir yandan da öfke duyarak olanları anlattı.

«Beni dinlemedi, Herr General. Bildiğini okudu.»

Schellenberg elini onun omzuna koydu. «Senin hatan değil, Eggar. Binbaşı Berger başına buyruk hareket ediyor. Bir ders almasının vakti gelmişti.»

«Oh, Devlin bu işi halletti. Son gördüğümde, binbaşının yüzü hiç de iyi görünmüyordu.»

«Öyle mi?» Schellenberg gülümsedi. «İyi olmuş.»

Berger belden yukarısı çıplak bir halde kendisine ayrılan küçük odanın lavabo aynasında yüzünü inceliyordu. Sol gözü morarmış, burnu da şişmişti. Schellenberg içeri girip kapıyı kapattı.

«Demek emirlerime karşı geldiniz.»

«Ben ne gerekiyorsa onu yaptım. Onu elimden kaçırmak istemiyordum.»

«Ama o sizden daha iyiydi. Sizi bu konuda uyarmıştım.»

Berger'in yüzünde öfke dolu bir ifade vardı.

«O küçük İrlandalı domuza gelecek sefere gününü göstereceğim.»

«Hayır, göstermeyeceksiniz, çünkü şu andan itibaren her şeyi kendim halledeceğim. Tabii eğer Reichsführer'e bu adamı sizin aptallığınız yüzünden elimizden kaçırdığımı bildirmemi istemiyorsanız.»

Berger, Schellenberg'e döndü. «General Schellenberg, itiraz ediyorum.»

«Benimle konuşurken hazırolda durun, Sturmbannführer.»

Berger kendisine söyleneni yaptı.

«**SS**'e katılırken bir yemin ettiniz. Führer'imize ve amirlerimize boyun eğme yemini ettiniz. Öyle değil mi?»

«Evet, Brigadeführer.»

«Güzel, demek anımsıyorsunuz. Bunu bir daha da unutmayın. Yoksa sonu fena olur.» Gidip kapıyı açtı ve başını salladı. «Çok kötü görünüyorsunuz, binbaşı. Yemeğe inmeden önce yüzünüze biraz çekidüzen vermeye çalışın.»

O dışarı çıktıktan sonra Berger aynaya dönüp usulca, «Piç herif! » diye fısıldadı.

Liam Devlin ağzında bir sigara ve yanında bir kadeh şarapla Lizbon Işıkları'nda piyanonun başında oturuyordu. Saat ondu, yani Noel'e yalnızca iki saat kalmıştı ve kafe neşeli bir kalabalıkla doluydu. Devlin '*Caddedeki Ayışığı*' adında oldukça ağır bir parça çalıyordu. Schellenberg'i içeri girer girmez farkettiler. Onu tanıımıyordu, ama adamın tipi dikkatini çekmişti. Onun bara gidip bir kadeh şarap aldığını gördü ve kendisine yaklaştığını farkedince bakışlarını başka yana çevirdi.

«'*Caddedeki Ayışığı*'. Bu şarkıyı çok severim.» dedi Schellenberg ve bir zamanlar İngiltere'nin en gözde şarkıcısını anımsayarak, «Al Bowlly'nin en iyi parçalarından biri,» diye ekledi.

«Londra'da bir hava saldırısı sırasında ölmüştü. Biliyor muydunuz?» diye sordu. Devlin.

«Sirenler çaldığında başkaları gibi bodruma inememiş. Onu yatağında ölü bulmuşlar.»

«Yazık,» dedi Schellenberg.

«Sanırım bu sizin hangi tarafta olduğunuza bağlı.»

Devlin 'Londra'da Sisli Bir Gün'e geçti. «Pek çok yeteneği olan birisiniz, Bay Devlin,» dedi Schellenberg.

«Vasat bir bar piyanistiyim o kadar. Boşa geçmiş bir gençliğin meyvaları.» Tek eliyle çalmaya devam ederek şarabına uzandı. «Peki ya siz kimsiniz?»

«Adım Schellenberg, Walter Schellenberg. Belki duymuş olabilirsiniz.»

«Elbette, duydum.» Devlin sırttı. «Berlin'de bunu duyacak kadar uzun yaşadım. Şimdi generalsiniz değil mi? **SD**'de. Acaba sizin bu akşam bana gelen o iki salakla bir ilginiz var mı?»

«Bunun için çok üzgünüm, Bay Devlin. Vurduğunuz adam elçilikte polis ataşesidir. Öbürü de Binbaşı Berger, Gestapo. Yalnızca Reichsführer emrettiği için benimle birlikte.»

«Aman Tanrım, yine şu Himmler'e mi çattık? Onu son gördüğümde, benden pek hoşlanmıyordu.»

«Ama şimdi size ihtiyacı var.»

«Ne için?»

«Bizim için İngiltere'ye gideceksiniz, Bay Devlin. Daha doğrusu, Londra'ya.»

«Yo, teşekkürler. Bu savaşta Alman Haberalma Örgütü için iki kez çalıştım, İlkinde İrlanda'da neredeyse beynim dağılıyordu.» Alnının yanındaki kurşun yarasını gösterdi.

«İkincisinde de Norfolk'da omzunuza bir kurşun yediniz ve Kurt Steiner'i bırakarak güç bela kurtuldunuz.»

«Ah, demek bunu biliyorsunuz?»

«Kartal Harekâtı'nı mı? Ah, evet.»

«Albay iyi bir adamdı. Pek Nazi sayılmazdı...»

«Ona ne olduğunu duydunuz mu?»

«Elbette. Max Radl kalp krizi geçirdikten sonra onu da benim Hollanda'da kaldığım hastaneye getirdiler. İngiltere'deki haberalma kaynaklarından Steiner'in Churchill'i kaçırmaya çalışırken Meltham Malikânesi denilen bir yerde öldürüldüğünü öğrenmiş.»

«Yanlış olan iki nokta var,» dedi Schellenberg. «Radl'ın bilmediği iki şey. O hafta sonu oradaki kişi Churchill değildi. Churchill o sırada Tahran Konferansı'na gidiyordu. Oradaki onun kopyasıydı. Bir aktör.»

«Aman Tanrım! » Devlin çalmayı bıraktı.

«Daha da önemlisi, Kurt Steiner ölmedi. Şu anda yaşıyor, iyi ve Londra Kalesi'nde. Zaten sizin İngiltere'ye gitmenizi de bunun için istiyorum. Bana onu sağsalım Reich'a geri getirme görevi verildi ve bunu yapmak için üç haftadan az zamanım var.»

Frear kafeye birkaç dakika önce gelmişti, Schellenberg'i hemen tanıdı. Garsonu çağırıp bir bira ısmarladı ve arka bahçeye çıkan iki adamı seyretmeye başladı. İrlandalıyla Alman bir masaya oturup Tagus'taki gemilerin ışıklarına bakmaya başladılar.

«Savaşı kaybettiniz, general,» dedi Devlin. «Neden hâlâ vazgeçmiyorsunuz?»

«Bu lanet savaş bitene dek hepimiz elimizden geleni yapmalıyız. Hep dediğim gibi, atlıkarınca bir kez hareket etti mi atlamak zordur. Oynadığımız bir oyun.»

«şu ilerde bizi seyreden beyaz saçlı İrlandalı gibi,» dedi Devlin.

Schellenberg rasgele çevresine bakındı. «Kim olabilir?»

«Gemi işinde olduğunu söylüyor. Adı Frear. Arkadaşlarım onun buradaki İngiliz Elçiliği'nde askeri ataşe olduğunu söylüyorlar.»

Schellenberg, «Öyle mi?» diye sakın bir tavırla devam etti. «Neyse, bu işle ilgileniyor musunuz?»

«Neden ilgileneyim ki?»

«Para. Kartal Harekâtı'ndaki işiniz için Cenevre'deki bir bankaya sizin adınıza yirmi bin pound yatırıldı.»

«şimdi de beş parasız buradayım.»

«Yirmi beş bin pound, Bay Devlin. Dilediğiniz yere yatırılacak.»

Devlin bir sigara yakıp arkasına yaslandı. «Onu ne için istiyorsunuz? Bu zahmete neden giriyorsunuz?»

«Bir güvenlik sorunuyla ilgili.»

Devlin kaba bir tavırla güldü. «Saçmalamayın, General Benim yine İrlanda'daki gibi bir işe girmemi istiyor, ama bana bir şey anlatmıyorsunuz.»

«Pekâlâ. Yirmi bir ocakta Fransa'da bir toplantı var. Führer, Rommel, Canaris ve Himmler. Führer Kartal Harekâtı hakkında hiçbir şey bilmiyor. Reichsführer, Steiner'in de o toplantıda bulunmasını istiyor. Onu Führer'le tanıştıracak.»

«Peki, bunu neden yapmak istiyor?»

«Steiner'in görevi başarısızlıkla sonuçlandı, ama o İngiliz topraklarındaki bir savaşta Alman askerlerine başkanlık etti. Bir Reich kahramanı.»

«Eeee?»

«Üstelik Reichsführer'le Amiral Canaris her zaman aynı fikirde olmazlar.» Omuzlarını silktili. «Onun kaçıışının **SS** tarafından düzenlenmiş olması... »

«Canaris'i kötü duruma düşürecek.» Devlin başını salladı. «Ne ekip. Ben onları pek önemsemiyorum, ama Kurt Steiner başka konu. O büyük bir adam. Ama o uğursuz Londra Kalesi... » Başını salladı.

«Onu orada tutmayacaklar,» dedi Schellenberg. Bence onu Londra'da güvenli bir yere götürecekler.»

«Peki, bunu nasıl öğrenebilirsiniz?» «Londra'daki İspanyol Elçiliğı'nde çalışan bir ajanımız var.»

«Onun çift taraflı çalışmadığından emin olabilir misiniz?»

«Bu durumda evet.» Devlin kaşlarını çatınca, Schellenberg «Otuz bin pound,» diyerek gülümsedi. «Ben işimde başarılıyım, Bay Devlin. Sizin için işe yarayacak bir plan hazırlayacağım.»

Devlin başını salladı. «Düşüneceğim.» Ayağı kalktı.

«Ama zamanımız kısıtlı. Berlin'e dönmem gerek.»

«Benim de düşünmem gerek. Üstelik Noel'deyiz. Barbosa adında bir dostumun işlettiğı bir boğa çiftliğine gitmeye söz verdim. Barbosa İspanya'da büyük bir torero'ydu. Üç gün sonra geri döneceğim.»

Schellenberg onu ikna etmeye çalıştı. «Ama Bay Devlin... »

«Eğer beni istiyorsanız, beklemek zorundasınız.» Devlin, Schellenberg'in omzuna hafifçe vurdu. «Hadi, Walter,

Lizbon'da Noel. Müzik, ışıklar, güzel kızlar. şu anda Berlin'de karartma vardır ve bahse girerim kar yağıyordur. Hangisini tercih edersiniz? Orayı mı burayı mı?»

Schellenberg beceriksizce gülmeye başladı ve o sırada arkalarında oturan Frear ayağı kalkıp gitti. Noel gününün sabahı Dougal Munro bazı acil işler nedeniyle **SOE** merkez bürosundaki odasındaydı. Tam çıkmak üzereyken Jack Carter topallayarak içeri girdi. Öğlen olmuştu.

«Umarım acildir, Jack,» dedi Munro. «Çünkü Garrick'te arkadaşlarla Noel yemeğı yiyeceğim.»

«Bunu bilmek istersiniz diye düşündüm, efendim.» Carter ona bir kâğıt uzattı. «Lizbon'daki adamımız Binbaşı Frear'den. Dostumuz Devlin hakkında.»

Munro durdu. «Ne olmuş ona?»

«Dn gece Lizbon'daki bir kulüpte bilin bakalım kiminleymiş? Walter Schellenberg.»

Munro masasına oturdu. «Walter şimdi de ne işler karıştırıyor acaba?»

«Tanrı bilir, efendim.»

«şeytan bilir demek daha doğıru. Frear'e hemen haber verin. Schellenberg'in neler yaptığını takip etsin. Eğer Devlin'le birlikte Portekiz'den ayrılırlarsa, bunu hemen bilmek istiyorum.»

Carter, «Derhal efendim,» diyerek dışarı çıktı.

Noel'de bir parça kar yağdı, ama 27 aralık akşamı Jack Carter, **SOE** yakınlarındaki Portman Meydanı'nın az ötesinde dar bir sokağı döndüğünde Londra'da yağmur yağıyordu. Vargas'dan telefon gelince burada buluşmaya karar vermişti. Kafenin adı Mary'nin Kileri'ydi. Karartma vardı, ama içerisi Noel süsleriyle ışıl ısıldı.

Akşamın erken saatlerinde, yalnızca üç dört müşteri vardı.

Vargas köşede oturmuş, kahvesini yudumlayıp gazetesini okuyordu. Lacivert bir palto giymişti, masanın üzerinde de bir şapka duruyordu. Esmer teni, içeri çökük yanakları ve incecik bir bıyığı vardı, briyantınli saçları ortadan ayrılmıştı.

«Umarım sizi rahatsız etmedim, senyor,» dedi Vargas.

«Berlin'deki kuzenimden haber aldım.»

«Evet?»

«Steiner hakkında bilgi istiyorlar. Bir kurtarma operasyonu hazırlıyorlar.»

«Emin misin?»

«Mesaj böyleydi. Onun nerede olduğuyla ilgili bütün bilgileri istiyorlar. Görünüşe göre, onu Kale'den çıkaracağınızı düşünüyorlar.»

«Onlar kim? Abwehr mi?»

«Hayır. **SD**'den General Schellenberg bu işi yönetiyor. En azından kuzenim onun için çalışıyor.»

Carter başını sallayarak ayağa kalktı. «Beni saat on birde her zamanki numaradan aramanı istiyorum, dostum, bu işi başar.» Öne eğildi. «Bu iş çok büyük, Vargas. Zekiysen çok para kazanacaksın demektir.»

Arkasını döndü ve Baker Caddesi'nde sakat bacağıyla olabildiğince hızla yürümeye başladı.

Aynı anda Lizbon'da Walter Schellenberg Alfama'da Lizbon Işıkları'na doğru giden dik yokuşu çıkıyordu.

Henüz oraya varmamış olmasına karşın müzik sesini duyabiliyordu. İçeri girdiğinde barmenle piyanonun başında oturan Devlin'in dışında kimse yoktu.

İrlandalı durup sigarasını yaktı ve gülümsedi. «Noel'iniz iyi geçti mi, general?»

«Daha kötüsü de olabilirdi. Ya sizin?»

«Boğalar çok iyiydi. Hatta biri üzerimden geçti. Çok içmiştim.»

«Tehlikeli bir oyun.»

«Pek değil. Portekiz'de boğaların boynuzlarını sarıyorlar. Kimse ölmüyor.»

«İlginç.»

«Evet, şarap, üzüm, boğalar ve bol bol da güneş, işte ben Noel'i böyle geçirdim, general.»

Yine 'Caddedeki Ayışığı'nı çalmaya başladı. «Ve hava saldırısında ölen Al Bowlly'yi, Londra'yı, Londra' nın sisli sokaklarını düşündüm. Garip değil mi?»

Schellenberg içinde kabaran heyecanı hissedebiliyordu. «Gidecek misiniz?»

«Bir şartla. Her şeyin çok emin olmadığını düşünürsem son dakikada bile fikrimi değiştirebilirim.»

«Kabul.»

Devlin ayağa kalktı ve terasa doğru yürüdüler.

«Sabah Berlin'e uçacağız,» dedi Schellenberg.

«Siz uçacaksınız, general, ben değil.»

«Ama Bay Devlin... »

«Bu oyunda her şeyi düşünmek zorundasınız, bunu biliyorsunuz. Şuraya bakın.» Frear dışarıdaki masaları silen bir garsonla konuşuyordu. «Yaşlı Frear'in gözü hep üzerimde. Beni büyük Walter Schellenberg'le konuşurken gördü. Herhalde bunu Londra'ya çoktan bildirmişti.»

«O halde ne öneriyorsunuz?»

«Berlin'e dönüp hazırlıklara başlayın. Yapacağınız pek çok iş olacak. Benim için gerekli kâğıtları, parayı filan hazırlayın. Ben daha güvenilir olduğu için demiryoluyla geleceğim. Lizbon'dan Madrid'e gelip sonra da Paris ekspresine bineceğim. Eğer uygunsa oradan bana bir uçak ayarlayın, olmazsa trenle devam ederim.»

«Bu en azından iki gününüzü alacak.»

«Dediğim gibi, sizin de yapacak işleriniz olacak. Bana olmadığını söylemeyin.»

Schellenberg başını salladı. «Haklısınız. O halde bunun şerefine bir içki içelim. İngiltere'deki işimize.»

«Tanrı aşkına, öyle söylemeyin, general. Geçen sefer biri yine aynı sözcükleri kullanmıştı. Ne olduğunu biliyorsunuz.»

«O halde kendimize içelim, Bay Devlin. Ben sizin şerefimize içerim, siz de benim.»

İçeri girdiler. Munro, Haston Place'deki dairesinde masasına oturmuş, dikkatle Carter'la Vargas arasında geçen konuşmanın özetini dinliyordu. Başını salladı.

«Bilmecenin iki parçası, Jack. Schellenberg, Steiner'i kurtarma işiyle ilgileniyor ve Schellenberg şimdi nerede? Lizbon'da Liam Devlin'le gezip tozuyor. Şimdi bu sence ne demek?»

«Devlin'i de işe sokmak istiyor, efendim.»

«Elbette. Müthiş bir adam.»

Munro başını salladı. «Bu bazı ilginç olasılıklar doğurabilir.»

«Ne gibi?»

Munro yine başını salladı. «Yalnızca yüksek sesle düşünüyordum. Steiner'i başka bir yere götürmeyi

düşünmenin zamanı geldi. Ne önerirsin?»

«Kensington'daki Londra Hapishanesi var,» dedi Carter.

«Saçmalama, Jack. Orası Luftwaffe havacıları gibi savaş esirlerini bir süre tutmak için kullanılıyordu.»

«Cockfosters var, efendim, ama orası da bir hapishane. Bir de Wandsworth Hapishanesi'nin karşısındaki okul var. Birkaç Alman ajanı orada tutulmuştu.»

Munro bu fikri de beğenmeyince Carter saymaya devam etti.

«Tabii Hampshire'deki Mytchett Place de var. Orayı Hess için minyatür bir kaleye dönüştürmüşlerdi.»

«Ve adam orada o görkem içinde öyle yalnızdı ki, bin dokuz yüz kırk bir haziranında balkondan atlayarak kendini öldürmeye çalıştı. Hayır, orası da olmaz.»

Munro pencereye gidip dışarı baktı. Yağmur artık sulu kara dönmüştü.

«Sanırım dostumuz Steiner'le görüşmenin zamanı geldi. Bunu yarın yapabiliriz.»

«Peki, efendim. Ben ayarlarım.»

Munro, Carter'a döndü. «Devlin'in dosyada bir fotoğrafı var mı?»

«Pasaport fotoğrafı var, efendim. Norfolk'tayken yabancı olduğu için bir kayıt formu doldurması gerekmişti. İrlandalılar için pasaport fotoğrafı bir zorunluluk. Özel Şube'den aldık, pek iyi bir fotoğraf değil.»

«Hep böyle olur.» Munro birden gülümsedi. «Buldum, Jack. Steiner'i nerede tutacağımızı buldum. Wapping'teki o yer. St. Mary Manastırı.»

«O manastır mı, efendim? Ama orası rahipler tarafından yönetilen bir misafirhane.»

«Orada yaralılarla da ilgileniyorlar, öyle değil mi? Örneğin, kaza geçiren cesur RAF pilotları.»

«Evet, efendim.»

«Ayrıca şubatta yakalanan o Abwehr ajanını unutuyorsun. Hani Özel Şube'yle MI5'in Bayswater'da yakalamaya çalıştıkları sırada göğsünden vurulan ajan. Onu da orada iyileştirip sorguya çektiler. Raporları görmüştüm. MI5'in orayı pek sık kullanmadığını biliyorum. Harika olacak. On yedinci yüzyılda inşa edilmiş bir manastır. Çevresi duvarlarla çevrili. Tıpkı bir kale gibi.»

«Ben orayı hiç görmedim, efendim.»

«Ben gördüm. Garip bir yer. Uzun yıllar Protestan mezhebine ait bir manastırdı, ancak sonra zamanla bazı dindar muhafazakâr sanayiciler orayı evsizler için bir yurt haline getirdiler. Sonra da yıllarca boş kaldı ve bin dokuz yüz onda iyiliksever biri orayı satın aldı. Ve manastır Katolik mezhebine takdis edildi.» Coşkuyla başını salladı. «Evet, manastırın çok uygun olacağını düşünüyorum.»

«Bir şey var, efendim. Bunun bir karşı casusluk, yani kesinlikle bir MI5 ve Özel Şube işi olduğunu unutmamalısınız.»

«Haberleri olmadığı sürece sorun çıkmaz.» Munro gülümsedi. «Vargas telefon ederse, onu hemen gör. Üç dört gün beklendikten sonra kuzenine Steiner'in St. Mary Manastırı'na götürüleceğini söylesin.»

«Gerçekten onları buraya davet mi ediyorsunuz, efendim?»

«Neden olmasın, Jack? Yalnızca Devlin'i değil, onla bağlantısı olan herkesi yakalayacağız. Tek başına çalışıyor olamaz. Hayır, her türlü olasılık var. Hadi sen işe başla.»

«Peki, efendim.»

Carter topallaya topallaya kapıya doğru giderken Munro «Ne kadar aptalım,» dedi. «Az kalsın unuttuyordum. Walter Schellenberg bu bilgi için bir kaynak isteyecektir. Uygun bir şey bulmalıyız.»

«Bir öneride bulunabilir miyim, efendim?»

«Elbette.»

«Jose Vargas eşcinsel, efendim, ve şu anda Kale'de görevli bir grup İskoçyalı nöbetçi var. Vargas onlardan biriyle birlikte Kale'nin yakınlarında askerlerin sık sık uğradıkları meyhanelerden birine gitmiş olabilir.»

«Çok güzel, Jack. Harika. Hemen işe başla.»

Frear, Lizbon'un dışındaki havalimanında kalabalığın içinde Schellenberg'le Berger'in uçağa binişlerini izledi ve uçak kalkana dek orada bekledi. Ondan yarım saat sonra, Lizbon Işıkları'na gidip bara oturdu. Bir bira ısmarlayıp barmene, «İrlandalı dostumuz bugün nerde?» diye sordu.

«Aaa, o mu? Gitti.» Barmen omuzlarını silkti. «Adam tam bir başbelasıydı. Patron onu kovdu. Dün gece burda bir müşteri vardı. İyi biri. Sanırım, bir Alman. Devlin bu adamla kavga etti. Neredeyse yumruk yumruğa geldiler. Patron da onu kovdu.»

«Deme! Acaba şimdi n'apacak?»

«Alfama'da pek çok bar var, senyor.»

«Evet, bu konuda haklısın.» Frear birasını bir dikişte bitirdi. «Eh, artık ben gideyim.»

O gittikten sonra Devlin barın arka tarafındaki boncuklu perdenin arkasından çıktı. «Aferin, Jose. Hadi şimdi birlikte bir veda içkisi içelim.»

Öğleden sonra Carter içeri girdiğinde, Munro **SOE** merkez bürosundaki odasında masasının başındaydı.

«Frear'den bir haber daha geldi, efendim. Schellenberg bu sabah uçakla Berlin'e gitmek üzere yola çıkmış, ama Devlin onunla birlikte değilmiş.»

«Eğer Devlin düşündüğüm kadar zekiyse, Jack, başından beri Frear'i farketmiştir. Lizbon gibi bir yerde kimseden habersiz askeri ataşelik yapamazsın.»

«Yani o da başka bir yoldan mı Berlin'e gitti, efendim?»

«Kesinlikle. Ama ne kadar tilki olsa, yine de boşuna.» Munro gülümsedi. «Rivera ve Vargas elimizde, bu da biz her zaman için bir adım öndeyiz demektir.»

«O halde şimdi ne yapacağız, efendim?»

«Bekleyeceğiz, Jack, bekleyip onların ne yapacaklarını göreceğiz. Steiner'le buluşma işini ayarladın mı?»

«Evet, efendim.»

Munro pencereye gitti. Sulu kar yağmura dönüşmüştü.

«Anlaşılan sis bastıracak. Uğursuz hava.» İçini çekti.

«Ne savaş, ama, Jack, ne savaş.»

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Araba Kale'ye doğru yol alırken Thames'in üzeri sisle kaplıydı. «Şimdi buradaki durum nedir?» diye sordu Munro.

«Her yer nöbetçi dolu, tuğbay. Halk savaştan önce olduğu gibi buraya giremiyor. Anladığım kadarıyla, bugünlerde üniformalı müttefik askerleri için geziler düzenliyorlar.»

«Ya çiftçiler?»

«Onlar hâlâ çalışıp aileleriyle birlikte yaşıyorlar. Burası pek çok kez bombalandı. Hatta Rudolf Hess buradayken bile üç kez bombalanmıştı, anımsıyor musunuz?»

Yolda nöbetçi askerler tarafından durdurulup geçiş izinleri kontrol edildi ve sisin içinde yollarına devam ettiler. Thames'den denize doğru açılan bir geminin sis düdüğü acı acı bağıırıyordu. Bir kez daha durdurulduktan sonra köprüden geçip kapıya geldiler.

«Pek içaçıcı bir gün değil,» dedi Munro. Sis yüzünden çevrelerindeki gri duvar dışında pek bir şey göremiyorlardı. Sonunda iç avluya ulaştılar.

«Hastane orada, efendim,» dedi Carter.

«Emrettiğim gibi her şeyi hallettin mi?»

«Evet, efendim, ama biraz istemeye istemeye oldu.»

«Sen iyi bir adamsın, Jack, ama bu iyi bir savaş değil. Hadi, şimdi dışarı çıkıp yürüyeceğiz.»

«Peki, efendim.»

Carter sakat bacağıyla onu izlemeye çalıştı. Sis sarı ve keskindi, insanın boğazını asit gibi yakıyordu.

«Ne kötü, değil mi?» dedi Munro. «Sis çok koyu. Dickens ne diyordu buna? Bir Londra özelliği.»

«Galiba öyle, efendim.»

Yürümeye başladılar. «Ne uğursuz yer, Jack. Hayaletler sık sık burayı ziyaret ediyor olmalılar. O zavallı küçük kız, Lady Jane Grey ve Walter Raleigh durmaksızın burada dolaşıyorlar. Acaba Steiner ne yapıyor?»

«Pek uyuyabildiğini sanmıyorum, efendim.»

Kalenin o ünlü siyah kuzgunlarından biri sisin içinden kanatlarını çırparak ötmeye başladı. Munro birden irkildi. «Defol, pis yaratık.» Tüyleri diken diken olmuştu. «İşte, sana ne demiştim, ölülerin ruhları.»

Küçük hastane odası koyu yeşile boyanmıştı. Dar bir karyola, küçük bir dolap ve bir de gardrop vardı. Odanın hemen yanında da banyo yer alıyordu. Kurt Steiner pijama ve robdöşambriyle pencerenin yanında oturmuş bir şeyler okuyordu. Pencerede uzanıp kanadı açmak olanaksız olmasına karşın, yine de demirler vardı. Steiner güzel havalarda avluyu ve Beyaz Kale'yi görebildiği için burada oturmayı yeğliyordu. Bu ona büyük bir boşluk duygusu veriyordu, bu da özgürlük demekti. Demir kapıda bir sürgü tıkırtısı oldu. Kapı açıldı ve içeri bir askeri inzibat girdi.

«Ziyaretçileriniz var, yarbay.» Munro ardında Carter'la birlikte içeri girdi. «Bizi yalnız bırakabilirsiniz, onbaşı.»

«Emredersiniz, efendim.»

Adam kapıyı kilitleyip dışarı çıktı. Munro etkili görünmek için üniforma giymişti. Paltosunu omzundan attı.

«Yarbay Kurt Steiner?»

Steiner ayağa kalktı. «Tuğbay?»

«Munro, ve bu da yardımcım Yüzbaşı Jack Carter.»

«Beyler, adımı, rütbemi ve numaramı bir süre önce vermiştim,» dedi Steiner. «O zamandan beri kimsenin beni sıkıştırmaya çalışmamasına şaşırdığımı söylemekten başka ekleyecek bir şeyim yok, ayrıca yalnızca bir sandalye olduğu için size buyrun diyemiyorum, beni bağışlayın.»

İngilizceyi kusursuz konuşuyordu, Munro ona ısındığını hissetti.

«Eğer izin verirsiniz yatağa oturabiliriz. Jack, yarbaya bir sigara ver.»

«Hayır, teşekkürler,» dedi Steiner. «Göğsüme kurşun yemek bırakmak için iyi bir neden oldu.»

Oturdular. Munro, «İngilizceniz gerçekten kusursuz,» dedi.

«Tuğbay.» Steiner gülümsedi. «Eminim ki annemin Amerikalı olduğunu ve babam Alman Elçiliği'nde askeri ataşelik yaparken yıllarca Londra'da yaşadığımı biliyorsunuzdur. St Paul'de eğitim gördüm.»

Steiner yirmi yedi yaşındaydı ve yanaklarındaki hafif çöküklük dışında çok iyi görünüyordu, bu çöküklüğün de hastalığından dolayı olduğu belliydi. Dudaklarındaki hafif gülümsemeyeyle oldukça sakın görünüyordu ve Munro'nun daha önce pek çok havacıda dikkatini çeken o kendinden emin ifade onda da vardı.

«Daha fazla sorgulanmamış olmanızın nedeni yalnızca sağlık durumunuz değil, aynı zamanda bizim Kartal Harekâtı hakkında bilinebilecek her şeyi biliyor olmamızdır.»

Steiner sanki alay eder gibi, «Öyle mi?» diye sordu.

«Evet. Ben Özel Harekât Birliği için çalışıyorum, yarbay. Her şeyi bilmek bizim görevimizdir. Eminim, o gece Meltham Malikânesi'nde vurmaya çalıştığınız adamın Bay Churchill olmadığını öğrenince çok şaşıracaksınız.»

Steiner inanmaz gözlerle ona baktı. «Şimdi bana ne söylemeye çalışıyorsunuz? Bu saçmalık da neyin nesi?»

«Saçmalık değil,» dedi Jack Carter. «O müzikhollerde Büyük Foster olarak tanınan George Howard Foster adında bir aktördü.»

Steiner çaresiz bir tavırla güldü. «Ama bu harika. Çok komik. Öyle değil mi? Eğer harekât başarıya ulaşıyorsa ve onu alsaydık... Aman Tanrım, bir müzikhol sanatçısı. O zaman o Himmler piçinin yüzündeki ifadeyi görmek isterdim.» Çizmeyi biraz aştığını düşünerek derin bir soluk alıp toparlandı. «Eee?»

«Dostunuz Devlin yaralandı, ama yaşıyor,» dedi Carter. «Hollanda'dan bir hastaneden çıkıp Lizbon'a kaçtı. Bildiğimiz kadarıyla, Teğmen Neuman da hâlâ yaşıyor ve hastanede.»

«Organizatörünüz Albay Max Radl gibi,» diye ekledi Munro. «Kalp krizi geçirdi.»

«Demek geriye pek azımız kaldık.»

«Hiç anlamadığım bir şey var, yarbay,» dedi Carter. «Siz Nazi değilsiniz, bunu biliyoruz. Varşova'da Yahudi bir kıza yardım etmeye çalışarak mesleğinizi mahvettiniz, ama yine de o gece Norfolk'ta Churchill'i kaçırmaya çalıştınız.»

«Ben bir askerim, yüzbaşı ve bu bir oyun, öyle değil mi?»

«Ama sonunda oyununuz geri tepti,» dedi Munro kurnaz bir ifadeyle. «Öyle gibi bir şey.»

«Babanız General Karl Steiner'in Führer'e suikast yapma suçundan Berlin Prinz Albrechtstrasse'deki Gestapo karargâhında tutulmasının bunlarla bir ilgisi var mı?» diye sordu Carter.

Steiner'in yüzü asıldı. «Yüzbaşı Carter, Reichsführer Himmler pek çok özelliğiyle ünlü olabilir, ama

yardımsızlık ve merhamet bu özelliklerden değildir.»

«Ve bütün işin arkasındaki kişi Himmler'di,» dedi Munro. «Max Radl'i Amiral Canaris'in arkasından çalışması için zorladı. Hatta Führer bile olanlardan habersizdi. Hâlâ da öyle.»

Steiner ayağa kalkıp duvara dek yürüdü ve, «Hiçbir şey beni şaşırtmaz,» diyerek döndü. «Söyleyin, beyler, nedir bütün bunlar?»

«Sizi geri istiyorlar,» dedi Munro.

Steiner inanmaz gözlerle ona bakakaldı. «Şaka ediyorsunuz. Neden bu zahmete girsinler ki?»

«Benim bütün bildiğim Himmler'in sizi buradan çıkarmak istediği.»

Steiner yine oturdu. «Ama bu saçmalık. Birinci Dünya Savaşı'ndan beri Alman savaş esirleri İngiltere'den hiç kaçamamışlardır.»

«Bir tanesi kaçtı,» dedi Carter. «Bir Luftwaffe pilotu, ama Kanada'dan Birleşik Devletler'e kaçtı.»

«Bir şeyi unutuyorsunuz,» dedi Munro. «Yalnızca kaçmaya çalışan bir esirden söz etmiyoruz. Bir plandan söz ediyoruz. **SD**'den General Schellenberg tarafından titizlikle hazırlanan bir operasyon. Schellenberg'i tanıyor musunuz?»

Steiner otomatik olarak karşılık verdi. «Yalnızca ismen.» Carter, «Elbette bu iş için Devlin gibi bir adam gerekli,» diye ekledi.

«Devlin mi?» Steiner başını salladı. «Çok saçma, Devlin tanıdığım en olağanüstü adamlardan biridir, ama o bile beni buradan çıkaramaz.»

«Evet, belki buradan değil. Sizi Wapping'te güvenli bir yere götüreceğiz. St. Mary Manastırı. Ayrıntıları daha sonra

öğreneceksiniz.»

«Hayır, buna inanmam. Bir tür şaka filan olmalı.»

«Tanrı aşkına, bunun bize ne yararı olur ki? Londra'daki İspanyol Elçiliği'nde Jose Vargas adında bir adam var, bir ticari ataşe. Para için sizin tarafınıza çalışıyor. Berlin'deki İspanyol Elçiliği'ndeki kuzeni aracılığıyla çalışıyor.»

«Bize de para için çalışıyor,» dedi Carter. «Sizin nerede olduğunuzu öğrenmeye çalışıyorlarmış.»

«Bilmeleri gereken her şeyi söyledik,» dedi Munro. «Hatta manastırda kalacağınızı bile.»

«Yaa, şimdi anlıyorum,» dedi Steiner. «Devlin'i Londra'ya getirmek için planın işlemesini istiyorsunuz. Tabii yardıma ihtiyacı olacak, başka ajanlardan yardım isteyecek ve en uygun zamanı bekleyip hepsini tutuklayacaksınız.»

«Evet, bu bir yol,» dedi Munro. «Başka bir olasılık da var, tabii.»

«Nedir o?»

«Planın başarıya ulaşmasına izin verebilirim. Almanya'ya kaçarsınız... »

«Ve sizin için çalışırım, öyle mi?»

Steiner başını salladı. «Üzgünüm, Tuğbay. Carter haklıydı. Ben Nazi değilim, ama hâlâ bir askerim, bir Alman askeri. Vatan haini olamam.»

«Yani babanızın ve öbürlerinin Führer'i ortadan kaldırmaya çalıştıkları için hain olduklarını mı söylüyorsunuz?»

«Bu bir anlamda farklı. Onlar kendi sorunlarını halletmeye çalışan Almanlar.»

«Güzel bir nokta.» Munro, Jack'e döndü. «Jack?»

Carter gidip kapıya vurdu ve askeri inzibat kapısını açıp içeri girdi. Munro ayağa kalktı.

«Eğer benimle gelme nezaketini gösterirseniz, yarbay, görmenizi istediğim bir şey var.»

Adolf Hitler'e göre, bir vatan haininin onurlu bir biçimde ölmesi olanaksızdı. Ona karşı bir plana karışmış hiçbir subay kurşuna dizilerek ölmezdi. Ceza yasalara uygun olurdu, genellikle bir piyano teliyle bir et çengeline asılarak ölürlerd. Bu yolla ölmeleri biraz zaman alırdı ve pek hoş olmazdı. Führer bu tür idamların filme alınmasını emretmişti. Çoğu öyle korkunç olurdu ki, bazen Himmler bile midesi bulandığı için dışarı çıkmak zorunda kalırdı. Şimdi koridorun sonundaki depoda gösterilen film oldukça titrek ve kumluydu. Projektörün arkasındaki genç çavuş beyaz badanalı duvarı ekran olarak kullanıyordu. Steiner tek başına bir iskemleye oturmuştu, Munro'yla Carter da arkasındaydılar. İki **SS** görevlisi tarafından taşınan General Steiner bir kalp krizi nedeniyle zaten ölmüştü ki olayın tek iyi yanı buydu. Yine de onu askıya asıp sallandırdılar. Kamera bir süre için o dokunaklı görüntü üzerinde durduktan sonra ekran karardı.

Projektörü çalıştıran subay ışıkları açınca Kurt Steiner ayağa kalkıp hiç konuşmadan kapıya doğru yürüdü. Kapıyı açtı ve askeri inzibatı geçip odasına gitti. Munro'yla Carter da peşinden gittiler. Odaya girdiklerinde, Steiner pencerenin demirlerine tutunmuş dışarı bakıyordu. Onların geldiklerini farkedince döndü, yüzü çok solgundu.

«Sanırım, yeniden sigaraya başlamanın zamanı geldi, beyler.»

Jack Carter, Players paketinden ona bir sigara uzatıp yaktı.

«Üzgünüm,» dedi Munro. «Ama Himmler'in sözünden döndüğünü bilmeniz çok önemliydi.»

«Hadi, tuğbay» dedi Steiner. «Hiçbir şey için üzgün filan değilsiniz. Bunu özellikle yapmak istediniz ve yaptınız. Ben ne yaparsam yapayım, babamın yaşama şansı olmazdı. Himmler'e göre, sözünde durmak önemsiz bir şeydir.»

«Peki şimdi ne düşünüyorsunuz?» diye sordu Munro.

«Yani yaptırdığınız egzersiz etkili oldu mu olmadı mı? Müttefiklere hizmet edecek miyim? Beni Almanya'ya kaçırmalarına izin verip ilk fırsatta Hitler'e suikast yapacak mıyım?» Başını salladı. «Hayır, tuğbay. Bundan sonra uykusuz geceler geçireceğim. Hatta bir rahibi görmeyi bile isteyebilirim, ama hiçbir şey değişmeyecek. Babam Hitler'in canına kasteden bir plana karışmış olmasına karşın, bunu bir Alman olarak yapmıştı, Müttefiklere yardım etmek amacıyla değil. O her şeyi Almanya için yapıyordu.»

«Evet, belli oluyor,» dedi Carter.

Steiner ona döndü. «O halde tuğbayın bana önerdiği şeyi yapmamın babamın savunduğu ve yaşamını feda ettiği her şeye ihanet etmem anlamına geldiğini de farkediyorsunuzdur.»

«Pekâlâ.» Munro ayağa kalktı. «Zamanımızı boşa harcıyoruz. Yeni yılda St. Mary Manastırı'na transfer edileceksiniz, yarbay. Dostunuz Devlin'in sizi kurtarmasına olanak yok, elbette, ama denemesi hoşumuza gidecektir.» Carter'a döndü. «Hadi gidelim, Jack.»

Steiner, «Bir şey söyleyebilir miyim, tuğbay?» diye sordu.

«Evet?»

«Üniformam. Cenevre anlaşmasına göre, onu giymeye hakkım olduğunu size hatırlatırım.»

Carter, «Üniformanız onarılıp temizlendi,» deyince Munro ona baktı.

«Bütün madalyalarınızla birlikte bugün elinize geçmesini sağlayacağım.»

Munro, «O halde, her şey tamam,» diyerek dışarı çıktı.

Carter cebinden sigara paketiyle bir paket de kibrit çıkarıp dolabın üzerine koydu.

«Bir rahipten söz etmiştiniz.. İsterseniz, onu da ayarlayabilirim.»

«Size haber veririm.»

«Başka sigara?»

«İçmesem daha iyi olur. Bu çok kötü geldi.» Steiner gülümsemeye çalıştı.,

Carter kapıya gitti, ama duraksayarak döndü. «Eğer içinizi, rahatlatacaksa, yarbay, babanızın asıl ölüm nedeni gerçekten kalp kriziydi. Şartları bilmiyorum...»

«Ben tahmin edebiliyorum, ama yine de teşekkürler.»

Steiner elleri robdöşambrının cebinde, oldukça sakin bir halde orada durunca Carter söyleyecek başka bir şey bulamadığı için Munro'nun peşinden koridora çıktı. Arabayla sisin içinde yol alırlarken, Munro, «Bu işi onaylamıyorsun, öyle değil mi, Jack?» diye sordu.

«Pek değil, efendim. Benim kanımca, gereksiz bir zalimlik.»

«Evet, ama daha önce de dediğim gibi, bu hoş bir savaş değil. Şimdi en azından dostumuz Steiner'in durumunu biliyoruz.»

«Sanırım öyle, efendim.»

«Devlin de bu işi deneyecek kadar çılgınsa, bırak istediği zaman gelsin. Vargas onun her adımını bize bildirdiği sürece, hata yapmayız.»

Arkasına yaslanıp gözlerini kapattı. Devlin ancak yeni yılın ilk günü Berlin'e geldi. Madrid'de Paris ekspresinde yer bulabilmek iki gününü almıştı. Paris'te Schellenberg sayesinde Berlin ekspresine binebilmişti, ama Amerikan 8. Hava Kuvveti'nin B17 bombardıman uçakları Frankfurt demiryolunda ağır hasara neden olmuşlardı. Bu da demiryolu trafiğinin Fransa ya da Hollanda'dan Almanya'ya geçmesini zorunlu kılmıştı.

Berlin'de hava kötüydü, kararsız bir kış havası vardı, bazen sulu kar bazen de yağmur yağıyordu. Devlin'in üzerinde daha çok Portekiz havasına uygun bir takım vardı, ama Paris'te bir yağmurluk bulmayı başardı, yine de Berlin'de demiryolu istasyonunda kalabalığın arasında yorgun argın yürürken donuyordu. İlse Huber güvenlik görevlisinin yanında beklerken onu dosyadaki fotoğrafından hemen tanıdı. Görevli çavuşla konuşup her şeyi halletmişti. Devlin elinde çantasıyla ortaya çıktığında kâğıtları çoktan hazırdı. Sekreter hemen ona yaklaştı.

«Herr Devlin? Buraya lütfen.» Elini uzattı. «Adım İlse Huber, General Schellenberg'in sekreteriyim. Çok kötü görünüyorsunuz.»

«Gerçekten de kötüyüm.»

«Bizi bekleyen bir araba var.»

Araba gösterişli **SS** flaması taşıyan bir Mercedes limuzindi. «Herhalde bu şey insanı gideceği yere çabuk götürüyordur,» dedi Devlin.

«Öyle sayılır. General Schellenberg yağmura yakalanabileceğinizi düşünmüştü.»

«Gerçekten de öyle oldu.»

«Sizi bir dükkâna götürmek için gerekli bütün hazırlıkları yaptım. Oradan ihtiyacınız olan her şeyi alacağız. Ve kalacak bir yere ihtiyacınız olacak. Benim merkez bürosuna çok uzak olmayan bir dairem var. İki odalı. Eğer sizin için uygunsa, burada olduğunuz süre boyunca odalardan birini kullanabilirsiniz.»

«Asıl önemli olan, sizin için uygun mu?» diye sordu Devlin.

Sekreter omuzlarını silkti. «Bay Devlin, kocam Rusya'da Kış Savaşı'nda öldü. Hiç çocuğum yok. Annemle babam da Hamburg'da bir RAF saldırısı sırasında öldüler. Bir uğraşım olmasaydı yaşam çok zor olabilirdi. General Schellenberg için çalışmak genellikle günümün en az on altı saatini alıyor, bu yüzden eve bile zor gidiyorum.»

Gülümseyince Devlin ona ısındığını hissetti.

«O halde anlaştık. İlse'ydi, değil mi? Önce giysilerle başlayalım. Sanki vücudumun yarısı donmuş gibi.»

Kırk dakika sonra dükkândan çıktıklarında, Devlin'in üzerinde tüvit bir takım bağlı çizmeler, ayakbileklerine dek uzanan kalın bir palto, eldivenler ve bir şapka vardı.

«Artık ocak ayında Berlin soğuğuyla başa çıkabilirsiniz,» dedi Bayan Huber.

«Şimdi nereye gidiyoruz? Sizin dairenize mi?»

«Hayır, oraya daha sonra gidebiliriz. General Schellenberg sizi bir an önce görmek istiyor. Şu anda Prinz Albrechtstrasse'de.»

Devlin dik merdivenlerden inerlerken silah seslerini duyabiliyordu. «Nedir bu sesler?»

«Mahzen poligonu. General formda olmaktan hoşlanır.»

«İyi mi bari?»

Sekreter afallamıştı. «En iyisi. Daha iyi ateş eden birini hiç görmedim.»

«Sahi mi?» Devlin inanmamış gibiydi.

Ama az sonra kapıyı açıp içeri girdiklerinde fikrini değiştirmek zorunda kaldı. Schellenberg bir dizi karton Rus askerine ateş ediyor, bir **SS** başçavuşu da onu izliyordu. Bütün hedeflerin tam kalbinde ikişer kurşun deliği vardı. Tabancasını doldurmak için durunca, onların geldiğini farkettiler.

«Ah, Bay Devlin, demek sonunda geldiniz.»

«Berbat bir yolculuktu, general.»

«Anlaşılan, ilse gardrobunuzu tamamlamış.»

«Bunu nasıl tahmin edebildiniz?» diye sordu Devlin.

«Naftalin kokusundan olmalı.»

Schellenberg gülerek Mauser'ini doldurdu ve, «Schwarz,» diye seslendi başçavuşa. «Bay Devlin'e de bir silah getir. Eminim iyi bir nişancıdır.»

Schwarz bir Walther PPK'yi doldurup İrlandalıya uzattı.

«Hazır mısınız?» diye sordu Schellenberg.

«Evet, general.»

Yeni hedefler geldi ve Schellenberg altı kez arka arkaya ateş etti, yine üç ayrı hedefin de kalplerinde ikişer delik açmıştı.

«Çok iyi.» Devlin elini kaldırıp arka arkaya üç kez ateş etti, öyle hızlı ateş etmişti ki, sanki tek bir atış gibi ses çıkmıştı. Üç hedefin de alınlarının ortasında birer delik açılmıştı.

İlse Huber şaşırmıştı. «Aman Tanrım! » İkisi de silahlarını Schwarz'a verdiler.

«Olağanüstü bir yetenek, Bay Devlin,» dedi Schellenberg.

«Daha çok olağanüstü bir bela. Şimdi ne yapıyoruz, general?»

«Reichsführer sizi görmek istediğini bildirdi.»

Devlin inledi. «Geçen kez benim buralarda olmamdan pek hoşlanmamıştı. Neyse, bu işi de hemen halledelim, bari.»

Mercedes Wilhelmplatz'dan dönüp Vosstrasse'de Reich Başbakanlık konutuna doğru yol almaya başladı.

«Nedir bütün bunlar?» diye sordu Devlin.

«Artık her şey değişti.»

«Yani?»

«Führer Başbakanlık konutunun altına bir yeraltı sığınağı yaptırmış. Bir yeraltı karargâhı. Otuz metrelik beton var, yani RAF istediği kadar bomba atabilir.»

«Orda mı yaşıyorlar?»

«Reichsführer dâhil pek çok önemli kişinin orada yeri var.»

«Ne oluyor? Bu gece RAF'ın kenti yerle bir etmesini filan mı bekliyorlar?»

«Heyecan verici bir şey yok. Führer arasına harita odasında subaylarla toplantı yapar. Sonra da onlara yemek verir.»

«Orada mı?» Devlin ürpermişti. «Ben basit konserve sığır etli bir sandviçi yeğlerim.»

Mercedes durdu ve bir **SS** nöbetçi askeri onlara yaklaştı. Schellenberg'in üniforması olmasına karşın, asker ancak onların kimliklerini iyice kontrol ettikten sonra geçmelerine

izin verdi. Devlin, Schellenberg'in peşinden uçsuz bucaksız görünen koridor boyunca yürümeye başladı. Vantilatörden hafif bir ses ve soğuk geliyordu. Her yerde **SS** korumaları vardı, bir kapı açıldı ve genç bir onbaşı çıktı. Devlin onun arkasından telsiz aletleriyle donanmış bir oda gördü.

«Burada kimsenin olmadığını düşünüp yanılgıya kapılmayın,» dedi Schellenberg. «Her yerde odalar var. O telsiz odasındaki gibi bütün her yerde yüzlerce insan var.»

Koridorun biraz daha ilerisinde bir kapı açılıp da peşinde garip üniformalı bodur bir adamla Hitler dışarı çıkınca Devlin şaşırıldı. Hitler'le adam onlara yaklaşıncı, Schellenberg Devlin'i kenara çekip hazırolda durdu. Führer Onları hiç farketmeden yanındaki adamla konuşarak yanlarından geçip koridorun sonundaki merdivenlerden indi.

«Yanındaki adam Bormann'dı,» dedi Schellenberg. «Reichsleiter Martin Bormann. Nazi Partisi başkanı. Çok güçlü biridir.»

«Demek Führer oydu?» dedi Devlin. «Az kalsın elbisesinin kenarına degecektim.»

Schellenberg gülümseyerek bir kapıyı tıklatıp açtı ve içeri girdiler. Köşede bir daktilonun başında üniforma giymiş genç bir kadın vardı. Odanın geri kalanı dosya dolaplarıyla doluydu. Himmler masasında oturmuş bir dosyayı inceliyordu. Onların geldiğini görünce başını kaldırıp kelebek gözlüğünü çıkardı.

«General, demek geldi.»

Devlin neşeyle, «Şükürler olsun buradayım;» dedi.

Himmler kıza, «Bizi yalnız bırak ve on beş dakika sonra geri gel,» dedi. Kız çıkınca devam etti. «Sizi Berlin'e daha önce bekliyordum, Herr Devlin.»

Devlin, «Demiryolu sisteminizin RAF'la başı derde girmiş,» diyerek Himmler'in nefret ettiğini bildiği için bir sigara yaktı.

Himmler sinirlenmişti, ama bir şey söylemedi. Onun yerine Schellenberg'e, «Şimdiye dek gereğinden fazla zaman harcadınız, general,» dedi. «Neden Herr Devlin Lizbon'dan sizinle birlikte dönmedi?»

«General iyi bir iş yaptı,» dedi Devlin. «Ancak benim Noel için bazı planlarım vardı. General çok makul davrandı. Öbür adamınız Berger için aynı şeyi söyleyemem. Onunla pek anlaşılamadım.»

«Anlıyorum,» dedi Himmler. «Ama Sturmbannführer'in ilgilenmesi gereken başka işler olduğu için bu pek farketmez.» Arkasına yaslandı. «Peki, bu iş olabilecek mi dersiniz? Steiner'i kaçırabileceğinize inanıyor musunuz?»

«Bu plana bağlı,» dedi Devlin. «Ancak her şey mümkün.»

Himmler başını salladı. «Bu hepimiz için olağanüstü bir iş olacak.»

«Olabilir,» dedi Devlin. «Beni kaygılandıran bir tek şey var.»

«Bu kez de geçen seferki gibi oldukça iyi para alacağınızı anımsatmak isterim.»

«Doğru,» dedi Devlin. «Yaşlı annemin de dediği gibi, benim ölümüm paradan olacak.»

Himmler oldukça sinirlenmiş gibiydi. «Siz İrlandalıları hiçbir şeyi ciddiye alamaz mısınız?»

«Sizi son görme şerefine eriştiğimde bu sorunuzu yanıtlamıştım. Yağmur. Yağmuru çok ciddiye alırız.»

«Of, onu buradan çıkarın,» dedi Himmler. «Ve bir an önce işe başlayın, general. Düzenli bir gelişme raporu istediğimi söylemememe gerek yok tabii.»

«Reichsführer.» Schellenberg, Devlin'i dışarı çıkardı.

İrlandalı sırtıyordu. «Hoşuma gitti.» Sigarasını yere atıp üzerine basarken Berger'in kolunun altında bir haritayla köşeyi döndüğünü gördü.

Berger üniformasını giymiş, ayrıca Birinci ve İkinci Sınıf Demir Haçlarını da takmıştı. Onları görünce sertleşti. Devlin neşeyle, «Galiba birisi o güzel yüzünü bozmuş,» dedi.

Berger'in yüzü çok solgundu ve yanağındaki şişin inmesine karşın burnunun kırıldığı belliydi. Devlin'i görmezden gelip resmi bir tavırla Schellenberg'i selamladı. «General.» Onları geçip Himmler'in kapısını tıklattı.

«İçerde keyfi yerinde olmalı,» dedi Devlin.

«Evet.» Schellenberg başını salladı. «İlginç.»

«Şimdi nereye? Büronuza mı?» «Hayır, onu yarın yaparız. Şimdi sizi yemeğe götürüp sonra da Ilse'nin evine bırakacağım. İyi bir uyku çekin, işe yarın başlarız.»

Tünelin ağzına geldiklerinde temiz havayı hissedince Devlin derin bir soluk aldı. «Şükürler olsun.» Ve ardından gülmeye başladı.

«Ne oldu?» diye sordu Schellenberg.

«Duvarda üzerinde oldukça ideal bir **SS** askerinin resmi olan bir poster vardı ve altında da, 'Zafer çok yakın,' yazıyordu.» Devlin yine güldü. «Tanrı bizi korusun, general, ama bazı insanlar her şeye inanıyorlar.»

Berger, Himmler'in masasının önünde topuklarını çarptı. «Château de Belle Ile'nin planını getirdim, Reichsführer'im.»

«Harika,» dedi Himmler. «Bakayım.»

Berger planı açtı ve Reichsführer incelemeye başladı.

«Güzel. Çok güzel.» Başını kaldırdı. «Her şeyden siz sorumlu olacaksınız, Berger. Koruma için kaç adam önerirsiniz?»

«Yirmi beş. En fazla otuz, Reichsführer'im.»

«Bu yeri ziyaret ettiniz mi?» diye sordu Himmler.

«Önceki gün Cherbourg'a uçup Château'ya gittim. Oldukça görkemli bir yer. Oranın sahibi olan Fransız aristokratlar İngiltere'ye gitmişler. Şu anda bir hizmetkârla karısı var. Ona yakında orada olacağımızı söyledim, ama nedeninden söz etmedim tabii.»

«Harika. Oraya artık birkaç hafta daha gitmeniz gerekmez. Bir başka deyişle, adamlarınızla birlikte oraya gitmeden önce bir süre bekleyin. Şu Fransız Direnişi denen şeyin nasıl olduğunu bilirsiniz. Hepsi terörist. Cinayet işliyorlar.» Planı sarıp Berger'e uzattı. «Bununla birlikte, bu toplantıda doğrudan doğruya Führer'den sorumlu olacağız, binbaşı. Kutsal bir sorumluluk.»

«Elbette, Reichsführer'im.»

Berger topuklarını çarpıp dışarı çıktıktan sonra Himmler kalemini alıp yine yazmaya başladı. Mercedes Kurfurstendamm'da ilerlerken yine kar yağmaya başlamıştı. Her yerde bombanın neden olduğu hasarın izleri vardı, ancak hem karartma hem de akşam karanlığı bu görünümü az da olsa gizliyordu.

«Şuraya bak,» dedi Schellenberg. «Burası eskiden harika bir kentti. Sanat, müzik, tiyatrolar. Ve kulüpler, Bay Devlin. Cennet ve Mavi Nil. Her zaman görebileceğin en güzel giysili travestilerle dolu olurdu.»

«Öyle şeylerden pek hoşlanmam,» dedi Devlin.

«Ben de.» Schellenberg güldü. «Ben hep onların bazı güzel şeyleri kaçırdıklarını düşünürüm. Neyse, hadi yemek yiyelim. Buraya yakın küçük bir lokanta biliyorum.»

Lokanta küçük ve sade bir yerdi. Buranın sahibi olan karı kocanın Schellenberg'i çok iyi tanıdıkları belliydi. General sığır etli sandviç olmadığı için özür diledi, ama et suyuna çorba, kuzu eti, patates, lahana ve bir şişe beyaz Alman şarabı ikram etti. Çevrelerinde kimse olmadığı için yemeğin sonlarına geldiklerinde Schellenberg konuyu açtı.

«Bu işin gerçekten olabileceğine inanıyor musunuz?»

«Her şey mümkün. İrlanda İhtilâli sırasında bir olay anımsıyorum. Bin dokuz yüz yirmideydi. Michael Fitzgerald adında önemli bir IRA lideri esir alınmıştı. Onu Limerick Hapishanesi'nde tutuyorlardı. Jack O'Malley adında İngiliz Ordusu'nda görevli bir yüzbaşı bazı askerlerinin üniformalarıyla birlikte kendi üniformasını da değiştirip Limerick Hapishanesi'ne girmiş ve oradakilere Fitzgerald'ı Dublin Kalesi'ne götürme emri aldığını söylemiş;»

«Planı işlemiş mi bari?»

«Hem de nasıl.» Devlin şarabın kalanını ikisine bölüştürdü. «Ancak burada bir sorun var, çok önemli bir sorun.»

«Nedir o?»

«Vargas.»

«Ama o halledildi. Ona Steiner'i nereye götürdüklerini kesin olarak öğrenmemiz gerektiğini söyledik.»

«Onu başka yere götüreceklerinden emin misiniz?»

«Kesinlikle. Onu kalede tutmaya devam etmezler. Bu çok anlamsız.»

«Demek Vargas'ın bize doğru bilgi vereceğine inanıyorsunuz?» Devlin başını salladı. «Bu işte iyi olmalı.»

«Geçmişte çok iyiydi, zaten bu yüzden Abwehr onu kullanıyordu. O bir İspanyol diplomat, Bay Devlin, ayrıcalıklı konumu olan bir adam. Sıradan bir ajan değil. Onun kuzenini, yani şu Rivera denen adamı iyice araştırdım.»

«Pekâlâ, onu kabul ediyorum. Diyelim ki Rivera temiz biri, ama Vargas'ın da öyle olduğunu kim bilebilir? Kimse. Rivera yalnızca mesaj taşıyan bir aracı, ama ya Vargas başka türlüyse?»

«Yani bizi kandırmak için kurulmuş zeki bir İngiliz Gizli Haberalma planına mı dâhil demek istiyorsunuz?»

«Duruma bir de onların gözüyle bakalım. Bu bir tür örgüt işi olabilir. Eğer İngiliz tarafından olsaydım, işe başlamalarını sağlamak için karşı tarafı biraz yemlerdim. Onların açısından olağanüstü bir iş.»

«Fikrinizi değiştirdiğinizi mi söylüyorsunuz? Gitmek istemiyor musunuz?»

«Hayır, ilgisi yok. Benim söylemek istediğim, orda beni beklediklerini sanıyorum. Vargas bizi satmış olabilir. Bu çok farklı bir durum.»

«Ciddi misiniz?» diye sordu Schellenberg.

«Vargas'ın bizim tarafımızda olduğunu düşünerek hareket etmek aptallık olur. İyi bir taktik gerekli, general, ihtiyacımız olan şey bu. Tıpkı satranç oyunu gibi. Üç hamle sonrasını düşünerek hareket etmek zorundasınız.»

«Bay Devlin, gerçekten olağanüstü bir adamsınız.»

«Eskiden gerçekten ustaydım.»

Schellenberg hesabı ödedi ve dışarı çıktılar. Onlar Mercedes'e doğru yürürlerken hâlâ hafif hafif kar yağıyordu.

«Şimdi sizi Ilse'nin evine götüreceğim, yarın buluşuruz.»

Tam o anda sirenler çalmaya başladı. Schellenberg şoföre seslendi. «Hans, bu tarafa.» Devlin'e döndü. «Sanırım, restorana dönüp öbür akıllı insanlarla birlikte bodrumda otursak iyi olacak. Çok rahat bir yerdir. Daha önce de girmiştım.»

«Neden olmasın?» Devlin böyle diyerek onunla birlikte döndü. «Kim bilir? Belki orada bizim için bir şişe bir şey de bulabilirler.»

Bombalar gök gürültücü gibi kenti sarsmaya başlamıştı bile.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Sabah Schellenberg'in Prinz Albrechtstrasse'deki bürosuna giderlerken sisli bir hava vardı. «Dün gece hedefe isabet ettirmiş olmalılar,» dedi Schellenberg. «Herhalde.»

Kapı açıldı ve İlse Huber onları selamladı. «Sonunda geldiniz, general. Biraz kaygılanmaya başlamıştım.»

«Bay Devlin'le birlikte geceyi Marienstrasse'deki o lokantanın bodrumunda geçirdik.»

«Rivera buraya gelmek üzere,» dedi sekreter.

«Oh, iyi, gelince içeri gönder.»

Sekreter dışarı çıktı ve on dakika sonra Rivera'yla birlikte geri döndü. İspanyol elinde şapkasıyla sinirli sinirli Devlin'e bakıyordu.

«Rahat konuşabilirsiniz,» dedi Schellenberg.

«Kuzenimden bir mesaj daha aldım, general. Steiner'i Londra Kalesi'nden St. Mary Manastırı denilen bir yere götüreceklerini söylüyor.»

«Oranın adresini verdi mi?»

«Yalnızca Wapping'te ırmağın hemen yanında olduğunu söyledi.»

Devlin, «Kuzeniniz böyle bir bilgiyi kolayca ele geçirdiğine göre olağanüstü biri olmalı,» diyerek söze karıştı.

Rivera sabırsızlıkla gülümsedi. «Jose bu bilginin doğru olduğundan emin, senyor. Durumu İskoçyalı bir asker arkadaşından öğrenmiş. Şu anda bir grup İskoçyalı nöbetçi Kale'de görev yapıyor. Yakındaki meyhanelere filan

gidiyorlar ve kuzenim de... » Rivera omuzlarını silkti. «Şey hassas bir durum.»

«Evet, anlıyoruz, Rivera.» Schellenberg başını salladı. «Pekâlâ, şimdilik gidebilirsiniz. İhtiyacım olduğu zaman sizi yine ararım.»

İlse ona yolu gösterdikten sonra döndü. «Yapmamı istediğiniz bir şey var mı, general?»

«Evet, bana Londra'yı sokak sokak gösteren bir şehir planı bul. Bak bakalım, şu dediği yer nerdeymiş.»

İlse dışarı çıktı. «Eskiden Wapping'i duymuştum,» dedi Devlin.

«IRA'yla çalışırken mi?»

«Bombardıman seferberliğinde. Bin dokuz yüz otuz altıda Londra'yı bombalayan faal bir hizmet ünitesi vardı. Anlarsınız ya, kadınlar, çocuklar, yoldan geçenler. Ben o günlerde yönetici olarak çalışıyordum.»

«Wapping'i o zamandan mı biliyorsunuz?»

«Gençliğimde County Down'da bir arkadaşım vardı. Daha doğrusu annemin bir arkadaşı.»

«Kimdi bu arkadaş?»

«Michael Ryan.»

«Siz bu faal hizmet ünitesiyle mi ilgileniyordunuz?»

«Yalnızca üçüyle.» Devlin omuzlarını silkti. «Sonra İspanya'ya gidip Lincoln-Washington tugayına katıldım. İtalyanlar beni esir alana dek Franco'ya karşı elimden geleni yaptım. Sonunda Abwehr beni çıkardı.»

«Ya şu Wapping'teki arkadaşınız, Ryan, ona ne oldu?»

«Kırk birde Abwehr beni İrlanda'ya gönderdiğinde Dublin'de onun bir arkadaşıyla karşılaştım. Ondan

öğrendiğime göre, IRA savaşın başında İngiltere'deki bombardıman seferberliği sırasında Mick'i kullanmamış.»

«Kullanabilirler miydi?» diye sordu Schellenberg.

«Tanrım, general, her şeyi karıştırdınız, değil mi?»

İlse elinde turuncu bir kitapla içeri girdi. «Buldum, general, St. Mary Manastırı, Wapping. Bakın, Thames'in hemen sağında.»

Schellenberg'le Devlin haritayı incelediler.

«Bu bize pek fazla bir şey açıklamıyor,» dedi Devlin.

Schellenberg başını salladı. «Aklıma bir fikir geldi. Ayıbalığı Harekâtı, bin dokuz yüz kırk.»

«O gerçekleşmeyen saldırıyı mı kastediyorsunuz?»

«Evet, ama ayrıntılı bir biçimde planlanmıştı. **SD** Londra'yı geniş bir biçimde araştırmıştı. Yani bütün binaları filan. Londra' nın işgali halinde kullanışlı olanları.»

«Yani Gestapo karargâhı için hangisi uygun olur diye mi?»

Schellenberg tatlı bir ifadeyle gülümsedi. «Kesinlikle. Dosyalarda ve planlarda böyle yüzlerce yer var. Bunları bulabiliriz.» İlse Huber'e döndü. «Bak bakalım, neler bulabileceksin.»

«Hemen, general.»

Devlin pencerenin yanına, Schellenberg de masasına oturdu. Birer sigara yaktılar.

«Dün gece Vargas'ı hain olarak kabul etmeyi yeğlediğinizi söylediniz,» dedi Schellenberg.

«Doğru.»

«O halde ne yapacaksınız? Bunu nasıl hallededeceksiniz?»

«Kolay, aklıma harika bir fikir geldi, general. Gittiğimi Vargas'a söylemeyeceğiz.»

«Anlamadım.»

«İhtiyacımız olan bilgiyi alacağız. Zaten şimdilik gerekli bütün bilgiyi aldık. Bundan sonra, Rivera haftada bir kez sizin adınıza bilgi soracak. Manastırdaki durum, koruma sistemi ve onun gibi şeyler işte, ancak ben Londra'ya gitmiş olacağım. Şimdi, Walter, bunun iyi bir fikir olduğunu kabul etmek zorundasın.»

Schellenberg beceriksizce gülüp ayağa kalktı. «Çok iyi, olağanüstü. Hadi kantine gidip birer kahve içelim.» Daha sonra Schellenberg Mercedes'ini istedi ve gidip göl kenarında yumuşak karların üzerinde yürüdüler.

«Bir zorluk daha var,» dedi Devlin. «Norfolk'dayken Özel Şube peşimi hiç bırakmadı. İrlanda vatandaşı olarak bir form doldurmam gerekti, bir de pasaport fotoğrafımı aldılar.»

«Anlıyorum. Peki ne yapalım?»

«Görünüşümde değişiklik yapmalıyız... Gerçek bir değişiklik.»

«Yani saç rengini değiştirmek gibi filan mı?»

Devlin başını salladı. «Birkaç yaş yaşlanmak da iyi olur.»

«Sanırım ben o konuda yardımcı olabilirim,» dedi Schellenberg. «Berlin'deki UFA film stüdyolarında dostlarım var. Onların makyaj ustaları olağanüstü şeyler yapabiliyorlar.»

«Bir şey daha, bu kez bir form doldurmam gerekmeyecek. County Down'da doğdum, Ulster'de, yani bir İngiliz vatandaşıyım. Buna göre sahte belgeler hazırlayalım! »

«Peki kimliğiniz?»

«Geçen kez bir savaş kahramanıydım. Dunkirk'te yakalanıp çürüğe çıkan cesur bir İrlandalı.» Devlin alnının kenarındaki kurşun izine dokundu, «Bu da uydurduğumuz öyküye yardımcı oldu, tabii.»

«Güzel. O halde yine öyle bir şey buluruz. Peki ülkeye nasıl gireceksiniz?»

«Yine paraşütle.»

«İngiltere'ye mi?»

Devlin başını salladı. «Bu çok rizikolu olur ve eğer görülürsem, beni kesinlikle rapor ederler. Hayır, geçen kez olduğu gibi yine İrlanda'ya gideceğim. Beni orada görseler bile kimse umursamaz. Ulster sınırına dek yürür, sonra da sabah treniyle Belfast'a geçerim, böylece İngiliz topraklarındayım demektir.»

«Ya sonra?»

«Gemi. Belfast'tan Heysham'a. Geçen kez İskoçya'da Stranraer'den Larne'ye geçmiştim. Gemiler de tıpkı trenler gibi hıncahınç dolu oluyorlar.» Devlin sırttı. «Savaş var, general.»

«Böylece Londra'dasınız. Sonra ne olacak?»

Devlin bir sigara yaktı. «Eğer Vargas'tan uzak durursam resmi kaynaklarınızın hiçbirinden yardım alamam demektir.»

Schellenberg kaşlarını çattı. «Ama başkalarının yardımına ihtiyacınız olacak. Ayrıca silaha, telsize de ihtiyacınız olacak, çünkü haberleşme olanağınız olmazsa... »

«Pekâlâ,» dedi Devlin. «Benim Wapping'teki şu eski arkadaşım hakkında konuşuyorduk, Michael Ryan. Büyük bir olasılıkla, hâlâ oralarda olmalı, eğer öyleyse, yardım eder, en azından yardım edecek birilerini bulur.»

«Nasıl?»

«Michael'in bir taksisi vardı, ayrıca müşterek bahis düzenleyen bazı adamlar için çalışıyordu. Eskiden yasal olmayan işlerle uğraşan pek çok arkadaşı vardı. Para için her şeyi yapan dolandırıcılar. Sözünü ettiğim o IRA faal hizmet ünitesi patlayıcı almak için bile bu insanları kullanırdı.»

«O halde bu çok iyi olacak. IRA'dan olan arkadaşınız ve şu suçlu takımı size yardım edebilir. Ancak siz de biliyorsunuz ki arkadaşınız artık Londra'da olmayabilir.»

«Blitz'de öldürülmüş bile olabilir, general. Hiçbir şey garanti değil.»

«Ama yine de şansınızı denemek istiyorsunuz?»

«Londra'ya gidip duruma bir bakarım, çünkü burada kurduğumuz planın ne kadar akıllıca olup olmadığını görmem gerek. Eğer Michael Ryan ortalarda yoksa, her şey olanaksız demektir. O zaman hemen ilk gemiyle Belfast'a döner ordan da Dublin'e geçerim.» Devlin sırttı. «Kötü haberi size oradaki elçiliğinizden veririm. Şimdi büronuza geri dönebilir miyiz? Soğuktan donmak üzereyim.»

Yemekten sonra yeniden büroda çalışmaya başladılar, ilse de bir köşede notlar alıyordu.

«Diyelim ki, Steiner'i kurtardınız,» dedi Schellenberg.

«Yani onu manastırdan çıkarmamı kastediyorsunuz?»

«Evet. Ancak bu yalnızca ilk adım. Onu nasıl geri getireceksiniz? İrlanda'ya mı götüreceksiniz? Yoksa geldiğiniz yolla geri mi döneceksiniz?»

«Bu pek sağlıklı olmaz,» dedi Devlin. «İrlanda Başbakanı De Valera çok zeki oynuyor. İrlanda'yı savaşa sokmadı, ama bu size yardım edecek anlamına gelmiyor. İrlanda'ya gelen bütün Luftwaffe pilotları esir kamplarına kondular. Öte yandan, bir RAF uçağı bozulup da İrlanda'ya zorunlu iniş

yaparsa, onlara mükellef bir kahvaltı verip evlerine yolluyorlar.»

«Ve sanırım, Başbakanınız IRA üyelerini hapse attırıyor.»

«Kırk birde, bir Brezilya kargo gemisiyle İrlanda'dan Lizbon'a gittim, ama bunun için ustalık gerekti. Hiçbir şey garanti değildi.»

İlse çekingen bir tavırla, «Elbette, yarbay ortadan kaybolur kaybolmaz, onu arayacaklardır,» dedi.

«Kesinlikle,» dedi Devlin. «Polis, ordu, güvenlik örgütleri. Bütün limanlar kontrol altına alınacak, özellikle İrlanda'ya gidenler.» Başını salladı. «Hayır, onu kurtarır kurtarmaz hemen İngiltere'den çıkmalıyız. Onlar daha ne olduğunu anlamadan biz yola çıkmış olmalıyız.»

Schellenberg düşünceli bir tavırla başını salladı. «Bence Kartal Harekâtı'nın en zeki noktalarından biri Yarbay Steiner ve adamlarının İngiltere'ye gidiş yollarıydı.»

«Dakota'yı mı kastediyorsunuz?» diye sordu Devlin.

«Hollanda'ya zorunlu iniş yapmış olan bir RAF Dakota'sı kullanılmıştı. Biri görse bile, ülkesine dönen bir İngiliz uçağı sanırdı. Yapması gereken tek şey sekiz yüz fitten alçakta uçmak, çünkü İngiltere sahillerinin pek çok kısmında alçaktan uçuşları kaydeden bir radar yok.»

«Bu plan çok iyi işlemiştii,» dedi Devlin. «Tabii dönüşü söylemiyorum. Pilot Gericke de benimle aynı hastanedeydi. Bir Luftwaffe avcı uçağı tarafından vurulmuş.»

«Çok ilginç. Radarın altından uçan küçük bir uçak. Bir İngiliz uçağı. Uygun bir iniş yeri. Steiner'le sizi bir an önce sağsalım Fransa'ya getirebilir.»

«Daha da neler, general. Farkındaysanız, ihtiyacımız olan tek şey uygun bir uçak değil. Bir iniş yeri de gerekli. Ayrıca

olağanüstü bir pilota ihtiyacımız olacağını da anımsatabilir miyim?»

«Hadi, Bay Devlin, her şey mümkün. Elimizde her türlü düşman uçağı var. Bunlar Luftwaffe'nin test için kullandığı İngiliz ve Amerikan uçakları. B17 bile var. Onu görmüştüm.» İlse'ye döndü. «Onlarla hemen bağlantı kur. Ayrıca Ayıbalığı Harekâtı'nı iyice inceleyip gizli operasyon için Londra'da kullanabileceğimiz yerleri de araştır.»

«Ve bir pilot,» dedi Devlin. «Dediğim gibi, özel biri.»

«Onu da halledeceğim.»

İlse tam dönmüştü ki, kapı vuruldu ve **SS** yardımcı üniforması giymiş, genç bir kadın elinde dosyayla içeri girdi. «St. Mary Manastırı, Wapping. Generalin istediği bu muydu?»

İlse övünür gibi güldü. «Aferin, Sigrid. Beni odamda bekle. Sana bir iş daha var.»

Dönüp dosyayı Schellenberg'e uzattı. «Sigrid'e öbür işe başlamasını söyleyeceğim.»

Sekreter kapıya doğru giderken Schellenberg, «Bir olasılık daha var, İlse,» dedi. «Savaşın sonra ortaya çıkan İngiliz sağcı örgütleriyle ilgili dosyalara da bir bak.»

İlse dışarı çıktıktan sonra Devlin, «Bunlar kim, general?» diye sordu.

«Faşizme sempatisi olan Yahudi aleyhtarları. İngiliz aristokrasi üyelerinin ve yüksek sınıfın pek çoğu Führer'i takdir ediyordu, tabii savaştan önce.»

«Motorize kuvvetlerin Buckingham Sarayı'na doğru ilerlediğini göremeyince düşkırıklığına uğrayan türde insanlar mı?»

«Onun gibi bir şey.» Schellenberg büyük dosyayı açıp ilk planı çıkardı, «işte, Bay Devlin, bütün görkemiyle St. Mary Manastırı.»

Asa Vaughan yirmi yedi yaşındaydı. Los Angeles'te bir film yapımcısı babanın oğlu olarak doğmuştu, küçük yaşlardan beri uçmaya meraklı olduğu için pilot ehliyeti almıştı. Daha sonra da bir avcı uçağı pilotu olarak eğitimini tamamlamış ve donanmayla birlikte San Diego'ya gönderilmişti. Ondan sonra bir gece bütün dünyası yıkılmıştı, limandaki bir barda bir sarhoş kavgasına karışmış ve bir binbaşının çenesine yumruk atmıştı.

5 Ekim 1939. Bu tarih onun yüreğine kazınmıştı. Ne skandal, ne mahkeme. Kimse böyle bir şey istemedi. Yalnızca istifası istendi. Asa ailesinin Beverly Hills'teki lüks evinde kalmaya ancak bir hafta dayanabildi ve çantasını hazırlayıp Avrupa'ya gitti. Savaş eylülde başlamıştı. RAF birkaç Amerikalıyı kabul ediyordu, ancak onun sicilini beğenmediler. Bu arada kasımda Ruslar Finlandiya'yı işgal ettiler. Finlilerin pilota çok ihtiyacı olduğu için pek çok milletten gönüllü pilot Fin Hava Kuvvetleri'ne girmek için akın etti, Asa da onların arasındaydı.

Cesur Fin Ordusu'na karşın, bu başından beri umutsuz bir savaştı. Ordunun savaş uçaklarının çoğu modası geçmiş modellerdi. Ruslar belki daha iyi değildiler, ancak onlarda Hitler'in Polonya anlaşmasından sonra bir iyi niyet göstergesi olarak Stalin'e söz verdiği yeni Alman uçakları FW19Ö'lardan birkaç tane vardı. Asa, İtalyan Fiat Falco ve İngiliz Gloucester Gladiator gibi çift kanatlı uçakları uçurdu, olağanüstü pilotluk yeteneği ona avantaj sağlıyordu. Kişisel skoru yediydi ki, bu onun bir as olduğu anlamına geliyordu. Ancak bir sabah şiddetli kar ve çılgın bir rüzgâr yüzünden Asa önünü bile göremez bir halde dört yüz fitte uçuyordu, son anda motorunu kaybettiği için zorunlu iniş yaptı. Bu

olay 1940 martında Finlilerin teslim olmasından iki gün önce olmuştu. Asa'nın leğen kemiği çatladı ve sırtı incindi, on sekiz ay hastanede yattı. 25 Haziran 1941'de Finlandiya Nazi Almanyası'yla birleşip Rusya'ya savaş ilan ettiğinde Asa hâlâ Fin Hava Kuvvetleri'nde teğmendi.

Uçuş görevine geri döndüğünde eğitmen olarak çalışmaya başladı. Aylar geçti, önce Pearl Harbor, ardından da Almanya, İtalya ve ABD arasında savaş ilan edildi.

Onu üç ay tutuklama kampında alıkoydular, bu süre içinde önce Almanlar, sonra da **SS** Örgütü'nden subaylar onu görmeye gelmişlerdi. Himmler **SS**'in yabancılardan oluşan ordusunu genişletiyordu; İskandinavlar, Fransızlar, tarafsız İsveçliler, Kuzey Afrika'daki İngiliz Ordusu'ndan Hintli savaş esirleri. Hatta üniformalarında **SS** ölüm işareti ve İngiliz bayrağı yerine üç leopar işareti olan Bağımsız İngiliz Birliği bile vardı. Hepsi de esir kamplarının, kötülüğü yüzünden iyi yemek, kadın ve paranın çekiciliğine kapılmışlardı. George Washington Lejyonu da ayırıyordu. Asa onların yarım düzineden fazla olmadıklarını biliyordu, ancak hiçbirleriyle karşılaşmamıştı. Bir seçeneği vardı. Ya onlara katılmak ya da toplama kampına gönderilmek. Asa elinden geldiğince tartıştı, sonunda yalnızca Rus cephesinde hizmet etmesine karar verildi. Ancak pilotluk yeteneği çok beğenildiği için yüksek rütbeli subayları taşıma görevine getirildi..

Birleşik Devletler'den Hauptsturmführer Asa Vaughan o sırada Rusya'nın Polonya'yla olan sınırından fazla uzakta olmayan bir yerde bir Stork'u uçuruyordu. Beş bin fit aşağıda kar ve orman vardı. Bir **SS** Brigadeführer'i olan Farber de Asa'nın arkasında haritaları inceliyordu.

Farber ona baktı. «Ne kadar var?»

«Yirmi dakika,» dedi Asa. Hafif bir Amerikan aksanı olmasına karşın Almancayı kusursuz konuşuyordu.

«İyi. Kemiklerim dondu.»

Asa bu işe nasıl bulaştım, diye düşünüyordu. *Ve nasıl çıkacağım?* Büyük bir gölge üstlerine doğru geldi ve Stork korkunç biçimde sallanmaya başladı, Farber korkmuş bağıırıyordu. Bir avcı uçağı bir an için sancak tarafını hedef aldıktan sonra yan yatıp döndü. «Yak avcı uçağı. Başımız dertte,» dedi Asa. Yak arkalarından hızla gelip ateş açınca Stork'un kanatlarından parçalar koptu ve uçak sallanmaya başladı. Asa yan yatıp dönerek alçaldı. Yak da peşindeydi. Avcı uçağı bir yarım daire çizerek döndü ve yine onları ateş menziline aldı. Pilot üstünlüğünün farkında olduğu için keyifle el sallıyordu.

«Alçak herif! » diye bağırdı Asa.

Yak yeniden hızla harekete geçerek ateş açtı. Ön cam paramparça olmuş ve Farber omzundan yaralanmıştı.

«Tanrı aşkına, bir şeyler yap,» diye haykırdı.

Asa'nın da yanağı kan içindeydi. «Bir şeyler yapmamı istiyorsunuz, yapacağım. Bakalım bu piç herif uçabilecek mi?»

Asa, Stork'u iki bin fite alçaltıp Yak'ın gelmesini bekledi ve dönüp yeniden alçaldı. Aşağıdaki beyaz düzlüğe doğru hızla yaklaşılmaya başlamışlardı.

«Ne yapıyorsun?» diye bağırdı Farber.

Asa uçağı önce bin sonra da beş yüz fite indirdi. Yak da hevesle peşindeydi. Amerikalı en uygun anı bekleyip fren kanatlarını indirince, Yak çarpmamak için yan yatıp döndü ve saatte üç yüz elli mil hızla ormana çakıldı. Büyük bir patlama oldu ve Asa iki bin fite yükseldi.

«İyi misiniz, general?»

Farber kanayan omzunu tutuyordu.

«Sen bir dâhisin, bir dâhi. Bunun için Demir Haç almanı sağlayacağım.»

«Teşekkürler.» Asa yanağındaki kanı sildi. «Benim de tek ihtiyacım olan şey oydu.» Asa Varşova'nın dışındaki Luftwaffe üssünde yemekhaneye giderken canı aşırı derecede sıkkındı. Doktor yanağına İki dikiş atmıştı, ancak Brigadeführer'in durumu oldukça ciddiye.

Asa yemekhaneye girip uçuş ceketini çıkardı. İçine yakasında **SS** ölüm işareti olan çok güzel dikilmiş gri bir üniforma giymişti. Sol kolunda bir Amerikan bayrağı, sol bileğinde de 'George Washington Lejyonu' yazan bir şilt vardı. Üniformasının üzerine İkinci Sınıf Demir Haçı kurdelesıyla Fin Ordusu'nun Altın Kahramanlık Haçını takmıştı.

Olağanüstü başarısı yüzünden öbür pilotların çoğu ondan hoşlanmazlardı. Asa bir konyak ısmarladı ve onu hemen bitirip bir tane daha ısmarladı. Bir ses, «Daha öğlen bile olmadı,» dedi.

Asa arkasını dönünce Gruppenkommandant Albay Erich Adler'in yanındaki tabureye oturduğunu gördü. Albay barmene, «Şampanya», dedi.

«Neyi kutluyoruz?» diye sordu Asa.

«Birincisi, dertli Amerikalı dostum, iyi kalpli Brigadeführer Farber size hemen Birinci Sınıf Demir Haç takılmasını önermiş. Dediğine göre, bunu hak etmişsiniz.»

«Ama Erich, benim bir madalyam var,» dedi Asa sızlanarak.

Adler ona aldırmadı. Şampanyayla kadehleri aldı.

«İkincisi de, yeni bir göreve atandın.»

«Ne?»

«İlk uçakla Berlin'e gideceksin. General Walter Schellenberg **SD** Merkez Bürosu'nda seni bekliyor.»

«Bir dakika,» dedi Asa. «Ben yalnızca Rus cephesinde uçarım. Böyle anlaşıştık.»

«Yerinde olsaydım tartışmazdım. Bu Himmler'in emri.» Adler kadehini kaldırdı. «İyi şanslar, dostum.»

«Tanrım, bana yardım et, sanırım buna ihtiyacım olacak.»

Devlin sabahın üçünde uzaktan gelen bir patlama sesiyle uyandı. Kalkıp oturma odasına giderek perdenin arkasından dışarı baktı. Çok uzaklarda bir alev vardı.

Tam o sırada İlse mutfakın ışığını açtı. «Ben de uyuyamadım. Biraz kahve yapacağım.» İlse üzerine sabahlığını giymiş, saçlarını da örmüştü, bu haliyle çok narin görünüyordu. Devlin gidip paltosunu aldı ve pijamasının üzerine giyerek masaya oturup bir sigara yaktı.

«İki gün var, ama uçak için bir iniş yeri bulunamadı,» dedi. «Herhalde general sabırsızlanıyordur.»

«O bugünün işini yarına bırakmayı sevmez,» dedi İlse.

«En azından Fransa sahilinde uygun bir üs bulduk. Pilot da umut verici görünüyor.»

«Doğru. **SS** Örgütü'nde bir Amerikalı, siciline bakılırsa iyi biri. Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum.»

«Kocam da **SS** Örgütü'ndendi, biliyor muydunuz? Bir motorize kuvvet alayında başçavuştu.»

«Üzgünüm,» dedi Devlin.

«Bazen hepimiz çok kötü olabiliyoruz, Bay Devlin. Savaşta sonra Almanya perişan oldu.»

«Ve Führer başa geçti.»

«Çok şey vaat ediyordu. Yeniden gurur ve başarı elde edecektik. Ancak sonra kötü şeyler başladı, en kötüsü de Yahudilerdi.» Biraz duraksadı. «Benim büyük büyükannelerimden biri Yahudiydi. Kocam benimle evlenebilmek için özel izin almak zorunda kaldı. Bu benim sicilimde yazılı. Bazen geceleri uyanıp ya birisi bu konuda bir şeyler yapmaya karar verirse ne olur diye düşünüyorum.»

Devlin onun ellerini avuçlarına aldı. «Hadi bakalım, küçük hanım, sakın ol, bazen hepimiz sabahın üçünde uyanınca böyle şeyler hissederiz.» Ilse'nin gözünde yaşlar vardı. «Bak şimdi seni güldüreceğim. Yapacağım şu küçük yolculukta ne kılığa gireceğim, bil bakalım! »

Ilse gülümsemeye başlamıştı. «Bilmiyorum, söylesenize.»

«Bir rahip.»

Ilse'nin gözleri faltaşı gibi açıldı. «Siz bir rahip mi olacaksınız?» Gülmeye başladı. «Ah, Bay Devlin, hayır.»

«Bekle de anlatayım. Benim dini geçmişimi duyunca şaşıracaksın. Gerçekten.» Ciddi bir ifadeyle başını salladı. «İngilizler bin dokuz yüz yirmi birde babamı astıktan sonra annemle birlikte Belfast'ta rahip olan yaşlı dayımın yanına gidip yaşamaya başladık. Dayım beni bir Cizvit okuluna gönderdi. Orada insanın kafasına dini zorla sokuyorlar.» Bir sigara daha yaktı. «Yani en az gerçek bir rahip kadar iyi rahip rolü yapabilirim.»

«İnşallah ayın ya da günah çıkarma işleriyle filan ilgilenmek zorunda kalmazsınız.» Güldü. «Bir kahve daha alın.»

«Aman Tanrım, böylece bana bir fikir verdiniz, bayan. Çantan nerede? Daha önce baktığımız dosyaları istiyorum.»

Ilse yatak odasına gidip dosyayı getirdi. «İşte burda.»

Devlin dosyaya şöyle bir göz gezdirdikten sonra başını salladı. «Haklıymışım. Sicilinde yazılı. Steiner'ler eski bir Katolik ailesiymiş.»

«Ne demek istiyorsunuz?»

«Şu St. Mary Manastırı. Orası rahiplerin günah çıkarmak için sık sık ziyaret ettikleri bir yer. Oradakiler de ayinlere katılmadan önce günah çıkarmak zorundadırlar. Bunun için de bir rahip lazım.»

«Yani Steiner'le böyle mi görüşeceksiniz?»

«Öyle bir yerde bunu engelleyeceklerini sanmıyorum.» Sırıttı. «İyi bir fikir.»

«Görünüştünüz konusunu düşündünüz mü?» diye sordu İlse.

«O konuyu birkaç gün daha unutabiliriz. Daha sonra generalin sözünü ettiği film yapımcılarıyla görüşüp kendimi onların ellerine bırakacağım.»

İlse başını salladı. «Şu Ayıbalığı dosyalarında bir şeyler bulmayı umalım. Yapılacak çok şey var.» Ayağa kalktı. «Neyse, sanırım artık yatacağım.» Dışardan siren sesleri geliyordu.

Devlin gülümsedi. «Hayır, yatmayacaksın. Uslu bir kız gibi giyineceksin ve aşağı inip bodrumda güzel bir gece geçireceğiz. Beş dakikan var.»

Schellenberg, «Bir rahip mi? Bunu beğendim,» dedi.

«Ben de,» dedi Devlin. «Bu bir üniforma gibi, anlıyorsunuz ya. Asker, postacı, kondüktör... bu insanların yüzlerini değil de genel görünüşlerini anımsarsınız. Dediğim gibi üniforma. Rahipler de öyledir.»

Masanın başında St. Mary Manastırı'nın planını inceliyorlardı. «Bunları incelediniz, ne düşünüyorsunuz?» diye sordu Schellenberg.

«Bakın bu plan çok ilginç.» Parmağıyla planlardan birini işaret etti. «Bin dokuz yüz onda manastır Katolik mezhebine takdis edildikten sonra planda bazı değişiklikler yapılmış.»

«Ne demek istiyorsunuz?»

«Londra'nın altı bir labirent gibidir, yeraltında bir kanalizasyon ağı var. Bir kez kentin altında yüzlerce mil uzunluğunda nehirler olduğunu okumuştum.»

«Yani?»

«Yedi yüz, sekiz yüz yıllık kanalizasyonlar, yeraltı nehirleri, tüneller ve kimse kazı yapana dek bunların yarısından bile haberdar değil. Manastırda da durum aynı. Şu plana bir bakın. Manastırın temelleri arasındaki yeraltı kemerlerinde su sızıntısı varmış. Bunu farkedip halletmişler. İşte planda da görünüyor.»

«Çok ilginç,» dedi Schellenberg.

«Suyun tünele akmasını sağlamak için kemerin duvarına bir ızgara takmışlar. Bu planda da belirtilmiş.»

«Yani bir çıkış, öyle mi?»

«Olabilir. Kontrol edilmesi gerekiyor.» Devlin elindeki kalemi bıraktı. «Orada neler olup bittiğini öğrenmemiz gerek. Belki de oraya girmek çok kolaydır. Bir avuç nöbetçi, gevşek bir disiplin.»

«Öte yandan, sizi bekliyor da olabilirler.»

«Ancak benim hâlâ Berlin'de olduğumu düşünürlerse, bekliyor olamazlar,» diye anımsattı Devlin.

O sırada İlse heyecanlı bir tavırla içeri girdi. «İngiliz sağcı örgütlerini kontrol etmemi istemekte haklıymışsınız, general.

Ayıbalığı'nda da adı geçen birini buldum.»

«Kim?» diye sordu Schellenberg.

«Shaw. Sir Maxwell Shaw.» Ilse iki büyük dosyayı masanın üzerine bıraktı.

ALTINCI BÖLÜM

Romney Marsh, Londra'nın kırk beş mil güneydoğusundaki Kent sahilinde, kanal ve bentlerle denizden ayrılmış iki yüz milkarelik bir alandı. Büyük bir bölümü deniz seviyesinin altındaydı ve yalnızca bazı drenaj hendekleri buranın doğal haline dönmesini engelliyordu.

Charbury bir köy bile değildi. En fazla elli ev, bir kilise ve bir de köy dükkânından oluşan ufacık bir yerleşim yeri idi. Bir meyhanesi bile yoktu, evlerin yarısı boştu ve köyde yalnızca yaşlılar kalmıştı. Gençler uzun zaman önce çalışmak ya da orduya katılmak için burayı terketmişlerdi.

O gün Sir Maxwell Shaw, Labrador cinsi siyah köpeğiyle köyde yürürken yağmur yağıyordu. Shaw orta boylu, yapılı bir adamdı. Çoğunlukla sanki sorun çıkarmaya hazır gibi somurtkan ve öfkeli durduğu için hiç kimse ondan hoşlanmazdı.

Su geçirmez ava ceket, şapka ve çizme giymişti. Kolunun altında çift namlulu on ikilik bir av tüfeği taşıyordu. Dükkâna gelince eğilip Labrador'un kulaklarını okşadı, o anda sanki yüzü yumuşamış gibiydi.

«Uslu dur, Neil, burda bekle, kızım.»

Dükkâna girerken bir zil çingırdadı. İçeride yetmişlerinde yaşlı bir adam tezgâha dayanmış, kendinden daha da yaşlı olan dükkân sahibi kadınla konuşuyordu.

«Günaydın, Tinker,» dedi Shaw.

«Günaydın, Sir Maxwell.»

«Bana bir sigara sözü vermiştiniz, Bayan Dawson.»

Yaşlı kadın tezgâhın altından bir paket çıkardı. «Dymchurch'teki adamımdan sizin için iki yüz tane Players alabildim, Sir Maxwell. Korkarım karaborsa, o yüzden de çok pahalı.»

«Bugünlerde her şey böyle değil mi zaten? Hesabıma yazın.»

Paketi ceplerinden birine koyup dışarı çıktı. Kapıyı kaparken Tinker'in, «Zavallı adam,» dediğini duydu.

Öfkesini bastırabilmek için derin bir soluk alıp Labrador'u okşayarak, «Hadi kızım,» dedi ve yürümeye başladılar. Aile servetini yapan Maxwell Shaw'un büyükbabasıydı. Büyükbaba daha sonra demir sanayisinin doruğuna yükselen Sheffield's bir demirci ustasıydı. Araziyi alıp buraya ailenin adını vermiş ve 1885'te baronet payesiyle bir milyoner olarak emekli olup burada yaşamaya başlamıştı. Oğlu aile şirketine hiç ilgi duymadığı için şirket başkalarının eline geçmişti. Maxwell Shaw'un babası Boer Savaşı'nda Spion Kop'ta askerlerine liderlik ederken ölmüştü.

Maxwell Shaw da 1890'da doğmuş ve babasının izinde ilerlemişti; Eton, Sandhurst, Hint Ordusu'nda bir görev. Birinci Dünya Savaşı sırasında Mezopotamya'da hizmet verdi, 1916'da da piyade alayına katılmak için ülkesine döndü. Annesi hâlâ hayattaydı, kendisinden on yaş genç olan küçük kız kardeşi Lavinia da İngiliz Hava Kuvvetleri'nden bir pilotla evliydi ve hemşirelik yapıyordu. Maxwell 1917'de Fransa'dan çok kötü yaralanmış bir halde döndü. Nekahat döneminde bir kızla tanışıp daha sonra, Fransa'ya dönmeden önce onunla evlendi. 1918'de, yani savaşın son yılında sanki her şey birdenbire değişiverdi. Önce annesi, ardından da eşi bir av partisi sırasında kötü bir kaza geçirip öldü. Kazadan on gün sonra öldüğü için Shaw haberi duyar duymaz gelip son günlerinde eşini yalnız

bırakmadı. Eşinin mezarının başında onu avutan kız kardeşi Lavinia'ydı, ancak bir ay sonra onun kocası da Batı Cephesi'nde öldü.

Savaştan sonra herkes gibi onların da yaşamları değişmişti, Shaw bundan hiç hoşlanmıyordu. En azından iki kardeş birlikteydiler ve Shaw Malikânesi hâlâ onlarını, yine de yıllar geçtikçe maddi durumları kötüleştiği için her şey gitgide zorlaştı. Shaw bir süre Parlamento'da Muhafazakâr Parti üyeliği yaptı, ancak daha sonra koltuğunu bir sosyaliste kaptırdığı için çok utandı. Benzerleri gibi o da şiddetli bir Yahudi aleyhtarıydı ve ezici siyasi hareketler yüzünden bu tutumu daha da şiddetlendi, bu nedenle Sir Oswald Mosley'e ve İngiliz Faşist Hareketleri'ne katıldı. Bu arada Lavinia ona hep destek olmaktaydı, aslında genç kadının amacı kendi yağlarıyla kavrulup malikâneyi elden çıkarmak zorunda kalmamaktı. Toplumun değişmesine ayak uyduramayan benzerleri gibi, onlar da Hitler'i örnek bir insan gibi görüp Almanya için yaptıklarını takdir ediyorlardı. 1939 ocağında Londra'daki bir yemekte Alman Elçiliği'nde askeri ataşelik yapan Binbaşı Werner Keitel'le tanıştılar. Keitel bir Luftwaffe pilotuydu. Lavinia da onun gibi uçmayı çok sevdiği için binbaşı, Shaw Malikânesi'ni sık sık ziyaret ediyordu. Lavinia'nın eski bir ambarda tuttuğu küçük bir pervaneli uçağı vardı. South Meadow'u bir havaalanı gibi kullanarak Keitel'le birlikte sık sık o iki kişilik çift kanatlı uçakla gezerlerdi. Bu arada Keitel de hava fotoğrafçılığına olan merakını tatmin etme fırsatı bulabilmekteydi.

Shaw bu olanlara hiç aldırmıyordu. Kendisi kadınlarla pek ilgilenmezdi, ancak kız kardeşi daha önce de başkalarıyla ilişki kurmuştu. Ne var ki, neden olduğu olaylardan dolayı Keitel konusu hepsinden farklıydı.

«Onun nasıl biri olduğunu biliyoruz,» dedi Devlin, Shaw'u kastederek. «Bir dilim ekmek çaldı diye bir çocuğu tâ Avustralya'ya sürececek bir tip.»

Schellenberg ona bir sigara uzattı. «Werner Keitel gizli ajanlar bulmak için çalışan bir Abwehr ajanıydı. Sıradan bir ajan değil tabii. Bir savaş başlayacağı kesindi ve Ayıbalığı için iyi bir plan yapmak gerekiyordu.»

«Üstelik Shaw'un yeri de çok uygundu,» dedi Devlin. «Pek göze batmayan bir yer olmasına karşın, Londra'dan yalnızca kırk beş mil uzakta, ayrıca bu South Meadow denilen yer de bir uçağın inmesi için ideal.»

«Evet. Keitel, raporunda belirttiğine göre, onları çok kolay ikna etmiş. Onlara bir telsiz vermiş. Zaten kadın Mors alfabesini biliyormuş. Tabii başka işlere karışmaları kesinlikle yasaklanmış. Bu arada, Keitel, Britanya Savaşı'nda öldü.»

«Shaw'ların kod adları var mı?»

Konuşmanın başından beri bir köşede sessizce oturan İlse dosyadan bir kâğıt daha çıkardı.

«Şahin. Şu mesajla harekete geçmesi planlanmış: '*Şahin hazır mı? Şimdi saldırı zamanı.*'»

«O halde büyük günü, o hiç gerçekleşmeyen saldırıyı bekliyorlardı,» dedi Devlin. «Acaba şimdi durum nedir?»

«Elimizde biraz bilgi var,» diye açıkladı İlse. «Bir Amerikan dergisinde çıkan bir makaleyi bulduk.» Tarihine baktı. «Mart, bin dokuz yüz kırk üç. İngiliz Faşist Hareketi. Gazeteci, Shaw ve kız kardeşiyle bir röportaj yapmış. Bir de fotoğraf var.» Lavinia başında eşarpla bir atın üstünde oturuyordu. Kadın Devlin'in düşündüğünden çok daha çekiciydi. Fotoğrafta ağabeyi de kolunun altında av tüfeğiyle onun yanında duruyordu.

Schellenberg makaleyi çabucak okuyup Devlin'e uzattı. «Oldukça üzücü. O da benzerleri gibi bin dokuz yüz kırkta **18B** yasasıyla hiçbir yargılama filan olmadan birkaç ay boyunca gözaltında tutulmuş.»

«Brixton Hapishanesi'nde mi? Tam bir şok olmalı,» dedi Devlin.

«Sonrası daha da üzücü. Malikâne ve arazi satılmış, hizmetkârlar işten ayrılmışlar. Yalnızca iki tanesi çürümeye yüz tutmuş o eski evde kalmış,» dedi Schellenberg. «Gelin de şu kanalın haritasına bir bakalım.»

Harita masasının yanına gittiler. «İşte. Cap de la Hague ve Chernay. Eskiden bir uçuş kulübüymüş. Şimdi yalnızca Luftwaffe tarafından acil durumlarda iniş alanı olarak kullanılıyor. Yani yakıt ikmali gibi şeyler için. Orada yalnızca yarım düzine adam var. Bizim için çok uygun, çünkü Führer'in toplantısının yapılacağı Château de Belle Ile'den yalnızca otuz mil kadar uzaklıkta.»

«Romney Marsh'taki dostlarımıza olan uzaklığı nedir?»

«Yüz elli mil, bunun çoğunluğunu deniz oluşturuyor.»

«Güzel,» dedi Devlin. «Ancak bir şey var. Acaba Shaw'lar bu işte görev almaktan hoşlanacaklar mı?»

«Vargas bunu öğrenemez mi?»

«Dediğim gibi, Vargas bizi atlatabilir. Zaten İngiliz Gizli Servisi'nin istediği de bu. Mümkün olduğunca çok adamımızı avlamak istiyorlar.» Devlin başını salladı. «Hayır, her şey gibi Shaw'lar da ben oraya gidene dek bekleyecekler. Eğer işi kabul ederlerse, biz de işimize başlarız.»

«Ama nasıl haberleşeceksiniz?» diye sordu lise. «Telsizleri hâlâ duruyor olabilir. Abwehr kırk birde beni İrlanda'ya gönderdiğinde telsiz ve Mors alfabesi dersleri almıştım, bir şeyler yapabilirim.»

«Ya artık telsizleri yoksa?»

Devlin güldü. «O zaman dilenir, ödünç alır ya da çalarım Of, general, çok fazla kaygılanıyorsunuz.»

Shaw bir tavşan gördü ve hemen tüfeğine sarıldı, ancak çok geç kalmıştı. Küfür edip cebinden küçük içki şişesini çıkardı ve birkaç yudum içti. Neil gözlerini ona dikmiş sızlanıyordu. Buradaki kamışlar neredeyse bir adam boyundaydı, sular da çaylardan denize akıyordu. Kederli bir manzaraydı, yağmurla dolu kapkara bir gökyüzü. Tam yağmur başlamıştı ki, Lavinia'nın atıyla bir hendeğin üstünden atlayıp kendisine doğru geldiğini gördü. Lavinia dizginleri çekip durdu.

«Merhaba, hayatım. Ateş ettiğini duydum.»

«Bugünlerde sinek avlıyorum.» Şişeyi dudaklarına götürüp acıklı bir ifadeyle, «Şuraya bak, ölü bir dünya, Lavinia,» dedi. «Ben dâhil her şey ölü. Keşke bir şeyler olsaydı... küçük de olsa bir şeyler.» Yine şişeyi kaldırıp dudaklarına dayadı.

Asa Vaughan dosyayı kapatıp başını kaldırdı. Schellenberg masasının üzerinden eğilip ona bir sigara ikram etti.

«Ne düşünüyorsunuz?»

«Neden ben?»

«Çünkü bana sizin her şeyi uçurabilen büyük bir pilot olduğunuzu söylediler.»

«Biraz abartmışlar, general, ama yine de şunu bir inceleyelim. **SS** Örgütü'ne katıldığımda, yalnızca Ruslara karşı çalışmam konusunda anlaşmıştık. Ülkemin amacına ters düşecek hiçbir faaliyete katılmayacaktım.»

Pencerenin yanında oturan Devlin kaba bir tavırla güldü.

«Bu yalnızca bir palavra, oğlum. Buna inanmakla hata etmişsin. O üniformanın içine girdiğin dakikadan itibaren

sen onların malısın demektir.»

«Korkarım haklı, yüzbaşı,» dedi Schellenberg. «Bu konuda Reichsführer'le fazla tartışamazsınız.»

Asa, «Anlıyorum,» dedi, canının sıkıldığı yüzünden belliydi.

«Sorun nedir?» diye sordu Devlin. «Nerde olmayı yeğledin? Yeniden Doğu Cephesi'nde mi yoksa burda mı? Üstelik hiç seçeneğin yok. Hayır dediğin anda yaşlı Himmler seni bir toplama kampına gönderiverir.»

«Tartışmak gereksiz galiba,» dedi Asa. «Ancak İngiltere'de bu üniformayla yakalanırsam, herhalde kurşuna dizilirim.»

«Hayır, oğlum,» dedi Devlin. «Asılırsın. Şimdi uçuş hakkında konuşalım. Bu işi başaracağını tahmin ediyor musun?»

«Başarmamam için hiçbir neden yok. Gördüğüm kadarıyla bütün yolculuk boyunca denizin üzerinden uçup ancak son birkaç mil karada olacağım.»

«Doğru,» dedi Schellenberg.

«Şu Shaw'ların yeri. Herhalde oraya gece ineceğiz. Ay olsa bile, yine de bir kılavuza ihtiyacım olacak.» Bu konuyu düşünerek başını salladı. «Daha çok gençken California'daki uçuş öğretmenim Fransa'da Lafayette Escadrille'le uçmuş biriydi. Bana eskiden her şeyin ne kadar ilkel olduğunu anlatırdı, iniş için el lambaları kullanırlarmış.»

«Oldukça basit bir yöntem,» dedi Devlin. «Ve uçak küçük olmalı. Fieseler Stork gibi bir şey.»

«Evet, bunun halledildiğini sanıyorum,» dedi Schellenberg. «Düşman uçaklarından sorumlu bir subayla görüştüm. Uçaklar Hildorf'talar. Yani Berlin'den birkaç saat uzaklıkta. Yarın sabah bizi bekliyorlar. Dediklerine göre, bize istediğimiz gibi bir uçak bulmuşlar.»

«Umarım öyledir.» Asa ayağa kalktı. «Şimdi ne yapıyoruz?»

«Yemek yiyeceğiz, oğlum,» dedi Devlin. «Karaborsanın en iyisini. Daha sonra da benimle birlikte Frau Huber'in evine gelirsın, aynı odayı paylaşabiliriz. Merak etme, iki yatağı var.»

St. Mary Manastırı'nın özel ibadet bölümü soğuk ve rutubetliydi, içerisi kandil yağı ve tütsü kokuyordu. Peder Frank Martin günah çıkarma kürsüsünde rahibenin günahlarını dinledikten sonra ışıkları söndürüp dışarı çıktı.

Peder Martin iki sokak ötedeki St. Patrick Kilisesi'nin rahibiydi. Günah çıkarmak için sık sık manastırı ziyaret ederdi. Yetmiş altı yaşında bembeyaz saçlı ufak tefek bir adamdı. Savaş olmasaydı, onu çoktan emekliye ayırmış olacaktı, ancak savaş her şeyi etkilemişti. Odasına gitti ve üzerindikileri çıkarıp dikkatle katladı. Şu anda burada on sekiz hasta vardı. Dışarı çıkmadan önce odaları bir kez daha dolaşmaktan zarar gelmezdi. Öğleden beri onları ziyaret etmemişti. Odadan çıkınca Başrahibe Maria Palmer'in yerleri sildiğini gördü. Rahibe Palmer en büyük zayıflığını anımsamak amacıyla bu işi görev edinmişti. Kibir onun en büyük günahıydı.

Peder Martin durup başını salladı. «Kendinize çok yükleniyorsunuz.»

Rahibe, «Yeterince değil,» diye karşılık verdi. «Sizi gördüğüme sevindim. Bir gelişme oldu. Yine bir Alman savaş esirini buraya gönderdiler.»

«Öyle mi?» Birlikte hole çıktılar.

«Evet, bir Luftwaffe subayı, yaralanmış, ama şimdi durumu iyi. Yarbay Kurt Steiner adında biri. Öbürleri gibi onu da üst kata yerleştirdiler.»

«Ya nöbetçiler?»

«Yarım düzine askeri polis. Hepsinden Benson adında genç bir teğmen sorumlu.»

O sırada Jack Carter'la Dougal Munro merdivenlerden aşağı indiler. «Her şey yolunda mı, tuğbay?» diye sordu Rahibe Mana Palmer.

«Evet,» dedi Munro. «Sizi mümkün olduğunca az rahatsız etmeye çalışacağız.»

«Rahatsızlık sözkonusu bile olamaz. Bu arada, Peder Martin, bizim rahibimiz.»

Dougal pederi selamlayıp Carter'a döndü. «Ben yarın burada olmayacağım. Bir doktor getirip onu kontrol ettirmeyi unutma.»

Rahibe Maria Palmer, «Sanırım benim doktor olduğumu bilmiyorsunuz, tuğbay,» dedi «Yarbayın ihtiyaçlarını karşılayabileceğimizden eminim. Şimdi eğer işiniz bittiyse, gidip yarbayın yerleşip yerleşmediğine bir bakmak istiyorum.»

Jack Carter araya girdi. «Şey, rahibe, bunun doğru olacağından pek emin değilim.»

«Yüzbaşı Carter, benim sorumlu olduğum bu manastır yalnızca bir Tanrı evi değil, aynı zamanda hastalara da baktığımız bir yerdir. Yarbay Steiner'in tıbbi raporunu gördüm, çok kötü yaralanmış ve olayın üzerinden henüz yalnızca birkaç hafta geçmiş. Benim kendisiyle ilgilenmem gerekebilir, ayrıca raporlardan okuduğuma göre, kendisi Katolik. Bu yüzden Peder Martin'in yardımlarına da ihtiyaç duyabilir.»

«Haklısınız, rahibe,» dedi Munro. «Bu konuyla ilgilen, Jack, olur mu?»

Munro dışarı çıktıktan sonra Carter dönüp başrahibeyle birlikte yukarı çıktı. Yukarıda kilitli kalın bir demir kapı vardı. Kapının yanında da bir askeri inzibat oturuyordu.

«Kapıyı aç,» dedi Carter.

Askeri inzibat kapıya vurdu ve kapı az sonra başka bir askeri inzibat tarafından açıldı. İçeri girdiler. Carter, rahibeye, «Öbür odalarda da adamlarımız kalacak,» diye açıkladı.

«Anlıyorum,» dedi Rahibe Maria Palmer.

İlk odanın kapısı açıktı. Dar karyolanın yanındaki küçük masada genç Teğmen Benson oturuyordu. Teğmen onları görünce hemen ayağa fırladı.

«Sizin için ne yapabilirim, efendim?»

«Rahibe ve Peder Martin ne zaman isterlerse buraya girebilirler. Tuğbay Munro'nun emri. Şimdi tutukluyla konuşacağız.»

Koridorun sonundaki odanın önünde başka bir askeri inzibat oturuyordu.

«Tanrı bize yardım etsin, bu adamı oldukça iyi koruyorsunuz,» dedi Peder Martin.

Benson kapıyı açınca pencerenin kenarında duran Steiner onları selamlamak için döndü. Gri mavi Luftwaffe üniforması ve madalyalarıyla oldukça etkileyici görünüyordu.

Carter, «Bu Başrahibe Maria Palmer,» diye tanıştırdı. «Onunla daha önce konuşma fırsatınız olmamıştı. Bu da Peder Martin.»

Rahibe Maria Palmer, Steiner'e, «Yarın sizi aşağıdaki dispansere götürüp genel bir kontrolden geçireceğim, yarbay,» dedi.

Benson, «Buna izin veriyor musunuz, efendim?» diye Carter'a sordu..

Rahibe hemen araya girdi. «Tanrı aşkına, adamlarınızla birlikte onu aşağı kendiniz getirirsiniz, teğmen, ancak eğer saat onda dispanserde olmazsa, sizinle görüşeceğiz.»

«Sorun değil,» dedi Carter. «Bunu yapın, Benson. Başka bir şey var mıydı, rahibe?»

«Hayır, bu gecelik bu kadar.»

Peder "Martin, «Eğer sakıncası yoksa, yarbayla yalnız konuşmak istiyorum,» dedi.

Carter olur anlamında başını sallayarak Steiner'e döndü.

«Sizi arasına ziyaret edeceğim.»

«Bundan eminim.»

Peder Martin dışında hepsi dışarı çıktılar. Rahip kapıyı kapatıp yatağın üzerine oturdu.

«Çok zor günler geçirmişsin, oğlum, bunu yüzünden okuyabiliyorum. En son ne zaman bir ayine katıldın?»

«Çok oluyor, anımsayamıyorum bile. Savaş, peder, her şeye engel oluyor.»

«Hiç günah çıkarmadın mı? Günahlarının ağırlığından kurtulmalı çok mu oldu?»

«Korkarım öyle.» Steiner adama ısındığını hissederek gülümsedi. «İyi niyetli olduğunuzu biliyorum, peder.»

«Aman Tanrım, oğlum, ben ikimiz için kaygılanmıyorum. Ben Tanrı'yla senin aranda bir aracı olmak istiyorum.» Peder Martin ayağa kalktı. «Senin için dua edeceğim, oğlum, üstelik her gün de ziyaretine geleceğim. Günah çıkarmak ya da ayin yapmak ihtiyacı duyduğun zaman hemen bana haber ver. Sana aşağıda istediğin her şeyi ayarlarım.»

«Korkarım Teğmen Benson da benimle gelmekte ısrar edecektir.»

«Bu onun ruhuna da iyi gelmez mi?» Yaşlı rahip gülerek dışarı çıktı.

Asa Vaughan, İlse Huber'in evinde, oturma odasındaki yemek masasında oturuyordu, Devlin de karşısındaydı. Amerikalı, «Bu planın işleyeceğine gerçekten inanıyor musunuz?» diye sordu.

«Her şeye harfi harfine uyduktan sonra neden işlemesin ki, öyle değil mi?»

Asa ayağa kalkıp sıkıntılı sıkıntılı odada gezinmeye başladı. «Benim burada ne işim var? Bunu anlayabiliyor musunuz? Her şey sanki birdenbire karşıma çıkıp beni gafil avladı. Bir anda. Sanki başka seçeneğim yok gibiydi. Her şey birdenbire oluverdi, işte.»

«Elbette bir seçeneğin var,» dedi Devlin. «Oraya gider ve teslim olursun.»

«Bunun ne yararı olur ki? Bana inanmazlar, Devlin.» Yüzünde korku dolu bir ifade vardı. «Gerçekten hiç inanmazlar.»

«O halde Adolf'un savaşı kazanması için dua etsen iyi olur.»

Ancak ertesi sabah, Hildorf'taki hava üssünde Binbaşı Koenig onlara çevreyi gezdirirken Amerikalı oldukça neşeli görünüyordu. Burada hemen hemen her türlü uçak vardı. Bir B17, bir Lancaster bombardıman uçağı, bir Hurricane, bir Mustang. Hepsi de Luftwaffe nişanı taşıyordu.

«İşte size uyacağını düşündüğüm uçak şurada, hangarın sonunda.»

Orada duran, kanat uzunluğu elli fitten fazla olmayan tek kanatlı bir uğaktı.

«Çok güzel» dedi Asa. «Nedir bu?»

«Bir Westland Lysander. On bin fitte maksimum iki yüz mil hız yapar. İniş ve havalanma için kısa bir mesafe yeterli. Yalnızca iki yüz kırk yarıdaya ihtiyacı var.» Schellenberg Asa'ya. «Yani uçuşu bir saatten daha az zamanda yapabilirsin,» dedi.

Asa ona aldırmadı. «Ya yolcular?»

Koenig, «Kaç tane düşünöyorsunuz?» diye sordu.

«İki.»

«Rahatlıkla alır. Üç kişi bile alır. Hatta gerekirse dört de olur.» Schellenberg'e döndü. «Siz araştırma yapınca aklıma hemen bu geldi. Bu uçağı geçen ay Fransa'dan almıştık. Bir RAF uçağı. Pilot bir JU avcı uçağı tarafından vurulduğunda göğsüne bir kurşun yemiş. İnmeyi başarmış ancak uçağı yok edemedi. Bu uçaklar İngiliz Gizli Servisi tarafından gizli harekâtlar için kullanılıyor, ajanları taşımak için. Böyle bir iş için çok uygun.»

«Güzel, o halde alıyorum,» dedi Schellenberg.

«Ama general... » dedi Koenig.

Schellenberg, cebinden Führer'in emrini çıkardı. «Bunu okuyun.»

Koenig mektubu okuduktan sonra geri verip topuklarını çarptı. «Emrinizdedir, general.»

Schellenberg, Asa'ya döndü. «Evet, şimdi ihtiyacınız olan bir şey var mı?»

«Uçağı denemek istiyorum. Bir sorun çıkacağını sanmıyorum, ama yine de alışmam gerek.»

«Başka bir şey?»

«Evet, İngiltere'ye girerken uçağın üzerinde RAF işaretleri bulunmasını istiyorum. Ancak bunları istediğim zaman çıkarabilmeliyim. Çıkartma gibi bir şey olmalı, böylece dönüşte yine Luftwaffe olabilirim.»

«Bu kolay,» dedi Koenig.

Schellenberg de, «Harika,» dedi. «Şimdi Hauptsturmführer Vaughan burada kalıp uçağı dilediği gibi test edecek. Sonra da gerekli şeyleri yaparsınız, uçak hafta sonunda Fransa'da bir yere teslim edilecek; neresi olduğunu sekreterim daha sonra size bildirir.»

«Emredersiniz, general,» dedi Koenig.

Schellenberg, Asa'ya döndü. «Dilediğiniz gibi keyfinize bakın. Luftwaffe'den bir Fieseler Storch ayarladım. Yarın Chernay'a gidip havaalanına bakacağız. Hazır oradayken şu Château de Belle Ile'yi de görmek istiyorum.»

Asa, «Uçağı benim kullanmamı mı istiyorsunuz?» diye sordu.

Devlin, «Merak etme, oğlum, sana güveniyoruz,» dedi ve Schellenberg'le birlikte dışarı çıktılar.

Londra'da Jack Carter içeri girdiğinde Dougal Munro masasında çalışıyordu. «Ne oldu, Jack?»

«Rahibe Maria Palmer'den tıbbi bir rapor aldım, efendim. Steiner'le ilgili.»

«Ne diyor?»

«Hâlâ yüzde yüz iyi değilmiş. Bir tür bulaşıcı hastalık. Rahibe onun için şu yeni mucize ilaçtan bulmamı istiyor. Penisilin. Anlaşılan bu madde her derde deva, ancak kolay bulunmuyor.»

«O halde rahibe için bunu bul, Jack.»

«Peki, efendim. Bulabileceğimden eminim.»

Carter kapıda duraksayınca Munro sabırsızlıkla, «Tanrı aşkına, ne var, Jack?» diye sordu. «Burada boğazıma kadar işle doluyum, saat üçte General Eisenhower'ın başkanlık ettiği toplantıya bile nasıl yetişeceğimi bilmiyorum.»

«Şey, Steiner'le ilgili, efendim. Yani artık manastırda. Şimdi ne olacak?»

«Liam Devlin, tabii eğer seçtikleri adam oysa, yarın gece paraşütle St. Mary Manastırı'nın bahçesine inecek, Jack. Artık daha ne yapabiliriz, bütün nöbetçiler orada. Bir tek Steiner'in yatağına da askeri inzibat koymadığımız kaldı.»

«Peki öylece bekleyecek miyiz, efendim?»

«Elbette bekleyeceğiz. Eğer bir şeyler yapacaklarsa, bunu planlamaları bile haftalar alır, ama yine de farketmez. Ne de olsa, Vargas avucumuzda. Bir şey olursa, anında öğreneceğiz.»

«Pekâlâ, efendim.»

Carter kapıyı açınca Munro ekledi. «Bol bol zamanımız var, Jack. Tabii Steiner'in de öyle.»

O akşam Steiner manastırın ibadet yerine indiğinde Teğmen Benson'la bir polis onbaşı da ona eşlik ediyordu. İbadet yeri soğuk ve rutubetliydi, mum ışığında biraz da ürkütücü görünüyordu. Steiner çocukluğundan kalma bir alışkanlıkla içgüdüsel olarak parmaklarını kutsal suya batırdı ve gidip bir banka oturarak sırasını beklemeye başladı. Kendisinden önce iki rahibe vardı. Baş-rahibe günah çıkarma kürsüsünden çıktı ve gülümseyerek yanlarından geçti. Onun ardından rahibelerden biri içeri girdi. Bir süre sonra o da çıktı, sıradaki girdi.

Sıra Steiner'e gelince içeri girip oturdu, o karanlığı şaşılacak derecede rahatlatıcı bulmuştu. Bir an için

duraksadı, ama yine çocukluğundan bir ses sanki otomatik olarak, «Beni kutsayın, peder,» dedi.

Peder Martin gelenin o olduğunu biliyordu, tabii.

«Tanrı seni kutsayıp günahlarını anlatmana yardım etsin,» dedi.

Steiner, «Kahretsin, peder,» diye patladı. «Neden burada olduğumu bile bilmiyorum. Belki de yalnızca o odadan kurtulmak istedim.»

«Eminim, Tanrı seni bunun için affedecektir, oğlum.»

Steiner birden gülmek için delice bir istek duydu. Yaşlı adam hâlâ konuşuyordu.

«Bana söylemek istediğin bir şey var mı? Herhangi bir şey?»

Steiner birden hiç farkında olmadan, «Babam,» deyiverdi. «Babamı zalimce öldürdüler. Onu bir et parçası gibi kancaya astılar.»

«Bunu kim yaptı, oğlum?»

«Gestapo, kahrolası Gestapo.» Steiner güçlükle soluk alabiliyordu, boğazı kurumuş, yüzü gözü ter içinde kalmıştı. «Nefret ve intikam, bütün hissettiğim bunlar. İntikam almak istiyorum. Şimdi sizin gibi biri onu anlayabilir mi? Bu çok büyük bir günah öyle değil mi, peder?»

Peder Martin sakın bir tavırla, «Tanrı seni affetsin,» dedi. «Ben Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adına seni affediyorum.» ,

«Ama peder, anlamıyorsunuz,» dedi Kurt Steiner. «Artık dua edemiyorum.»

«Önemli değil, oğlum. Ben senin için dua ederim.»

YEDİNCİ BÖLÜM

Berlin'den Cap de la Hague'ye uçuşları yalnızca üç saat sürdü. Asa, Hollanda, Belçika ve Fransa üzerinden bir uçuş planlamıştı. Chernay'e de deniz üzerinden geldiler. Burası ıssız gibi görünen küçük bir yerdi. Kontrol kulesi bile yoktu, yalnızca bir çim pist, üç tane eski hangar, Luftwaffe'nin kurduğu anlaşılan birkaç asker barakası ve bir de yakıt tankı vardı.

Asa telsizle bağlantıya geçti. «Stork iniş izni istiyor.»

Bir ses ona karşılık verdi, «Chernay kontrol. İniş izni verildi. Rüzgâr güneydoğudan üç-dört şiddetinde esiyor.»

Asa yanındakilere, «Bu işi çok ciddiye alıyor,» dedi. «Hadi, inişe geçiyoruz.»

Kusursuz bir iniş yaptıktan sonra Luftwaffe üniforması giymiş birkaç adamın durduğu hangara doğru ilerledi. Schellenberg'le Devlin uçaktan inince bir çavuş barakadan çıkıp yanlarına geldi ve Schellenberg'in üniformasını görünce hemen hazırola geçti.

«General.»

«Adınız nedir?»

«Leber, general. Uçuş subayı.»

«Buradan siz mi sorumlusunuz?»

«Evet, general.»

«Şunu okuyun.» Schellenberg ona Führer'in emrini uzattı.

«Siz ve adamlarınız artık benim emrimdesiniz. Reich için son derece önemli bir işle uğraşıyoruz.» Leber yine hazırola geçip mektubu geri verdi. «Emrinizdeyim, general.»

«Hauptsturmführer Vaughan İngiliz Kanalı'ndan tehlikeli ve çok gizli bir uçuş yapacak. Kullanacağı uçak da sıradan bir uçak değil. Buraya geldiği zaman kendiniz de göreceksiniz.»

«Bizim görevimiz nedir, general?»

«Daha sonra bildireceğim. Telsiz alıcılarınız iyi durumda mı?»

«Evet, tabii, general, Luftwaffe'nin en iyisi. Kanal'dan dönen uçaklar bazen kötü durumda oluyorlar. Gerektiği zaman onlarla haberleşmek zorundayız.»

«Güzel.» Schellenberg başını salladı. «Château de Belle İle diye bir yer biliyor musunuz? Haritaya göre, buradan Carentan'a doğru otuz mil kadar uzaklıktaymış.»

«Korkarım bilmiyorum, general.»

«Neyse, önemli değil. Biz buluruz. Şimdi bize bir zırhlı araç bulun.»

«Emredersiniz, general. Acaba geceyi burada mı geçireceksiniz?»

Schellenberg ıssız araziye bir göz attı. «Geçirmemeyi yeğleriz, çavuş, ama belli olmaz. Stork'a yakıt ikmali yapıp dönüş yolculuğu için hazırlayın.»

Leber onları telsiz kulübesinin önünde park edilmiş olan zırhlı araca götürürken Devlin, «Tanrım,» dedi. «Şuraya bakar mısınız? Ne berbat bir yer. Buraya nasıl dayanıyorlar?»

«Rusya'dan iyidir,» dedi Asa Vaughan.

Arabayı Asa kullanıyordu. Devlin onun yanında, Schellenberg de kucağında bir haritayla arkadaydı. «İşte. Cherbourg'un güneyindeki yol Carentan'a gidiyor. Kıyının oralarda bir yerde.»

Asa, «Cherbourg'taki Luftwaffe üssüne inmek daha mantıklı değil mi?» diye sordu.

«Olmaz.» Schellenberg başını salladı. «Şimdilik ortalarda görünmesek daha iyi olur. Cherbourg'a gitmemize gerek yok. Güneyde köylerin içinden kıyıya kestirmeden giden bir yol şebekesi var Otuz ya da en fazla otuz beş mil.»

Devlin, «Bu küçük yolculuğun amacı nedir?» diye sordu. «Şu Belle ile denilen yer ilgimi çekiyor. Hazır buralardayken görmek istedim.» Omuzlarını silkti. «Acaba... Reichsführer burada olduğumuzu biliyor mu?»

«Chernay'e geldiğimizi biliyor ya da yakında öğrenecek. Çünkü düzenli bir rapor istiyor.»

«Aaa, evet, general, ama şu Belle ile'nin o raporla bir ilgisi yok, öyle değil mi?»

«Olabilir, Bay Devlin, olabilir.»

«Tanrım, ne tilkisin,» dedi Devlin. «Sen etraftayken avcıların vay haline.»

Köy yollarının çoğu öyle dardı ki, iki aracın yan yana geçmesi bile olanaksızdı, ama yarım saat sonra Cherbourg'dan Carentan'a giden anayola girdiler. Schellenberg'in haritası burda pek işe yaramadı, ancak şans eseri St. Aubin köyünün hemen dışındaki bir yol kenarında 12. Paraşüt Kolu yazan bir tabela gördüler. Ağaçların arasından bir sürü çiftlik evi görünüyordu. Schellenberg, «Bu yolu bir deneyelim,» dedi ve Asa o yöne döndü.

Çiftlik meydanındaki adamların hepsi genç ve güçlü paraşütçülerdi. Çoğunun üzerinde kamuflaj rengi tulumla paraşütçü çizmeleri vardı. Birkaçı duvarın karşısındaki banklara oturmuş silahını temizliyor, bazıları da bir zırhlı arabanın motoruyla ilgileniyordu. Zırhlı aracın geldiğini görünce merakla başlarını işlerinden kaldırdılar ve

Schellenberg'in üniformasını görünce hemen ayağa fırladılar.

«Lütfen siz işinize devam edin,» dedi Schellenberg. Çiftlik evinden sert görünüşlü genç bir yüzbaşı çıktı. Birinci ve İkinci Sınıf Demir Haçları'yla bir Kış Savaşı kurdelesine vardı.

«Buradan siz mi sorumlusunuz?» diye sordu Schellenberg,

«Evet, general. Hauptmann Erich Kramer. Size nasıl yardımcı olabilirim?»

«Château de Belle ile denilen bir yeri arıyoruz. Orayı biliyor musunuz?»

«Elbette. Kıyı boyunca buranın on mil doğusunda. Size haritamda göstereyim.»

Hep birlikte çiftlik evine girdiler. Oturma odasında telsiz aletleri, duvarlarda da büyük haritalar vardı. Belle ile yolu oldukça açık bir biçimde görölüyordu. «Harika,» dedi Schellenberg. «Söylesenize, buradaki ünitenizin amacı nedir?»

«Güvenlik görevi, general. Çevrede devriye gezerek Fransız Direnişi'ni yerinde tutmaya çalışıyoruz.»

«Onlarla başınız sık sık derde giriyor mu?»

«Pek değil.» Kramer güldü. «Bu ünitelerde yalnızca otuz beş adamım kaldı. Stalingrad'dan kurtulduğumuz için şanslıyız. Böylece dinlenerek tedavi görüyor sayılırız.»

Dışarı çıkıp yine zırhlı araca binerlerken Devlin, «Demek Stalingrad'da bulundunuz. Steiner'i tanıyor musunuz?» diye sordu.

Bu adı duyunca silahlarını temizleyen adamlar bile başlarını kaldırdılar.

«Yarbay Kurt Steiner mi?» dedi Kramer. «Burda onun adını bilmeyen yoktur. Paraşüt Alayı'nda bir efsanedir o.»

«Yani onunla hiç karşılaştınız mı?»

«Birkaç kez. Siz onu tanıyor musunuz?» «Sayılır.»

«Onun öldüğüne dair bir söylenti duyduk,» dedi Kramer.

«Duyduğunuz her şeye inanmamalısınız.»

«Yüzbaşı.» Schellenberg, Kramer'e selam verdi ve yola koyuldular.

«Aman Tanrım,» dedi Devlin. «Bazen düşünüyorum da Steiner Kanal'dan neden kendi başına dönmüyor acaba?»

Belle ile deniz kenarında, bir tepe üstüne kurulmuş eşsiz bir şatoydu, az ötesinde geniş bir haliç vardı. Sular daha yeni geri çekilmişti. Asa aracı dolambaçlı yoldan yukarı doğru sürdü. Kale hendeğinden çok, küçük bir dereye benzeyen yarığın üzerinde dar bir köprü vardı. Büyük kapıdan geçip kaldırım taşıyla döşenmiş bir avluya girdiler. Asa ön girişe çıkan büyük merdivenlerin önünde durdu, çevrelerinde yüksek duvarlar ve kuleler vardı. Arabadan indiler. Meşe ağacından yapılmış kapı ancak çok eskiydi, demir sürgüleri bile paslanmıştı. Yandaki duvardan sarkan bir zil vardı. Schellenberg ipi çekince zil sesi avluda yankılanmaya başladı. «Tanrım,» dedi Devlin. «Bir Quasimodo eksik.» Bir dakika sonra kapı gıcırdayarak açıldı ve eski siyah kadife bir frakla köylülerinki gibi fitilli kadifeden bosbol bir pantolon giymiş, gri saçları omuzlarına dek uzanan çok yaşlı bir adam çıktı.

Yüzü kırış kırıştı ve fena halde traşı gelmişti. Fransızca, «Evet, mösyöler?» diye sordu. «Sizin için ne yapabilirim?»

«Buranın sorumlusu siz misiniz?» diye sordu Schellenberg.

«Evet, mösyö. Pierre Dissard.»

«Burada eşinizle birlikte mi yaşıyorsunuz?»

«Burada olduğu zamanlar, mösyö. Ancak eşim şu anda Cherbourg'daki yeğeninin yanında.»

Devlin, Asa'ya, «Konuşulanları anlıyor musun?» diye sordu.

«Hiç anlamıyorum. Ben Fransızca bilmem.»

«Anlaşılan bütün zamanını futbol oynayarak geçirmişsin. Oysa general de ben de akıllı insanlar olduğumuz için dil öğrenmeye zaman ayırdık, yaşlı adamın söylediği her şeyi anlayabiliyoruz. Gerektiği zaman sana tercüme ederim.»

Schellenberg, «Çevreyi incelemek istiyorum,» dedi.

Dissard'ı geçip büyük hole girdi. Burası granit taşlarla döşenmiş ve oraya buraya halılar serpiştirilmişti. Bir yanda dev bir şömineyle neredeyse bir alayı alacak büyüklükte olan birinci kata çıkan merdivenler vardı.

«Siz **SS**'densiniz, değil mi, mösyö?» diye sordu Dissard.

«Öyle sanıyorum ki bu oldukça açık,» dedi Schellenberg ona karşılık olarak.

«Ama burası zaten incelendi, mösyö, geçen gün. Sizinlike benzeyen üniforma giymiş bir subay buraya geldi.»

«Adını anımsıyor musunuz?»

«Binbaşı olduğunu söyledi.» Yaşlı adam anımsamaya çalışır gibi kaşlarını çattı. «Yüzünün bir yanında çok kötü bir yara vardı.»

Schellenberg sakın bir tavırla, «Berger mi? Adı bu muydu?» diye sordu.

Dissard hemen başını salladı. «Evet, mösyö, Binbaşı Berger. Fransızcası çok kötüydü.»

Asa, «Neler oluyor?» diye sordu.

Devlin, «Bizden önce başka birinin geldiğini söylüyor. Berger adında bir **SS** binbaşı,» diye ona açıkladı.

«Onu tanıyor musunuz?»

«Hem de çok yakından, özellikle de burnunu, neyse bunu daha sonra açıklaım.»

Schellenberg yaşlı adama, «O halde bu şatonun yakında kullanılacağını biliyorsunuz,» dedi. «Şimdi burayı şöyle bir gezmek istiyorum.»

«Şato bin dokuz yüz kırktan beri kapalı, mösyö. Benim patronum, Comte de Beaumont, Boche Savaşı için İngiltere'ye gitti.»

Schellenberg sanki alay eder gibi, «Öyle mi?» dedi. «Neyse gezmeye başlayalım. Önce yukarı çıkalım.»

Yaşlı adamın ardından yukarı çıktılar. Burada birçok yatak odası vardı. Bütün mobilyalar çarşafarla örtülmüştü ve çok uzun zamandır kullanılmadığı için her yerde bir karış toz vardı. Aşağı inerlerken Devlin, «Aman Tanrım,» dedi. «Zenginler böyle mi yaşıyorlarmış? Banyonun ne kadar uzak olduğunu gördünüz mü?»

Schellenberg giriş kapısının üzerinde merdiven sahanlığının sonundaki bir kapıyı farkettil. «Oradan nereye geçiliyor?»

«Göstereyim, mösyö. Yemek salonuna başka bir geçittir orası.»

Kendilerini uzun, karanlık bir koridorda buldular. Tavandaki meşeden kemerlerin altında ortaçağ tarzında yapılmış büyük bir şömine, onun önünde de yüksek arkalı iskemleleriyle yine meşeden kocaman bir masa vardı. Şöminenin üzerine savaş sancakları asılmıştı. Aşağı indiler.

Schellenberg, «Onlar ne bayraklarıydı?» diye sordu.

«Savaş anıları, mösyö. De Beaumont'lar Fransa'ya hep en iyi biçimde hizmet etmişlerdir. Bakın, şu ortadakini Waterloo'da kontun atalarından biri taşımış.»

«Öyle mi?» dedi Devlin. «Ben onların o savaşı kaybettiklerini sanıyordum.»

Schellenberg çevresine bakınıp yine hole döndü. «Yeterince gördüm. Binbaşı Berger size ne dedi?»

«Yine geleceğini söyledi, mösyö.» Yaşlı adam omuzlarını silkti. «Bir iki hafta içinde gelecekmiş.»

Schellenberg elini adamın omzuna koydu. «Burada geldiğimizi kimse bilmemeli, dostum, özellikle de Binbaşı Berger.»

«Mösyö?» Dissard şaşırmıştı.

Schellenberg, «Bu çok gizli ve önemli,» dedi.

«Anlıyorum, mösyö.»

«Eğer buraya geldiğimiz öğrenilirse, bu bilginin kaynağını hemen anlarız.» Eldivenli eliyle Dissard'ın masasına vurdu. «Bu da sizin için kötü olur.»

Yaşlı uşak adamakıllı korkmuştu. «Mösyö... lütfen. Hiçbir şey söylemeyeceğim. Yemin ediyorum.»

Zırhlı araca binip oradan uzaklaştılar. «İstediğin zaman çok soğukkanlı bir adam oluyorsun, Walter,» dedi Devlin.

«Yalnızca gerektiği zamanlar.» Schellenberg, Asa'ya döndü. «Berlin'e bu gece dönebilir miyiz?» Hava kararmak üzereydi, kara bulutlar da yağmur toplamaya başlamıştı.

«Olabilir,» dedi Asa. «Şansımız varsa, gideriz. Ancak geceyi Chernay'de geçirmemiz gerekebilir. Olmazsa sabah gideriz.»

Devlin, «Ne manzara,» diyerek paltosunun yakalarını kaldırıp bir sigara yaktı. «Savaşın çekiciliği.»

Ertesi sabah Devlin bir makyaj ustasıyla buluşmak üzere UFA film stüdyolarına gitti. Karl Schneider kırk yaşlarında, daha çok bir tersane işçisine benzeyen uzun boylu, geniş omuzlu bir adamdı.

Devlin'in daha önce çekirmiş olduğu bir vesikalık fotoğrafı inceledi. «Onlarda da bu fotoğraftan mı var?»

«Aşağı yukarı buna benzeyen bir fotoğraf vardır.»

«Yani polis kalabalıkta bu yüzü arıyor olacak. Ne zaman gideceksiniz?»

Devlin biraz düşündü. «İki üç gün sonra olabilir.»

«Ne kadar kalacaksınız?»

«En fazla on gün. Bir şeyler yapabilecek misin?»

«Ah, evet.» Schneider başını salladı.

«Ağzın içine takma yanaklar yerleştirerek yüz biçimini değiştirebiliriz. Ancak bunun sizin için gerekli olduğunu sanmıyorum. Fazla kilolu değilsiniz, dostum, kemiklerinizin üzerinde fazla et yok.»

«Yaşam şartları işte,» dedi Devlin.

Ama Schneider bu espriye aldırmadı. «Saçınız koyu ve dalgalı, biraz da uzun. Sanırım saçla biraz oynamak bu işi halleder. Nasıl bir role girmeyi düşünüyorsunuz?»

«Bir rahip. Daha doğrusu bir ordu papazı.»

«Evet, saçlar.» Schneider, Devlin'in omuzlarına bir örtü koyup makası aldı.

İşi bittiğinde Devlin'in saçları kısacık kalmıştı.

«Aman Tanrım, bu ben miyim?»

«Bu yalnızca bir başlangıç. Şimdi sizi lavaboya alalım.»

Schneider onun saçlarını yıkayıp kimyasal bir madde sürdü. «Ben en iyi aktörlerle çalıştım. Örneğin Marlene Dietrich. Harika saçları vardı. Bir de Conrad Veidt. Ne olağanüstü bir aktör. Hollywood'da şu Nazi köpeklerini oynuyormuş.»

«Garip bir yaşam » Devlin gözlerini kapayıp kendini onun ellerine bıraktı.

Devlin aynada kendisine bakan yüzü güçlkle tanıyabildi. Kısacık saçları şimdi gri olmuş ve elmacık kemiklerini belirginleştirmişti, sanki şimdi on, on iki yaş daha fazla gösteriyordu. «Olağanüstü.»

«Bir rötuş daha.» Schneider makyaj çantasını karıştırıp birkaç gözlük çıkararak içlerinden birini seçti. «Evet, sanırım, bu iyi. Düz cam, tabii.» Metal çerçeveli gözlüğü Devlin'in gözüne takıp ayarladı. «Evet, harika. İyi iş başardım.»

«Tanrım, bana yardım et, Himmler'e benzedim. Bu kalıcı mı? Yani saçı kastediyorum.»

«On beş gün kalın Siz de en fazla on günlüğüne gideceğinizi söylemiştiniz.» Schneider küçük plastik bir şişe çıkardı. «Bununla çalkaladıkça aynen böyle kalacak, ama on beş günü geçmez, tabii.»

«On gün dediysem on günü geçmez. Zaten uzayacak olursa öldüm demektir.»

Schellenberg onu görünce, «Müthiş! » dedi.

«Böyle düşünmene sevindim,» dedi Devlin. «Hadi şimdi fotoğrafları çektirelim. Bir an önce işe başlamak istiyorum.»

«Bu ne demek oluyor?»

«Bir an önce gitmek istiyorum. Yarın ya da öbür gün.»

Schellenberg ciddi bir ifadeyle ona baktı. «Bundan emin misiniz?»

«UFA'daki şu dostun bana yeni bir yüz yarattığına göre beklemenin hiçbir anlamı yok. Her şeyi ayarladık. Geriye yalnızca üç şey kaldı. Benim IRA'dan olan dostum, Michael Ryan, Shaw'lar ve manastır.»

«Doğru,» dedi Schellenberg. «Manastırdaki durum ne olursa olsun, dostunuz Ryan'ı bulamazsanız, büyük güçlük çekeceksiniz. Tabii Shaw'lar için de aynı şey söz konusu.»

«Shaw'lar olmadan bu iş olmaz. Onun için ne kadar erken gidersem, bunu o kadar erken öğreniriz.»

«Pekâlâ.» Schellenberg zili çaldı ve İlse Huber içeri girdi. «Bay Devlin'in sahte belgeleri.»

«Yeni fotoğrafım gerekecek,» dedi Devlin.

«Ama Bay Devlin, ihtiyacınız olan şeyler İngiliz kimlik belgesi, yiyecek karnesi, giysi kuponu ve sürücü ehliyeti. Ancak bunların hiçbirisi için fotoğraf gerekli değil.»

«Yazık,» dedi Devlin. «Oysa fotoğrafları kıyaslasaydılar, çok daha inandırıcı olurdu.»

«Adınız ve öbür ayrıntılar konusunda karar verdiniz mi?» diye sordu Schellenberg.

«Hep dediğim gibi, en iyi yalan gerçeğe en yakın olandır. Tam bir İngiliz olmaya çalışmanın anlamı yok. Büyük Devlin bile bunu başaramaz. Yani Ulster'li olacağım.» İlse'ye döndü. «Not alıyor musunuz?»

«Evet.»

«Conlon. Bu adı hep sevmişimdir. İlk kız arkadaşımın soyadı Conlon'du. Ve Belfast'ta yanında yaşadığım yaşlı dayımın adı da Henry'ydi, ancak herkes ona Harry derdi.»

İlse, «Yani Peder Harry Conlon mu olacaksınız?» diye sordu.

«Evet, ancak dahası da var. Binbaşı Harry Conlon. Yaralandıktan sonra çürüğe çıkmış bir ordu papazı.» «Bu papaz neresinden yaralanmış olacak?» diye sordu Schellenberg.

«Başından.» Devlin alnındaki kurşun izini işaret etti. «Bir de nerede yaralandığımı bulmamız lazım.»

Schellenberg, «Bu yıl Sicilya'ya yapılan müttefik saldırısına ne dersiniz?» diye önerdi.

«Harika. İlk gün yaralandım. Böylece eğer birisi sorarsa, yer hakkında fazla bir şey anlatmam gerekmez.»

«Askeri belgelerin bulunduğu bir dosyada İngiliz ordu papazları hakkında bir bilgi görmüştüm,» dedi İlse.

«Biraz garip olduğu için dikkatimi çekmişti. Gidip onu getirebilir miyim, general? Yalnızca birkaç dakika sürer.»

Schellenberg başını salladı ve İlse çıkınca, «İrlanda'ya uçuşunuz için gerekli her şeyi hallederim,» dedi. «Luftwaffe'yle görüştüm. Brest dışındaki Laville üssünden gitmenizi öneriyorlar.»

«*Dejâ vu*. Geçen kez ordan gitmiştim. Herhalde yine bir Dornier bombardıman uçağı önermişlerdir.»

«Bildiniz.»

«Güzel, sanırım geçen kez işe yaramıştı.»

O sırada İlse içeri girdi. «Haklıymışım. Bakın ne buldum.»

Binbaşı George Harvey adında bir ordu papazının belgesiydi bu, bir de fotoğraf vardı. Askeri üs ve hastanelere sınırsız olarak girme izni sağlamak amacıyla Savaş Bürosu tarafından verilmişti.

«Manevi huzur ihtiyacının bu kadar büyük olması çok şaşırtıcı,» dedi Schellenberg. «Bu nereden geldi?»

«Bir savaş esirinden alınmış belgelerden, general. Sahte belge hazırlayanların bunu taklit etmekte güçlük çekeceklerini hiç sanmıyorum, üstelik böylece Bay Devlin de istediği fotoğrafa sahip olur.»

«Harika,» dedi Devlin. «Sen olağanüstü bir kadınsın.»

«Giyisi bölümüne de bir bakmanız gerekecek,» dedi İlse. «Bir üniforma mı istiyorsunuz?»

«Olabilir. Yani üniforma gerekebilir. Olmazsa, koyu renk bir takım elbise, şapka, yağmurluk ve rahip yakası da olabilir. Tabii bana bir de Askeri Haç Nişanı verirler. Eğer bir rahipsem, kahraman bir rahip olmalıyım. Çok etkileyici olur. Ayrıca Belfast'tan Londra'ya subay biletiyle gitmek istiyorum. Binbaşı rolü oynamak istiyorsam, bu daha inandırıcı olur»

«Bunların hemen hazırlanmasını sağlayacağım.»

İlse dışarı çıkınca Schellenberg sordu, «Başka?»

«Para. Beş bin sterlin. Bu parayla birkaç kişiye rüşvet verip kendim için gerekli şeyleri halledeceğim. Eğer bugünlerde subayların taşıdığı şu çadır bezinden yapılmış askeri çantalardan bulursanız, parayı gizli bir göze koyabiliriz.»

«Bu konuda bir sorun çıkmayacağından eminim.»

«Paralar sahte olmasın, Walter. **SS**'in bazı sahte paralar bastığını duymuştum.»

«Bu konuda bana güvenebilirsiniz. Size bir de kod adı gerek.»

«Shaw'larinkini kullanabiliriz. Şahin iyi. Bana buradaki telsizlerinle bağlantı kurabilmem için gerekli bilgiyi verin

ki fırsat bulur bulmaz sizi arayayım.»

«Harika. Führer'in Belle Ile'deki toplantısı ayın yirmi birinde. Ona yetişebileceğiz.»

«Bir şeyler ayarlayacağız.» Devlin ayağa kalktı. «Şimdi kantine gideceğim.» Kapıda durdu. «Bir şey daha var.»

«Nedir?»

«Kırk birde Abwehr için paraşütle İrlanda'ya indiğimde, yanımdaki çantada IRA için on bin pound vardı. Ancak çantayı açınca, üzerinde Berlin Bankası'nın bandı olan desteler buldum. Umarım bu kez böyle bir şey olmaz.»

«Bir de savaşı neden kaybettiklerini merak ediyorlar,» dedi Schellenberg.

Devlin içeri girdiğinde, Asa kantinde oturmuş, hem birasını içiyor hem de Alman Kuvvetleri'nin dergisi olan *Signal*'i okuyordu. İrlandalı bir kahve alıp ona katıldı.

«Buna inanamıyorum,» dedi Asa. «Az kalsın sizi tanıyamayacaktım!»

«Bu benim yeni halim, Peder Harry Conlon, emrinizdeyim. Aynı zamanda, Binbaşı Harry Conlan, ordu papazı. Yarın gece yola çıkacağım.»

«Biraz acele etmiyor musunuz?»

«Oğlum, daha önce de dediğim gibi bir an önce başlamak istiyorum.»

«Nereden uçacaksınız?»

«Brest yakınlarında, Laville'den.»

«Ya uçak?»

«Dornier 215.»

«Pekâlâ, sizi ben götüreceğim.»

«Hayır, olmaz, sen çok değerli bir pilotsun. Diyelim ki, beni İrlanda'ya bıraktıktan sonra dönüşte bir İngiliz avcı uçağı tarafından vuruldun. O zaman ne olacak?»

Asa istemeye istemeye, «Peki,» dedi. «Ama sizi Laville'ye kadar götürebilirim. Kimse buna karşı çıkamaz.»

«İnsanı bir dostunun geçirmesi çok güzel bir şey.»

Ertesi gece saat tam dokuzda, yağmur deli gibi yağıırken Asa, Laville'deki kontrol kulesinde durmuş, Dornier'in havalanışını seyrediyordu. Pencereyi açıp uçağın sesini dinledi, az sonra uçak gözden kaybolmuştu.

Asa pencereyi kapatıp telsizciye, «Şu mesajı gönderin,» dedi.

Devlin uçuş giysisiyle Dornier'in arkasında otururken telsiz operatörü yanına geldi.

«Size bir mesaj var, efendim. Galiba kötü bir şaka.»

«Oku bakalım.»

«*'Bacağını kır'* diyor.»

Devlin güldü. «Oğlum, bunu anlamak için aktör olman gerek.

Sabah saat ikiyi biraz geçe Devlin beş yüz fitten aşağı atladı. Geçen seferki gibi yine Ulster sınırının yakınında çok iyi bildiğı County Monaghan'ı seçmişti. Karanlıkta önlem amacıyla, kendisinden yirmi fit aşağıda bir iple bağı olan çantası paraşütçüden önce yere düştü. Arasına çıkan yarım ay Devlin'e az da olsa yardımcı oluyordu. Kusursuz bir iniş yaptıktan birkaç dakika sonra çantasından kürek, koyu renk yağmurluk ve bir şapka çıkardı. Ardından kürekle bir çukur kazarak çantayı, paraşütü ve uçuş giysilerini buraya gömüp küreğı de yakındaki göle attı.

Yağmurluğuyla şapkasını giydikten sonra el çantasında metal çerçeveli gözlüğünü aradı. Kırılmaması için onu buraya koymuştu. Dikkatle katlanmış üniformanın altında içinde İngiliz subaylarının kullandığı 38'lik bir Smith-Wesson tabanca, onun yanında da elli fişeklik bir kutu vardı. Her şey yolunda görünüyordu. Devlin gözlüğü takıp ayağa kalktı.

«Ulu Tanrım, günahkâr kulun burada,» dedi yavaşça. «Benim için elinden geleni yap lütfen.» Ve istavroz çıkarıp çantasını alarak yürümeye başladı. Ulster sınırı burayı iyi bilenler için hiçbir sorun oluşturmazdı. Devlin köyden geçen yol şebekesini izleyerek dördü çeyrek geçe sağsalım Ulster sınırına vardı, artık İngiliz topraklarındaydı. Bir süre sonra, inanılmaz bir şans eseri olarak, bir çiftlik kamyonu yanından geçerken durdu ve altmış yaşlarındaki sürücü ona baktı.

«Aman Tanrım, peder, sabahın bu saatinde yürüyerek nereye gidiyorsunuz?»

«Armagh'a,» dedi Devlin. «Belfast'a giden süt trenini yakalayacağım.»

«Şu işe bakın, ben de Belfast'taki pazara gidiyorum.»

Devlin, «Tanrı sizden razı olsun, oğlum,» diyerek onun yanına oturdu.

«Hiç önemli değil, peder,» dedi çiftçi. «Bir rahip İrlanda'da yardım görmedikten sonra nerde görecekt?»

O sabah saat onda Schellenberg, Reichsführer'in kapısını çalıp içeri girdi.

«Evet?» dedi Himmler. «Ne oldu?»

«Reichsführer'im, Laville'den Devlin'in sabah saat iki dolaylarında Güney İrlanda'ya atladığını haber aldım.»

«Öyle mi? Çok hızlı çalışıyorsunuz, Brigadeführer. Tebrikler.»

«Tabii bu işin başarıya ulaşp ulaşmayacağı kesin değil, Reichsführer'im. Devlin Londra'ya gidene dek hiçbir şey belli değil»

«Planlarımızda bir değişiklik oldu,» dedi Himmler. «Führer'in Belle Ile'deki toplantısı ayın on beşine alındı.»

«Ama Reichsführer'im, bu bize yalnızca bir hafta veriyor.»

«Evet, ancak hepimiz Führer'in emrindeyiz. Onun kararlarını sorgulamak bizim üzerimize vazife değil. Yine de, elinizden geleni yapacağınıza inanıyorum. Bunu yapın, general.»

Schellenberg dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapatırken iyice şaşkındı. Kendi kendine, «Tanrı aşkına, bu alçak neler planlıyor?» diyerek bürosuna döndü.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Devlin Belfast'tan Heysham'a bilet bulamadı. Yedek listesi bile doluydu. Glasgow yolunu deneyecekti, ancak onun da öbüründen farkı yoktu. Geriye yalnızca Kartal Harekâtı için kullandığı Stranraer yolu kalıyordu. Belfast'ın kuzeyindeki Larne'den oraya geçecekti. Yol oldukça kısaydı ve özel bir tren vapur yolcularını Londra'ya dek götürüyordu, ama bu kez işi şansa bırakmayacaktı. Belfast'tan Larne'ye giden banliyö trenini yakalayarak limana gelince genel tuvalete girip kapıyı kilitledi. On beş dakika sonra dışarı çıktığında üzerinde üniforması vardı.

Bu değişim hemen işe yaradı. Vapur doluydu, ancak askeri personel için her zaman yer vardı. Devlin Berlin'de kendisine verdikleri subay biletini çıkardı. Görevli onun binbaşı üniformasını, Askeri Haç Nişanı'nı ve rahip yakasını görünce bilete bile bakmadan Devlin'i hemen vapura aldı.

Stranraer'de de tren çok kalabalık olmasına karşın, ona birinci sınıf vagonda bir yer verdiler. Stranraer'den Glasgow'a, Glasgow'dan Birmingham'a ve oradan da Londra'ya King's Cross garına vardığında saat sabahın üçüydü. Trenden iner inmez sirenleri duydu.

1944'ün başında Luftwaffe bu kez daha güçlü uçaklarla Londra'ya gece saldırılarına başlamıştı. Devlin'in duyduğu siren Fransa'da Chartres'den gelen JU88 keşif uçaklarının yaklaştığını haber veriyordu. Bombardıman başladığında, Devlin de çevredeki binlerce insan gibi geceyi Londra'daki bir yeraltı tüneline geçirdi. Mary Ryan güzel değildi, ancak ruh gibi garip bir görünüşü olduğu için insanların dikkatini çeken bir kızdı. Sağlığı hiçbir zaman iyi olmamıştı, buna bir de savaşın getirdiği sıkıntılar eklenince kızcağızın hali iyice kötüleşmişti. Yüzü hep solgun, gözlerinin altı da mor mordurdu.

ve bir bacağında doğuştan ağır bir sakatlık vardı. Daha on dokuz yaşında olmasına karşın çok daha yaşlı gösteriyordu.

Bir IRA eylemcisi olan babası savaştan hemen önce Dublin'deki Mbuntjoy Hapishanesi'nde kalp krizi geçirerek ölmüştü, annesi de 1940'da kanserden ölünce Mary'nin hayatta tek akrabası kalmıştı: Amcası Michael. Michael amca 1938'de karısı öldüğünden beri Londra'da tek başına yaşıyordu: Mary, Dublin'den Londra'ya taşındı, artık hem amcasının eviyle ilgileniyor hem de Wapping High Street'teki büyük bir bakkal dükkânında yardımcı olarak çalışıyordu. O sabah saat sekizde işe gittiğinde, dükkânın ve sokağın büyük bir kısmının moloz yığınının döndüğünü gördü. Orada durup ambulansları, yangını söndürmeye çalışan itfaiyecileri ve hâlâ hayatta olanları kurtarmaya çalışan yardım ekiplerini seyretti. Bir süre onlara yardım ettikten sonra siyah beresi ve eski yağmurluğuyla kaldırımında topallayarak yürümeye başladı. Küçük bir dükkâna uğrayıp biraz süt, bir somun ekmek ve amcası için de birkaç sigara aldıktan sonra yine evine doğru yürümeye devam etti. Tam Cable Wharf'a sapmıştı ki yağmur başladı.

Eskiden nehrin kıyısında yirmi ev vardı. On beşi hava saldırıları sırasında yıkılmış, ama dört tanesi yeniden tamir edilmişti. Mary'yle amcası sonuncu evde yaşıyorlardı. Mutfak kapısına yan taraftaki terastan giriliyordu Mary parmaklıklara dayanıp az ötedeki Londra Kalesi'yle Tower Bridge'e baktı. Nehri çok sever ve seyretmekten hiç bıkmazdı. Londra doklarına gelip giden gemileri seyretmek çok zevkliydi. Terasın sonundan tahta merdivenlerle küçük özel bir dalgakırana inilirdi. Amcası oraya iki kayık bağlamıştı. Biri hafif bir sandal, öbürü de tek kamaralı, motorlu küçük bir tekneydi. Mary çevreye göz gezdirirken yağmurdan korunmaya çalışan bir adam gördü. Adamın üzerinde yağmurlukla siyah bir şapka, yanında da bir çanta vardı, sigara içiyordu.

Mary olanca sesiyle seslendi. «Kimsiniz? Orası özel mülktür.»

Adam, «İyi günler, genç bayan,» diye neşeyle karşılık verdi ve çantasını alıp yukarı çıktı.

«Ne istiyorsunuz?» diye sordu Mary. Devlin gülümsedi.

«Michael Ryan'ı arıyorum. Onu tanıyor musunuz?

Kapıyı çaldım, ama kimse açmadı.»

«Ben onun yeğeniyim, adım Mary. Michael amcam şimdi evde olmaz. Gece vardiyasında çalışıyor.»

«Gece vardiyası mı?»

«Evet. Saat ondan ona dek. On iki saat.»

«Anlıyorum.» Devlin saatine baktı. «O halde bir buçuk saati daha var.»

Genç kız onu içeri davet edip etmemekte kararsızlık çekiyordu, Devlin bunu farketmişti. Kız, «Sizi daha önce gördüğümü sanmıyorum,» dedi.

«Buna hiç şaşırmadım, çünkü ben İrlanda'dan daha yeni geldim.»

«O halde Michael amcamı tanıyorsunuz?»

«Ah, evet, onunla çok eski arkadaşız. Adım Conlon. Peder Harry Conlon,» diye eklerken kızın rahip yakasını görebilmesi için yağmurluğunun önünü açmayı da ihmal etmedi.

Kız hemen rahatlamıştı. «İçeri gelip beklemek istemez misiniz, peder?»

«Sanmıyorum. Biraz yürür sonra geri dönerim. Çantamı burada bırakabilir miyim?»

«Elbette.»

Mary mutfak kapısını açtı, Devlin de onun peşinden içeri girip çantayı bıraktı.

«Acaba St. Mary Manastırı'nı biliyor musun?»

«Elbette. Wapping High Street'ten Wapping Wall'a doğru gidin. Nehrin üzerindeki St. James Merdivenleri'nin hemen yanında. Buradan bir mil kadar uzaklıkta.»

Devlin dışarı çıktı. «Harika bir manzaranız var. Dickens'ın bir kitabı kayıklarıyla Thames'de boğulmuş olan insanların cesetlerini arayan bir babayla kızını anlatır.»

«*Ortak Dostumuz*,» dedi Mary. «Kızın adı da Lizzie'ydi.»

«Aman Tanrım, kızım, sen çok mu okursun?»

Kız Devlin'e ısındığını hissetmişti. «Kitaplar her şey demektir.»

«Doğru.» Devlin şapkasına dokunarak onu selamladı. «Yine geleceğim.»

Onun ayak sesleri terasta yankılanırken Mary kapıyı kapattı.

Hava saldırıları sırasında Londra doklarına verilen hasar Wapping High Street'ten rahatlıkla görülebiliyordu, ancak işin şaşırtıcı yanı, burası hâlâ çok hareketliydi, her yerde gemiler vardı.

Devlin kendi kendine, «Yaşlı Adolf burayı görse ne derdi acaba?» diye mırıldandı.

St. Mary Manastırı'nı bulmakta hiç güçlük çekmedi. Manastır nehrin karşısında yüksek gri duvarlarla çevrili bir yerdi. Yıllar boyunca şehrin pisliğiyle iyice kararmıştı, tepede de küçük bir çan kulesi vardı. Büyük meşe kapı ardına dek açık duruyordu.

Yandaki tabelada, «St. Mary Manastırı, Başrahibe Maria Palmer,» yazıyordu. Devlin duvara dayanıp bir sigara

yakarak içeriyi gözlemeye başladı. Bir süre sonra mavi üniformalı bir kapıcı görüldü. Adam merdivenlerin başında durup bir süre yola baktıktan sonra yine içeri girdi.

Aşağıda nehirle duvar arasında çamur ve çakıl taşları, az ötede de merdivenler vardı. Devlin merdivenlerden indi, çakıl taşlarının üzerinde yürürken aklı mimarın çizimleriyle eski drenaj tünelineydi. O sırada neredeyse bütünüyle sularla kaplanmış olan kemerli girişi gördü.

Sonra yine yola çıkıp manastırın az ötesindeki köşede Mavnacı adında bir han buldu. Bara girdi. Başörtü takmış pantolonlu genç bir kadın yerleri siliyordu. Kadın şaşkın bir ifadeyle ona baktı.

«Evet, ne istiyorsunuz? Saat on bire dek açık değiliz.»

Devlin yağmurluğunun düğmelerini çözünce kadın onun rahip yakasını gördü.

«Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim. Adım Conlon, Peder Conlon.»

Kadının boynunda bir zincir vardı. Devlin bunun ucunda çarmıha gerilmiş bir İsa figürü olduğunu gördü. Kadının tavrı değişmişti.

«Sizin için ne yapabilirim, peder?»

«Buraya geleceğimi öğrenince bir meslektaşım bir dostunu görmemi rica etti. St. Mary Manastırı'nda günah çıkaran papaz. Ancak aptallığımdan adını unuttum.»

«Peder Frank olmalı.» Kadın gülümsedi. «Yani biz ona öyle hitap ederiz. Peder Frank Martin. Yolun sonundaki St. Patrick Kilisesi'nde görevli, aynı zamanda manastırı da idare ediyor. O yaşta bu kadar işle nasıl uğraşıyor, Tanrı bilir. Ona yardım eden kimse yok, sanırım hepsi savaşı yüzünden.»

«St. Patrick dediniz, değil mi? Tanrı sizden razı olsun.»

Devlin böyle söyleyerek dışarı çıktı. Kilisenin olağanüstü hiçbir özelliği yoktu. İngiltere'deki pek çok Katolik kilisesi gibi, İngiliz yasalarındaki değişiklikler Hristiyan dininin o kolunu meşru kıldıktan sonra eski Viktorya mimarisiyle yapılmıştı. Bütün kiliselerde bulunan o koku, mumlar, tütsü ve dini figürler burada da vardı. Cizvit eğitimi görmüş olmasına karşın, bunlar Devlin için hiçbir zaman bir şey ifade etmemişlerdi. Sıralardan birine oturdu, bir süre sonra Peder Martin odasından çıkıp mihrabın önünde diz çöktü. Yaşlı adam dizlerinin üzerinde dua ederken Devlin ayağa kalkıp sessizce dışarı çıktı.

Michael Ryan bir seksenin biraz üzerindeydi ve altmış yaşında olmasına karşın çok daha genç görünüyordu. Mutfak masasında otururken üzerinde siyah deri bir ceket, beyaz bir atkı, yanında da tüvit bir kasket vardı. Mary'nin ona verdiği büyük bardakla çay içiyordu.

«Conlon dedin, değil mi?» Başını salladı. «Hiç Conlon adında bir arkadaşım olmadı. Dahası, hiç rahip olan bir arkadaşım yok.»

O sırada mutfak kapısı çalınınca Mary gidip kapıyı açtı. Devlin yağmurdan ıslanmış bir halde kapıdaydı.

«Tanrım, ne yağmur,» diyerek içeri girdi.

Ryan kaşlarını çatmış ona bakıyordu, birden yüzünde şaşkın bir ifade belirdi.

«Aman Tanrım. Olamaz... Liam Devlin. Sen misin?»

Ayağa kalktı ve Devlin ellerini onun omuzlarına koydu. «Yıllar lehine işlemiş, Michael.»

«Ama sen, Liam, sana ne yaptılar?»

«Yo, gördüğün her şeye inanma. Görünüşümü biraz değiştirmem gerekti. Yaşıma birkaç yıl daha ekledim.»

Şapkasını çıkarıp parmaklarını o kısacık gri saçlarında gezdirdi. «Saçımın rengini kimyasal bir maddeye borçluyum.»

«Hadi, gir içeri.» Ryan kapıyı kapattı. «Acelen filan mı var?»

«Onun gibi bir şey, Uzun hikâye.»

Ryan, «Bu benim yeğenim, Mary,» dedi. «Ağabeyim Seamus'u anımsıyor musun? Mountjoy Hapishanesi'nde ölmüştü hani.»

«Biliyorum, çok iyi adamdı.»

«Mary, bu benim eski dostum Liam Devlin.»

Bu adın kızın üzerinde uyandırdığı etki biraz olağanüstüydü. Sanki içinde bir ışık yanmış gibi yüzünde kutsal bir ifade belirdi.

«Siz Liam Devlin misiniz? Aman Tanrım, küçüklüğümde beri sizin hakkınızda öyle çok şey duydum ki.»

«Umarım bunlar kötü şeyler değildir,» dedi Devlin.

«Oturun... lütfen. Biraz çay alır mıydınız? Kahvaltı ettiniz mi?»

«Sahi, etmedim.»

«Yumurtayla biraz da Michael amcamın karaborsadan aldığı beykindan var. Size şimdi hazırlarım.»

Kız ocağın başında uğraşırken Devlin de paltosunu çıkarıp Ryah'ın yanına oturdu.

«Burda telefonunuz var mı?»

«Evet. Holde.»

«Güzel. Daha sonra bir yeri aramam gerek.»

«Ne oluyor, Liam? IRA yine Londra'da çalışmaya mı başladı?»

«Bu kez IRA'dan değilim. Doğruyu söylemek gerekirse, Berlin'denim.»

«Örgütün Almanlarla bazı işler çevirdiklerini duymuştum, ama bunun amacı ne, Liam? Yoksa onların yaptıklarını onaylıyor musun?»

«Çoğu Nazi köpeği,» dedi Devlin. «Bak dinle, onların amacı savaşı kazanmak, benimkiyse birleşmiş bir İrlanda. Onlarla para için bazı anlaşmalar yaptım, para örgüt adına bir İsviçre bankasına yatırıldı.»

«Yani şimdi onlar için buradasın. Neden?»

«İngiliz Gizli Servisi onların bir adamını St. Mary Manastırı'nda tutuyor. Yarbay Steiner adında biri. Bu adam iyi biri, üstelik Nazi de değil. Bu konuda bana güvenmelisin. Şimdi Almanlar bu adamı geri istiyorlar. Ben de bu nedenle buradayım.»

«Onu kaçırmak için mi?» Ryan başını salladı. «Senin gibi başka biri daha asla olmadı. Tam bir delisin.»

«Seni bu işe fazla karıştırmamaya çalışacağım, ancak biraz yardıma ihtiyacım var. Çok zor bir şey olmayacak, söz veriyorum. Bunu senden eski günlerin hatırına isteyebilirdim, ama öyle yapmayacağım.»

Devlin çantasını masanın üzerine koyup açtı. Elbiseleri kaldırdıktan sonra, parmağını altta bir yere bastırınca parayı gizlediği bölme açıldı. Oradan bir deste para çıkarıp masanın üzerine koydu. «Bin pound, Michael.»

Ryan parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. «Tanrım, Liam, ne diyebilirim?»

Mary ikisinin önüne de birer tabak beykınlı yumurta koydu.

«Bay Devlin hakkında anlattığın öykülerden sonra ondan bir kuruş bile alman ayıp. Bu işi parasız yapmak bile seni mutlu etmeli.»

Devlin, «İşte gençlik,» diyerek kolunu kızın beline doladı, «Ne olursa olsun, düşlerini asla unutma, kızım.» Ryan'a döndü. «Eee, Michael?»

«Tanrım, Liam, insan bu dünyaya bir kez geliyor, ama zayıf bir adam olduğumu göstermek için bin sterlini alacağım.»

«O halde başlayabiliriz. Burda bir tabancan var mı?»

«Yatak odamda döşemelerin altında savaş öncesinden kalma Luger marka bir tabancam var. Kurşunlarıyla birlikte beş yıldır orada duruyor»

«Ben kontrol ederim. Burada kalmam sizin için uygun mu? Fazla sürmez.»

«Olur. Bir sürü odamız var.»

«Bir de araba sorunu var. Dışarıda siyah bir taksi gördüm. Onu kullanabilir miyiz?»

«Hangarda bir Ford kamyonum var. Yalnızca arasıra kullanırım. Anlarsın ya, benzin sorunu yüzünden.»

«Güzel. Şimdi eğer izin verirsen, telefonunuzu kullanacağım.»

«Tabii, buyur.»

Devlin kapıyı kapatıp telefonun bulunduğu odada yalnız kaldı. Danışma servisini arayıp Shaw'ların numarasını sordu. İki üç dakika bekledikten sonra kız ona numarayı verdi. Devlin numarayı bir kenara yazarak telefonun yanındaki koltuğa oturup bir süre düşündü, ardından da telefonu kaldırıp santralı arayarak numarayı verdi. Az sonra karşı

tarafın telefonu çaldı ve bir kadın sesi, «Charbury üç-bir-dört,» diye yanıt verdi.

«Acaba Sir Maxwell Shaw evdeler mi?»

«Hayır, değil. Kim arıyor?»

Devlin şansını denemeye karar verdi. Dosyadan anımsadığına göre kadın yine genç kızlık adını kullanıyordu.

«Acaba siz Bayan Lavinia Shaw mısınız?»

«Evet. Siz kimsiniz?»

«Şahin hâlâ bekliyor mu? Şimdi saldırı zamanı.» İsteddiği etkiyi yapmıştı.

«Oh, Aman Tanrım!» Lavinia Shaw başka ne diyeceğini bilemedi.

Devlin biraz bekledikten sonra, «Orada mısınız, Bayan Shaw?» diye sordu.

«Evet, buradayım» «Bir an önce sizi ve ağabeyinizi görmeliyim. Çok acil.»

«Ağabeyim Londra'da. Hukuk müşavirini görmesi gerekiyordu. Ordu ve Donanma Kulübü'nde kalıyor. Bana orada yemek yiyip öğleden sonraki trenle döneceğini söyledi.»

«Harika. Onunla konuşup beni beklemesini söyleyin. Saat iki diyelim. Adım Conlon, Binbaşı Harry Conlon.»

Kısa bir sessizlik oldu.

«Geliyor mu?»

«Ne geliyor mu, Bayan Shaw?»

«Biliyorsunuz... saldırı.»

Devlin gülmemek için kendini zor tuttu. «Ağabeyinizle görüştükten sonra yine konuşacağız.»

Yeniden mutfağa döndüğünde Ryan hâlâ masada oturuyor, kız da lavaboda bulaşıkları yıkıyordu.

«Her şey yolunda mı?» diye sordu Mary.

«Evet. Her yolculuğun bir ilk adımı vardır.» Çantasını açtı. «Acaba bana odamı gösterebilir miydin? Üzerimi değiştirmem gerek.»

Mary onu yukarı çıkararak nehre bakan yatak odalarından birine götürdü. Devlin çantasını açtı ve üniformasını çıkarıp yatağın üzerine koydu. Smith-Wesson'la tabancalığını da çantadan çıkararak yatağın altına yerleştirdi. Koridorun sonunda bir banyo vardı. Oraya gidip çabucak traş ordu, saçlarını taradı ve yine odasına dönüp üzerini değiştirdi.

On beş dakika sonra üniformasıyla oldukça gözalıcı bir halde aşağı indi.

«Aman Tanrım, Liam, bugünü göreceğim hiç aklıma gelmemişti.»

«Eskiler ne der bilirsin, Michael,» dedi Devlin. «Kurt avlayacaksan, kurt kılığına girmelisin.»

Mary'ye dönüp gülümsedi. «Şimdi, sevgili kızım, bir fincan daha çay öyle iyi gelir ki.»

O anda zavallı kızcağız ona iyice âşık olmuştu. Kızardığını hissederek arkasını döndü.

«Tabii, Bay Devlin. Size hemen taze çay yaparım.»

Ordü ve Donanma Kulübü, Pal Mall'da Venedik stilinde yapılmış kasvetli bir yerdi. Kulübün yönetim kurulu Viktorya zamanından beri rezalete karışan ya da başı derde giren üyelerine karşı gösterdiği yumuşaklıkla ünlüydü. Sir Maxwell Shaw da buna bir örnekti. 18-B yasasıyla ceza görmüş olmasına karşın, kimse onun kulüpten çıkarılması gerektiğini düşünmemişti. Ne de olsa, ülkesine kahramanca hizmet

verirken yaralanıp gazilik nişanı almış bir subay ve bir centilmendi. Shaw sabah salonunda oturmuş, bir yandan garsonun az önce getirdiği İskoç viskisini içiyor, bir yandan da kız kardeşinin şaşırtıcı telefonunu düşünüyordu. Bu kadar zaman sonra çağrı gelmesi gerçekten inanılmaz bir şeydi. Heyecanlandığını hissediyordu. Yıllardır kendini böyle hissetmemiştir. Bir viski daha istemiştir ki, tam o sırada kapıcı ona yaklaştı.

«Konuğunuz geldi, Sir Maxwell.»

«Konuğum mu?»

«Binbaşı Conlon. Kendisini içeri alayım mı?»

«Evet. Elbette. Acele et.»

Shaw ayağa kalkıp kravatını düzeltirken kapıcı Devlin'le birlikte geri döndü.

Devlin elini uzatıp neşeyle, «Harry Conlon. Sizinle tanıştığım için memnun oldum, Sir Maxwell,» dedi.

Shaw üniforma değil de rahip yakası yüzünden çok şaşırmıştı. Onlar el sıkışırken garson onun viskisini getirdi.

«Siz de alır mıydınız, binbaşı?»

«Hayır, teşekkürler.»

Garson gidince Devlin oturup bir sigara yaktı.

«Biraz şaşırmış gibisiniz, Sir Maxwell.»

«Şey, tabii, elbette şaşırdım. Yani bütün bunlar ne demek oluyor? Siz kimsiniz?»

Devlin, «Şahin hâlâ bekliyor mu?» diye sordu. «Çünkü şimdi saldırı zamanı.»

«Evet, ama... »

«Aması filan yok, Sir Maxwell. Uzun zaman önce Werner Keitel sizi ve kardeşinizi bu işte görev almaya ikna ettiğinde

bir söz verdiniz, öyle değil mi? Şimdi bu sözü tutacak mısınız yoksa vaz mı geçiyorsunuz? Söyleyin.»

«Yani bana verecek bir işiniz olduğunu mu söylüyorsunuz?»

«Yapılacak bir iş var.»

«Saldırı sonunda geliyor demek?»

«Henüz değil, ama yakın. Bizimle misiniz?»

Devlin önce onu sıkıştırmayı düşünmüştü, ancak şimdilik buna hiç gerek yoktu. Shaw bir dikişte Viskisini bitiriverdi.

«Elbette, sizinleyim. Benim ne yapmamı istiyorsunuz?»

«Gelin biraz yürüyelim,» dedi Devlin. «Yolun karşısındaki park çok güzel.»

Yağmur başlamıştı. O sırada vestiyerde kimse olmadığı için Shaw melon şapkasını, yağmurluğunu ve şemsiyesini kendi bulmak zorunda kaldı. Üst üste duran paltoların arasında askeri bir trençkot vardı. Devlin de onu alıp giyerek Shaw'un ardından dışarı çıktı. St. James Parkı'na gidip gölün kenarında Buckingham Sarayı'na doğru yürüdüler. Shaw şemsiyesini açmıştı. Bir süre sonra ağaçlık bir alan gelince Devlin bir sigara yaktı.

«Siz de ister misiniz?»

«Şu anda hayır. Benden yapmamı istediğiniz şey nedir?»

«Savaştan önce kız kardeşiniz bir Tiger Moth kullanırmış. O uçak hâlâ duruyor mu?»

«Otuz dokuz kışında RAF eğitim amacıyla onu aldı.»

«Kız kardeşinizin hangar olarak kullandığı ambar hâlâ duruyor mu?»

«Evet.»

«Ya pist olarak kullandığı alan? Sanırım oraya South Meadow diyordunuz? Savaştan filan bozulmamıştır umarım.»

«Hayır, Shaw Malikânesi'nin çevresinde eskiden bizim olan arazide şimdi koyunlar otluyor.»

«South Meadow hâlâ sizin mi?»

«Elbette. Bu önemli mi?»

«Öyle sayılır. Yakında Fransa'dan bir uçak gelecek.»

Shaw'un yüzü adeta canlanmış gibiydi. «Sahi mi? Ne için?»

«Beni ve benimle birlikte bir adamı almak için. Ne kadar az şey bilerseniz o kadar iyi, ama bu adam çok önemli biri. Bu söylediklerim size bir sorun yaratacak mı?»

«Aman Tanrım, hayır. Yardım edebileceğim için memnunum.» Shaw hafifçe kaşlarını çattı. «Siz Alman değilsiniz, sanırım?»

«İrlandalıyım,» dedi Devlin. «Ama aynı taraftayız. Wernel Keitel size bir telsiz vermişti. Hâlâ duruyor mu?»

«İşte bu olmadı, dostum. Korkarım durmuyor. Kırk birde hükümet şu aptal yasayı getirdi, biliyorsunuz. Birkaç ay hapisanede yattım.»

«Biliyorum.»

«Kadınların nasıl olduklarını bilirsiniz. Kız kardeşim, Lavinia çok korktu. Polisin her an gelip evi altüst edeceğini düşünüyordu. Arazimizin çevresinde pek çok bataklık vardır. Lavinia telsizi , oraya attı işte.» Shaw kaygılanmış gibi görünüyordu, «Bu bir sorun yaratır mı?»

«Yalnızca geçici bir sorun. Evinize bugün dönüyorsunuz, değil mi?»

«Evet.»

«Güzel. Sizinle bağlantı kurarım. Yarın ya da öbür gün.» Devlin sigarasını yere attı ve, «Tanrım, şu yağmura bakın. İşte Londra. Hep aynı,» diyerek oradan uzaklaştı.

Cable Wharf'taki evin terasına çıktığında yağmur hâlâ aynı şiddetle devam ediyordu. Motorlu teknenin güvertesinde bir tente vardı. Mary burada oturmuş, yağmurdan uzak kitap okuyordu.

«Orda keyfin yerinde mi?» diye seslendi Devlin.

«Evet. Michael amca mutfakta. Size bir şey getireyim mi?»

«Hayır, şimdilik iyiyim.»

Devlin içeri girdiğinde Ryan masada oturuyordu. Masanın üzerine gazete kâğıtları sermiş, bir Luger tabancanın parçalarını yağlıyordu. «Ah, Liam, bunun nasıl yapıldığını unutmuşum.»

«Bir dakika beklersen, üzerimi değiştirip ben yaparım.»

Devlin beş dakika sonra üzerinde siyah pantolon ve siyah polo yakalı bir süveterle döndü. Luger'in parçalarını alıp yağlamaya başladı, işi bitince de silahı ustalıkla biraraya getirdi.

Ryan, «Nasıl gitti?» diye sordu.

«Bir deliyle buluşma ne kadar iyi gidebilirse, o kadar iyi. Michael, çatlak bir İngiliz aristokratiyle uğraşıyorum. Adam öyle kaçık ki hâlâ bir Alman saldırısı bekliyor, üstelik bunu söylerken ayık.»

Ryan'a Shaw Malikânesi'ni ve Shaw'la kız kardeşini anlattı. Bitirdiğinde Ryan, «İkisi de biraz deli galiba,» dedi.

«Evet, ancak sorun şu ki benim bir telsize ihtiyacım var, onların telsizleri de yok.»

«O halde ne yapacaksın?»

«Faal hizmet ünitesiyle uğraştığım o eski günleri düşünüyordum. Silahları, hatta yeraltı kaynaklarından gelen patlayıcıları bile vardı. Öyle değil mi?»

Ryan başını salladı. «Doğru.»

«Ve anımsadığım kadarıyla, Michael, sen pek çok adam tanırdın.»

«O çok zaman önceydi.»

«Hadi, Michael. Hâlâ bir savaş var, karaborsada da petrolden sigaraya dek her şey bulunuyor. Tıpkı Berlin'deki gibi. Bana sakın bu işlerle bir ilgin olmadığını söyleme, üstelik Londra'da taksi şoförlüğü yaparken.»

«Pekâlâ.» Ryan teslim olur gibi elini kaldırdı.. «Bir telsiz istiyorsun, ancak istediğin telsiz ordu malı olmalı.»

«Doğru.»

«Bir arka sokak satıcısına gitmek doğru olmaz.»

İkisi de bir süre hiç konuşmadılar. Devlin silahı yine parçalarına ayırıp bir bezle temizlemeye başladı.

«O halde kime gideceğim?»

«Carver adında bir adam var... Jack Carver. Onun da bir kardeşi var, Eric.»

«Nedir bunlar, karaborsacı mı?»

«Ondan da öte. Jack Carver bugünlerde Londra'nın en güçlü gangsteri. Her işte; ama her işte parmağı var. Yalnızca karaborsada değil. Fahişeler, kumar, koruma. Aklına ne gelirse.»

«Ben de Dublin'de öyle bir adam tanırdım,» dedi Devlin. «Hiç de fena değildi.»

«Jack Carver tam malın gözü, genç Eric ise kadın delisi. Sokaktaki bütün kızlar ondan korkar. Cesetleri çimentoya batırıp yollara döşeme fikri New York'lu gangsterlerin değildir. Onlara bir fikrin patentini Jack Carver vermiş. Tâ otuz altıda faal hizmet ünitesine silahlarla patlayıcıları sağlayan da o zaten. İşin içinde para olduğunu bilse, büyükannesini bile Almanlara satar o.»

«Vay canına,» dedi Devlin. «Carver'in her işte parmağı olduğuna göre, belki bana bir telsiz de...»

«Kesinlikle.»

«Güzel. Onu nerede bulabilirim?»

«Buradan birkaç mil ötede, Limehousa'da bir dans salonu var. Adı Astoria Balo Salonu. Carver oranın sahibidir. Yukarıda da büyük bir dairesi var. Orayı çok sever. Kardeşi de kendine oradan kız seçer.»

«Herhalde Carver da aynı şeyi yapıyordur.»

«Hayır, Liam. Kızlar onu hiç mi hiç ilgilendirmez.»

Devlin başını salladı. «Anlıyorum.»

İnanılmaz bir el çabukluğuyla Luger'in parçalarını yine biraraya getirdi.

«Tanrım, bu işte ne kadar hızlısın,» dedi Ryan.

«Yalnızca bir hüner, Michael.» Devlin yağlı gazete kâğıtlarını birbirine sarıp lavabonun altındaki çöp kutusuna attı. «Şimdi de, sanırım nehir kıyısında kısa bir yürüyüş yapacağız. Bir konuda senin fikrini almak istiyorum.»

Devlin tekneye indiğinde Mary hâlâ kitap okuyordu. Nehrin üzerinde hafif bir sis vardı. Devlin Ordu ve Donanma Kulübü'nden yürüttüğü askeri trençkotu giymişti. Ellerini cebine sokup parmaklığa dayandı.

«Ne okuyorsun?»

Mary ona kitabı gösterdi..«*Ortak Dostumuz*,»

«İşe başladım.»

Kız ayağa kalktı. «Önümüzdeki birkaç gün sis olacak. Hem de çok koyu bir sis.»

«Nerden biliyorsun?»

«Emin değilim, ama bu konuda hep haklı çıkarım. İlk önce kokudan anlıyorum.»

«Peki sisi seviyor musun?»

«Oh, evet. Sis olunca kendi dünyanda kapalı kalırsın.»

«Zaten hepimizin aradığı da bu değil mi?» Kızın koluna girdi. «Michael amcanla birlikte nehrin kıyısında kısa bir yürüyüş yapacağız. Neden sen de bizimle geliniyorsun? Tabii yapacak daha iyi bir işin yoksa.»

Ryan'ın taksisiyle St. Mary Manastırı'na gittiler ve yolun kenarına park ettikten sonra girişi gözlemeye başladılar. Dışarıda zeytin yeşili bir Morris limuzin vardı. Yanında da 'Askeri Polis' yazılıydı. Tam o sırada Teğmen Benson'la bir onbaşı dışarı çıktılar ve arabaya binip uzaklaştılar.

«Ön kapıdan bir yere gidemezsin,» dedi Ryan. «Biri olmazsa öbürünü denersin. Hadi biraz yürüyelim.»

Devlin'in daha önce yürüdüğü çakıllı yol biraz daha genişlemişti. Ryan'a kemeraltı yolu göstermek için durunca, oranın da biraz daha genişlemiş olduğunu gördü.

«Daha bu sabah burası sular altındaydı.»

«Thames gelgit etkisi çok içerilere kadar ulaşan bir nehirdir, Liam. Bazen orası bütünüyle sular altında bile kalabilir. Bu önemli bir şey mi?»

«Burası manastırın içine dek uzanıyor. Planlara göre, manastırın özel ibadet yerinin altında kemere doğru bir ızgara var.»

«O halde oraya bir bakmalısın.»

«Elbette, ama şimdi değil. Daha sonra hava karardığında.» Yağmur iyice şiddetlenmişti.

Ryan, «Tanrı aşkına, surdan gidelim,» diyerek merdivenlere koştu.

Bu arada Devlin de Mary'nin koluna girdi. «Acaba dolabının bir köşesinde güzel bir elbisen var mı? Çünkü eğer varsa, seni bu akşam dansa götüreceğim.»

Kızcağz durup ona bakakaldı. Yeniden yürümeye başladığında aksaması daha da belirginleşmişti sanki.

«Ben dans etmem, Bay Devlin. Edemem.»

«Yo, edebilirsin, hayatım. Kafana koyduktan sonra bu dünyada yapamayacağın şey yoktur.»

DOKUZUNCU BÖLÜM

Astoria o dönemin tipik Londra balo salonlarındandı ve çok da kalabalıktı. Salonun iki yanında birer orkestra vardı, biri mavi, öbürü de kırmızı smokin giymişti. Devlin'in üzerinde yine koyu renkli rahip elbisesi vardı, ancak içine beyaz gömlek giyip Ryan'dan ödünç aldığı siyah kravatı takmıştı. Mary paltosunu bırakmak için vestiyere gitmişti. Geri döndüğünde Devlin onun temiz pamuklu bir elbiseyle kahverengi çoraplar giydiğini gördü. Ayrıca o günlerin modası olan beyaz plastik küpelerden takmış ve çok hafif bir ruj sürmüştü.

«Elbisen çok güzel,» dedi Devlin. «Çok değişmişsin.»

«Öyle sık sık giyinip bir yerlere gitmiyorum.»

«O halde bunun iyice tadını çıkaralım.»

Kızın elini tutup karşı çıkmasına fırsat vermeden dans pistine çekti. Orkestralardan biri ağır bir fokstrot çalıyordu. Devlin melodiyi mırıldanmaya başlayınca

Mary, «Müziğe çok iyi uyuyorsunuz,» dedi.

«Ah, evet, müziğe karşı biraz yeteneğim vardır. Azıcık piyano çalarım. Bu arada, sen de çok iyi dans ediyorsun.»

«Bu kadar insanın arasında daha kolay oluyor. Kimse farketmiyor.»

Kızcağız sakatlığını kastediyordu. «Sevgili kızım,» dedi Devlin, «Kimsenin bir şey farketmediği yok zaten.»

Mary ona biraz daha sıkı sarılıp yanağını omzuna dayadı ve kalabalığa karıştılar. Tavandaki aynalı küre mavi ışıklar saçarak dönüyordu. Parça sona erince öbür orkestra canlı ve

hareketli bir müzik çalmaya başladı. Mary dansı bırakmak istedi.

«Yo, hayır. Bunu yapamam.»

«Pekâlâ. Öyleyse gidip biraz kahve içelim.»

Yukarı balkona çıktılar.

«Ben vestiyere kadar gideceğim,» dedi Mary.

«Ben de kahve alırım, burada buluşuruz.»

Mary belirgin bir biçimde aksayarak tırabzanlara dayanmış iki delikanlının yanından geçti. Delikanlılardan biri ince çizgili kruvaze bir ceket giyip desenli bir kravat takmıştı. Öbürü ise ondan birkaç yaş daha büyüktü. Deri ceket giymişti. Boksör gibi dümdüz bir burnu, gözlerinin çevresinde de yara izleri vardı.

Vestiyere doğru giden Mary'yi görünce, «Şunu beğendiniz mi, Bay Carver?» diye sordu.

«Evet, George, beğendim,» dedi Eric Garver. «Daha önce hiç sakat biriyle birlikte olmamıştım.»

Eric Carver yirmi iki yaşında, uzun sarı saçlarını geriye doğru tarayan vahşî görünüşlü bir gençti. Astımı olduğu için orduya alınmamıştı. Daha doğrusu ağabeyinin doktorunun ona verdiği sağlık karnesinde böyle yazıyordu. Babası bir at arabasının altında kalarak ölmüş olan ayyaş bir kabadayıydı. Eric ve annesine kendisinden on beş yaş büyük olan ağabeyi Jack bakmıştı, ancak anneleri savaştan hemen önce kanserden ölmüştü. Onun ölümü iki kardeşi birbirlerine daha da yaklaştırmıştı. Eric'in yapamayacağı hiçbir şey, elde edemeyeceği hiçbir kız yoktu, çünkü o Jack Carver'ın kardeşiydi ve kimsenin bunu unutmamasına izin vermezdi.

Mary vestiyerden çıkıp topallayarak onların yanından geçerken, «Sonra görüşürüz, George,» dedi Eric.

George ona gülümsedi. Eric, Mary'nin yanına gelmişti bile. Kolunu kızın beline dolayıp bir eliyle de sol göğsünü tuttu.

«Eee, sevgilim, adın ne senin?»

«Lütfen, yapmayın.» Mary ondan kurtulmaya çalışıyordu.

«Ooo, hoşuma gitti.» Eric ona daha sıkı sarıldı. O sırada elinde iki fincan kahveyle Devlin geldi. Kahveleri yakındaki bir masaya koyup Eric'e, «Affedersiniz,» dedi.

Eric kızı bırakıp ona dönünce de bütün gücüyle onun sağ ayağına bastı. Delikanlı inleyerek ayağını çekmeye çalışırken, Devlin bu kez de kahvelerden birini alıp Eric'in üzerine döktü.

«Aman Tanrım ne yaptım, ah, özür dilerim, evlat.»

Eric afallamış bir halde gömleğinin önüne bakıyordu.

«Seni hayvan herif,» diye bağırarak Devlin'e bir yumruk savurdu.

Ancak Devlin onun yumruğunu havada yakalayıp çocuğun baldırına bir tekme attı.

«Şimdi neden gidip başka yerde yaramazlık yapıyorsun?»

Eric'in gözleri ateş saçıyordu. «Alçak herif. Sana bunu ödeteceğim. Yemin ediyorum.»

O topallaya topallaya gidince Devlin, Mary'yi oturtup ona öbür fincanı verdi. Kız bir yudum aldı ve Devlin'in yüzüne baktı.

«Korkunç bir şeydi.»

«Adi biri, sevgili kızım, üzölmene değmez. Ben şimdi gidip şu Carver'a bir bakayım. Sen burda durabilir misin? Hemen dönerim.»

Kız gülümsedi. «Ben iyiyim, Bay Devlin.»

Balkonun öbür ucundaki kapıda «Müdür Odası» yazıyordu, ama Devlin kapıyı açınca kendini bir koridorda buldu. Koridorun sonunda başka bir kapı daha vardı. Bu da arka kapıya çıkan merdivenlere açılıyordu. Devlin oradan müzik sesi geldiğini duyunca yukarı çıktı. Kapı ardına dek açıldı. İçeride yalnızca bir masayla iskemle vardı. George denilen adam oturmuş, gazete okuyor ve radyodan müzik dinliyordu.

«Güzel bir parça.» Devlin kapıya dayandı. «Carroll Gibbons. Kuyruklu piyanoyu o çalıyor.»

George başını kaldırıp sert sert ona baktı. «Ne istiyorsun?»

«Jack Carver'in değerli zamanından bir dakika.»

«Ne için? Bay Carver öyle herkesi görmez.»

Devlin beş poundluk bir banknot çıkarıp masaya koydu.

«Bunun için evlat, bu ve bunun gibi yüz doksan dokuz banknot için.»

George gazeteyi bırakıp parayı aldı. «Pekâlâ. Burda bekle.» Kalktı, öbür kapıyı çalıp içeri girdi. İçerde biraz kaldıktan sonra yine kapıyı açtı. «Pekâlâ, seni görecekmış.»

Jack Carver ceviz ağacından yapılmış büyük bir masada oturuyordu. Sert, tehlikeli bir havası ve kırış kırış şişman yüzü vardı. Güzel bir kravatla, lacivert, yünlü harika bir takım elbise giyiyordu. Dışardan bakınca başarılı bir işadama imajı verebilirdi, ne var ki sol gözünün kenarından tâ saç çizgisine dek uzanan korkunç bir yara izi ve gözlerindeki soğuk bakış bu imajı yalanlıyordu.

Devlin zevkle döşenmiş odaya göz gezdirdi. «Çok güzel.»

Carver beş poundluk banknotu gösterip, «Evet, nedir bu?» diye sordu.

«Güzel şeyler değil mi?» dedi Devlin. «Şu İngiliz parası gerçek bir sanat eseri. »

«George'un dediğine göre, bunlardan yüz doksan dokuz tane daha var gibi bir şeyler söylemişsiniz. Okulda öğrendiğim kadarıyla bu bin sterlin eder.»

«Demek bunu unutmadın, Jack,» dedi Devlin.

O sırada kapı açıldı ve Eric temiz bir gömlekle içeri girdi, kravatını düzeltiyordu. Birden Devlin'i görünce donakaldı, ama şaşkınlığının yerini hemen öfke aldı.

«İşte o, Jack, üzerime kahve döken herif o.»

«Ah, yalnızca bir kazaydı,» dedi Devlin.

Eric onun üzerine doğru yürüyecekti ki Jack Carver, «Kes, Eric,» dedi. «Burda iş konuşuyoruz.»

Eric öfkeli bir halde masanın yanında durdu.

«Şimdi bu bin sterlin için ne yapacağım? Birini mi öldüreceğim?»

«Hadi, Bay Carver, sizin bunu eğlence için yaptığınızı ikimiz de biliyoruz. Hayır, benim ihtiyacım olan şey askeri bir aygıt. Sizin tuttuğunu koparan bir adam olduğunuzu duydum. En azından IRA böyle düşünüyor. Acaba Scotland Yard'ın Özel Şubesi ne düşünürdü?»

Carver beş poundla elinde oynayarak ifadesiz gözlerle ona baktı.

«Sanırım çizmeyi aşmaya başladınız.»

«Ah şu düşük çenem. Çenemi kapamayı hiç öğrenemeyeceğim. Neyse benim tek istediğim bir telsiz satın almak.»

«Telsiz mi?» Carver ilk kez şaşırmış gibi görünüyordu.

«Alıcı ve verici olarak kullanılanlardan. Ordu da bugünlerde bunları kullanıyor. Biraz anlamsız, ama buna yirmi sekizlik set diyorlar. Küçük tahta bir kutuya giriyor. Tıpkı bir çanta gibi de taşınabiliyor. Çok kullanışlı.»

Devlin cebinden bir kâğıt parçası çıkarıp masanın üzerine bıraktı. «Ayrıntıları buraya yazdım.»

Carver kâğıda baktı. «Benim için küçük bir iş. Ama insan böyle bir şeyi neden istesin ki?»

«Bay Carver, bu benimle Tanrı'nın arasında. Bu işi yapabilir misiniz?»

«Bay Carver' in yapamayacağı iş yoktur. Bin sterlin demiştiniz, değil mi?»

«Ama telsiz yarın elime geçmeli.»

Carver başını salladı. «Peki, ancak paranın yarısını önceden alacağım.»

«Olur.»

Devlin böyle olacağını daha önceden tahmin ettiği için cebinde parayla gelmişti. Parayı çıkarıp masaya bıraktı.

«Alın.»

Carver paraları eline aldı.

«Bu size bir binliğe daha malolacak. Yarın gece saat onda. Yolun aşağısında. Kara Aslan Doku. Kapının üzerinde adım olan bir ambar var. Zamanında gelin.»

«Elbette. Çetin cevizsiniz,» dedi Devlin. «Ama hayatta istediğimiz şeylerin bedelini ödemek zorundayız.»

«Doğru. Şimdi burdan gidin.»

Devlin dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapayınca Eric, «O benim, Jack, onu istiyorum,» dedi.

«Boşver, Eric. Şunlara bir bak.» Elindeki beş yüz poundu ona gösterdi. «Kalanını da istiyorum. Ondan sonra kuyruğu sıkışacak. IRA hakkında söylediği o lafları da hiç sevmedim. Çok münasebetsiz. Şimdi dışarı çık. Bir telefon görüşmesi yapacağım.»

Devlin döndüğünde Mary sessizce oturmuş, dans edenleri seyrediyordu. «Carver'la işinizi halledebildiniz mi?» diye sordu.

«Şeytanla tokalaşmayı yeğlerdim. Patakladığım o sıçan da meğer onun kardeşiymiş. Şimdi gitmek ister misin?»

«Peki. Gidip paltomu alayım, kapıda buluşuruz.»

Dışarı çıktıklarında yağmur yağıyordu. Mary, Devlin'in koluna girdi, ıslak kaldırımında yürümeye başladılar. Sağda dar bir sokak vardı. Oraya yaklaştıklarında Eric Carver'la George birden ortaya çıkıp onların yolunu kestiler.

«Çıktığınızı gördük de bir iyi geceler diyelim dedik,» dedi Eric.

«Tanrım! » Devlin kızı bir kenara itti:

Eric, «Hadi, George, tut şunu,» diye bağırdı.

«Zevkle.»

Devlin sola doğru bir adım atıp onun dizkapağına bir tekme savurunca George can haliyle haykırarak ikibüklüm oldu. Devlin bu kez de diziyle onun yüzüne vurdu.

«Bunu sana öğretilmediler mi, George?»

Eric korkup gerilemişti. Devlin yine Mary'nin koluna girip onun yanından geçti.

«Eee, nerde kalmıştık?»

Jack Carver söyleniyordu. «Sana bunu yapmamı söylemiştim, Eric. Söz dinlemeyi hiç öğrenemedin.»

«Herif George'u sakatladı. Çocuğun dizkapağı yerinden çıktı. Onu köşedeki Dr. Aziz'e götürmek zorunda kaldım.»

«George'u boşver şimdi. Morrie Green'i aradım. Londra'dan hiç kimse askeri aletleri onun kadar iyi bilmez.»

«Şu serserinin istediği telsizden var mıymış onda?»

«Hayır, ama bulabilir. Sorun değil. Yarın getirecek. Ancak söyledikleri çok ilginçti. Bu sıradan bir telsiz değilmiş. Ordunun düşman topraklarında kullandığı türdenmiş.»

Eric sersemlemişti. «Peki bu ne demek oluyor, Jack?»

«Bu adam görüldüğünden dana önemli biri. Yarın gece onunla biraz eğleneceğim.»

Carver bir kahkaha attı. «Şimdi bana bir viski koy.»

Devlin'le Mary, Harrow Caddesi'ne gelmişlerdi. «Bir taksi çevireyim mi?» diye sordu Devlin.

«Yo, hayır, en fazla bir buçuk mil yolumuz kaldı. Ayrıca yağmurda yürümeyi severim.»

Hafifçe Devlin'in kolunu tutuyordu.

«Çok hızlısınız, Bay Devlin. Hiç duraksamıyorsunuz. Yani deminki olayı kastediyorum.»

«Evet, nedense hep öyleyimdir.»

Wapping'e doğru sessizce yürüdüler. Thames'in üzerinde kalın bir sis tabakası vardı, büyük bir yük gemisi yeşil ve kırmızı ışıklarıyla yanlarından geçti.

«Ben de o gemi gibi olmak isterdim,» dedi Mary. «Denize, uzaklara gitmek, her gün farklı bir şeyler görmek isterdim.»

«Tanrım, kızım, daha on dokuz yaşındasın. Önünde upuzun bir yaşam var. Bu kahrolası savaş da sonsuza dek sürecektir değil.»

Bir ara Devlin sigara yakmak için durunca, «Bütün nehir kıyısını gezecek kadar zamanımız olsun isterdim,» dedi Mary.

«Sahi mi?»

«Evet, öyle bir film görmüştüm. Fred Astaire oynuyordu. Bir kızla birlikte nehir boyunca yürümüştü, şoförü de Rolls Royce'la arkalarındaydı.»

«Hoşuna gitti, ha?»

«Çok romantikti.»

«Kadınlar böyle şeyleri severler.»

Cable Wharf'a dönüp eve girmeden önce terasta biraz durdular.

«Çok güzel vakit geçirdim.»

Devlin kahkahalarla gülmeye başladı. «Şaka ediyor olmalısın, kızım.»

«Hayır, gerçekten. Sizinle olmayı seviyorum.»

Mary hâlâ onun kolunu tutuyordu, Devlin'e biraz daha yaklaştı. Devlin öbür koluyla da ona sarıldı, bir süre orada öylece durdular. Devlin, Norfolk'da tıpkı Mary Ryan gibi çok incittiği bir kızı anımsayarak birden yaşamında varolmayan bazı şeyler için korkunç bir keder hissetti.

İçini çekince Mary başını kaldırıp onun yüzüne baktı.

«Ne oldu?»

«Hiçbir şey. Yalnızca geçen yılları düşündüm. Her şey yanımdan gelip geçti sanki.»

«Oh, hadi. Önünüzde daha yıllar var.»

«Mary, hayatım. Sen on dokuz yaşındasın, bense her şeyi görmüş geçirmiş, otuz beş yaşında yaşlı bir adamım. Birkaç

gün içinde yine yoluma devam edeceğim.» Kıza hafifçe sarıldı. «Hadi iyice moralim bozulmadan içeri girelim.»

Ryan masada oturuyordu. «Jack Carver her zaman kötü haberdır, Liam. Onun sözünde duracağından nasıl emin olabiliyorsun?»

«Bilemem, ama benim ihtiyacım olan şu telsiz sıradan bir şey değil. Carver bunu farkedince neler olup bittiğini merak edecektir.»

«O halde ne yapacaksın?»

«Bir şeyler düşüneceğim, ama bu bekleyebilir. Oysa manastırın altındaki drenaj tüneli bekleyemez. Oraya bir an önce bakmalıyım.»

«Ben de seninle geleceğim,» dedi Ryan. «Motorlu teknemle gideriz. En fazla on beş dakika sürer.»

«Tekne dikkat çekmez mi?»

«Hiç sorun değil.» Ryan başını salladı. «Thames bugünlerde Londra'daki en işlek yer. Geceleri pek çok tekne çalışır. Mavnalar, şilepler.»

Lavaboda bir şeylerle uğraşan Mary onlara döndü. «Ben de gelebilir miyim?»

Devlin tam karşı çıkacaktı ki Ryan, «İyi fikir,» dedi. «Tekneyle ilgilenirsin.»

«Ama sen tekne kalacaksın,» dedi Devlin. «Bu ciddi bir iş.»

«Peki, hemen gidip üzerimi değiştireyim.» Kız koşa koşa odasına gitti.

«Ah gençlik.» Devlin içini çekti.

Ryan da başını salladı. «Senden hoşlanıyor, Liam.»

«Ben de ondan, Michael dostum, ama o kadar. Şimdi nelere ihtiyacımız var?»

«Şu anda sular çekilmiş durumda, ama yine de ıslanabiliriz. Ben gidip tulum ve çizme getireyim.»

Küçük motorlu tekne kıyı boyunca ilerlemeye başladı, motordan hiç ses çıkmıyordu. Bir süre sonra Ryan motoru durdurdu. «Hadi, Mary. Gözünü dört aç. Geç kalmayız.»

Devlin'le birlikte çizmeleri ve tulumlarıyla tekneden inip karanlıkta gözden kayboldular. Ryan'ın elindeki torbada bazı aletler vardı, Devlin de işçilerin kullandığı büyük el fenerlerinden tutuyordu. Tüneldeki suyun yüksekliği doksan santim kadardı.

Ryan, «Suyun içinden yürümemiz gerekecek,» dedi. Tünelde keskin bir koku vardı.

«Tanrım, lağım olduğu nasıl da belli,» dedi Devlin.

«Aman düşmemeye bak, düşersen de ağzını iyice kapa. Lağımlar hastalık yuvasıdır.»

Devlin önden giderek el feneriyle yolu buluyordu.

Duvarlardaki tuğlalar çürümüş ve aşınmıştı. Birden bir ses duydular; iki fare bir taşın üstünden suya atlayıp yüzmeye başladı.

Ryan iğrenmişti. «Pis yaratıklar.»

«Fazla uzak olamaz, geldik sayılır. Yüz metre filan kalmış olmalı.»

Birden aradıkları şeyi buldular, demir ızgara tam su yüzeyinin oradaydı. Devlin feneri kemerin, içine doğru tuttu. Burada neredeyse bütünüyle sular altında kalmış birkaç mezar ve köşedeki kapıya çıkan merdivenler vardı.

«Kesin olan bir şey varsa, o da ızgaranın drenaj sistemine hiçbir yararı olmadığı,» dedi Ryan. «Neredeyse kırk yıl önce

konmuş. Belki o zaman işe yarıyordu.»

Ryan alet torbasından bir manivela çıkardı. O ızgaranın yanındaki tuğlaları itmeye çalışırken Devlin de alet torbasını tuttu. Duvar delinip de beş altı tuğla suya düşünce Ryan korkuyla sıçradı.

«Bütün bina başımıza yıkılabilir. Izgarayı bir an önce çıkarmalıyız, Liam.»

«Hayır, şimdi olmaz. Yukarıdaki durumun ne olduğunu bilmem gerek. Şu anda ihtiyacımız olan şeyi öğrendik, yani izgarayı istediğimiz an çıkarabiliriz. Şimdi burdan gidelim.»

O sırada Romney Marsh'ta denizden esen rüzgâr salonun pencerelerini sarstığı için Shaw perdeleri kapattı. Mobilyaların eski görkemi kalmamıştı artık, halıların rengi solmuştu. Şöminede büyük bir kütük yanıyordu, Neil de önünde yatmıştı. Kapı açıldı ve Lavinia içeri girdi. Pantolon giymişti, elinde de bir tepsi vardı.

«Kahve yaptım, hayatım.»

«Kahve mi? Kahveyi boşver şimdi. Mahzende bir şişe şampanya buldum. Bollinger. Bu gece ihtiyacımız olan şey bu.»

Masanın üzerindeki buz kovalarından şişeyi çıkarıp açtı ve kadehleri doldurdu.

«Şu Conlon,» dedi Lavinia. «Nasıl biri demiştin?»

«Onu sana beş kez anlattım ya.»

«Oh, Max, ne heyecan verici, değil mi? Şerefine, hayatım.»

«Senin de.» Kadehleri tokuşturdular.

Schellenberg, Berlin'deki bürosunda çalışırken etraf çok sessizdi. Kapı açıldı ve İlse içeri girdi.

«Kahve ister misiniz, general?»

«Sen hâlâ burda mısın? Eve gittiğini sanıyordum.»

«Geceyi burada geçireceğim. Asa da burada. Kantinde.»

«Biz de ona katılabiliriz.» Schellenberg ayağa kalkıp ceketinin önünü ilikledi.

«Devlin'i merak ediyor musunuz, general?»

«Sevgili İlse. Liam Devlin çok kurnaz bir adam. Bu yüzden de onu merak etmiyorum.» Kapıyı açıp gülümsedi. «Ancak çok korkuyorum.»

Steiner odasının penceresinden nehri görebiliyordu.

Perdeyi açıp dışarıya bir göz attı. «Büyük bir gemi gidiyor. Nehrin gecenin bu saatinde bile bu kadar hareketli olması çok garip.»

Masada oturan Peder Martin başını salladı. «Hani bir şarkı vardır, Thames sabah akşam uyumaz diye.»

«Gündüzleri bazen saatlerce oturup pencereden bakıyorum.»

«Seni anlıyorum, oğlum. Senin için zor olmalı.» Rahip içini çekerek ayağa kalktı. «Gitmeliyim. Gece yarısında bir ayın var.»

«Aman Tanrım, peder, siz hiç dinlenmez misiniz?»

«Savaş yar, oğlum.» Peder Martin kapıya vurdu. Görevli askeri inzibat kapıyı açtı ve yaşlı rahip dışarı çıktı. Teğmen Benson odasında masada oturuyordu, rahibin çıktığını görünce başını kaldırdı. «Her şey yolunda mı, peder?»

Peder Martin, «Her zamanki gibi yolunda,» diyerek yoluna devam etti.

Aşağı inince Rahibe Maria Palmer'le karşılaştı. «Hâlâ burda mısınız, peder? Siz hiç eve gitmez misiniz?»

«Çok işim var, rahibe.»

«Yorgun görünüyorsunuz.»

«Savaş çok uzadı.» Gülümsedi.

«İyi geceler, Tanrı sizi korusun.»

Gece bekçisi odasından çıkıp rahibin paltosunu giymesine yardım etti ve şemsiyesini verip kapıyı açtı. Yaşlı adam bir süre durup yağmura baktıktan sonra şemsiyesini açıp ağır ağır yürümeye başladı. Munro hâlâ bürosundaydı. Jack içeri girdiğinde İngiliz Kanalı'nın planlarıyla Normandiya yollarının haritasını inceliyordu.

«Saldırı mı, efendim?»

«Evet, Jack. Normandiya. Kararlarını verdiler. Führer'in hâlâ Pas de Calais'e inandığını umalım.»

«Anladığım kadarıyla özel astroloğu onu buna ikna etmiş,» dedi Carter.

Munro güldü. «Eski Mısırlılar yalnızca aslan burcunda doğanları general yaparlarmış.»

«Bunu hiç bilmiyordum, efendim.»

«Evet, insan her gün yeni bir şey öğreniyor. Bu gece eve gitmek yok, Jack. Eisenhower Fransız Direnişi örgütlerinin gücüyle ilgili geniş kapsamlı bir rapor istiyor. Üstelik raporun yarın sabaha hazır olması gerek. Geceyi burda geçireceğiz.»

«Olur, efendim.»

«Başka bir şey var mıydı?»

«Vargas beni aradı.»

«Ne istiyormuş?»

«Berlin'deki kuzeninden yeni bir mesaj gelmiş. St. Mary Manastırı hakkında her şeyi öğrenmek istiyorlarmış.»

«Pekâlâ, Jack, birkaç gün içinde olabildiğince gerçeğe uygun bir şeyler uydurup Vargas'a ilet. Şu anda ilgilenmemiz gereken çok daha önemli işler var.»

«Peki, efendim. Biraz çayla sandviç hazırlayayım.»

«İyi olur, Jack, uzun bir gece olacak.»

Carter dışarı çıkınca Munro yine haritalarına döndü.

ONUNCU BÖLÜM

Ertesi sabah Peder Martin mihrabın önünde diz çökerek gözlerini kapatıp dua etti. Uzun zamandır kendini çok yorgun hissediyordu, kendine güç vermesi için Tanrı'ya yalvardı.

«Bana öğüt veren, geceleri bile yüreğimi aydınlatan Tanrı'ya yakarıyorum. Tanrı her zaman yanımdadır.»

Yüksek sese böyle söyledikten sonra gerisini anımsayamadığı için durakladı.

O sırada güçlü bir ses, *«O hep yanımda olduğu için metin olabiliyorum,»* diye onun yerine devam etti. Peder Martin başını çevirince üzerinde üniforması ve kolunda trençkotuyla Devlin'in orada durduğunu gördü.

«Binbaşı?»

Yaşlı adam ayağa kalkmaya çalışınca Devlin ona yardım etti.

«Ya da peder. Üniformayı yalnızca savaş sonuna kadar giyeceğim. Adım Conlon, Harry Conlon.»

«Ben de Peder Frank Martin, bu kiliseden ben sorumluyum. Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?»

«Özel bir şey yok. Sicilya'da yaralandığım için ordudan ayrılmak zorunda kaldım. Bu yakınlarda bazı dostlarım var. Birkaç günlüğüne onların yanında kalmaya gelmiştim. Bu kiliseyi görünce de girip bir bakayım dedim.»

Yaşlı adam, «Güzel, o halde izin verin, size bir fincan çay ikram edeyim,» dedi.

Martin elektrikli çaydanlıkta su kaynatıp çay hazırlarken Devlin de onun küçük odasında oturuyordu.

«Demek başından beri savaşın içindesiniz?»

Devlin başını salladı. «Evet, beni otuz dokuz kasımında çağırdılar.»

«Size bir de nişan vermişler.»

«Ah, evet, Sicilya'da vermişlerdi.»

«Orası çok mu kötüydü?» Peder Martin ona çay koyup biraz da süt ilave etti.

«Yeterince kötüydü.»

Yaşlı adam çayını yudumlarken Devlin de bir sigara yaktı.

«Tıpkı burası gibi. Yani hava saldırılarını kastediyorum. Londra doklarına oldukça yakınsınız.»

«Evet, çok zordu.» Martin başını salladı. «Hâlâ da kolaylaşmış değil. Bugünlerde burada tek başıma çalışıyorum.»

Yaşlı adam birden gözüne çok narin görününce Devlin vicdan azabı çeker gibi oldu, ama yine de bu işi sonuna dek götürmek zorunda olduğunu biliyordu.

«Sigara almak için bir hana uğradım, sanırım adı Mavnacı'ydı. Oradaki kız sizden sevgiyle söz etti.»

«Ah, Maggie Brown olmalı.»

«Bana sizin buralardaki bir konukevinde günah çıkardığınızı söyledi. Galiba St. Mary Manastırı?»

«Evet, doğru.»

«İşleriniz başınızdan aşkındır herhalde, peder.»

«Gerçekten de öyle, ama yapmak zorundayım *işte*. Hepimiz üzerimize düşeni yapmak zorundayız.» Yaşlı adam saatine baktı. «Zaten birkaç dakika sonra oraya gitmek üzere yola çıkmalıyım. Ziyaret etmem gereken hastalar var.»

«Orada çok hastanız var mı?»

«Belli olmuyor. Bazen on beş, bazen yirmi. Çoğunun ölümcül hastalığı var. Bazlarının da özel sorunları. Kaza geçiren askerler. Arasına da pilotlar oluyor. Nasıl olduğunu bilirsiniz.»

«Elbette,» dedi Devlin. «Geçen gün birkaç askeri polisin içeri girdiğini görünce merak ettim. Bu durum bana çok garip geldi. Yani dinî bir konukevinde askeri polis.»

«Ah, şey, bunun bir nedeni var. Bazen manastırın üst katında Alman savaş esirlerini tutarlar. Geçmişlerini pek bilemiyorum, ama genellikle özel durumlarda olur bu.»

«Ya, askeri inzibatların nedenini şimdi anlıyorum. Orda şimdi biri mi var?»

«Evet, bir Luftwaffe yarbayı. İyi bir adam. Onu yıllardır ilk kez ayine gelmeye bile ikna ettim.»

«İlginç.»

«Şey, artık gitmem gerek.»

Yaşlı adam yağmurluğuna uzanınca Devlin hemen ona yardım etti.

«Düşünüyorum da, peder, benim bol bol zamanım var, sizinse soluk alacak zamanınız yok. Belki size yardım edebilirim? En azından sizin yerinize birkaç kişinin günah çıkarmasını dinleyebilirim.»

«Ah, çok nazıksınız,» dedi Peder Martin.

Liam Devlin çok ender olarak alçaldığını hissedirdi, ama devam etti.

«Manastırda nasıl çalıştığınızı görmek isterdim.»

Yaşlı adam, «Tabii, neden olmasın,» dedi ve merdivenlerden indiler.

Manastırın ibadet odası olabildiğince soğuktu. Mihrabın yanına gidince Devlin, «Çok rutubetli görünüyor. Bir sorun mu var?» diye sordu.

«Evet, temellerin arasındaki kemerler yıllardır sular altında. Bazen durum iyice kötüleşiyor. Yaptıracak para da yok.»

Devlin köşedeki demir sürgülü büyük kapıyı gördü. «Aşağı buradan mı iniliyor?»

«Evet, ama artık kimse orayı kullanmıyor.»

«Bir kez Fransa'da da aynı durumda olan bir kilise görmüştüm. Bir bakabilir miyim?»

«Nasıl isterseniz.»

Kapı kilitliydi. Devlin kilidi açıp birkaç basamak aşağı indi. Çakmağını yakınca koyu renkli suların çevrelediği mezarlarla ızgarayı gördü. Yeniden yukarı çıkıp kapıyı kapattı.

«Aman Tanrım, gerçekten de yapılacak pek bir şey yok.»

«Evet. Şey, kapıyı iyice kilitlediniz, değil mi?» diye sordu yaşlı adam. «Kimsenin oraya girmesini istemiyoruz. Yaralanabilirler.»

Devlin gürültüyle kapıyı kilitledikten sonra kilidi sessizce açtı. Kapı köşede karanlıkta kaldığı için açık olduğu kolay kolay farkedilemezdi. Peder Martin'le birlikte dışarı çıktılar. Tam o sırada Rahibe Maria Palmer de odasından çıkıyordu.

«Ah, demek burdasınız,» dedi Peder Martin. «Geldiğimizde sizi aradım, ama yoktunuz. Peder Conlon'a...» Gülerек sözünü düzeltti. «Yani Binbaşı Conlon'a ibadet odasını gösteriyordum. Hastaları ziyaret ederken bana eşlik edecek.»

«Bana peder diyebilirsiniz.» Devlin rahibenin elini sıktı. «Sizinle tanışmak benim için bir zevk, rahibe.»

«Binbaşı Conlon Sicilya'da yaralanmış.»

Rahibe, «Anlıyorum. Sizi Londra'ya mı gönderdiler?» diye sordu.

«Hayır, hâlâ izindeyim. Bir süre buradaki dostlarımla kalacağım. Yalnızca geçiyordum. Peder Martin'le kilisesinde karşılaştık.»

«Binbaşı Conlon nezaket gösterip bana kilisede yardım etmeyi önerdi. Günah çıkaranları filan dinleyecek, o tür işler işte.»

«Güzel, sizin de biraz dinlenmeye ihtiyacınız vardı zaten. Hastaları birlikte ziyaret ederiz.» Yukarı çıkarken rahibe, «Bu arada, Teğmen Benson üç gün burada olmayacakmış,» dedi. «O genç çavuş onun yerine bakacak. Adı neydi? Morgan değil mi?»

Martin, «Galli çocuk mu?» diye sordu. «Dün gece Steiner'e uğradım. Ya siz?»

«Hayır, siz gittikten sonra çok işim çıktı, peder. Zaman bulamadım. Onu şimdi göreceğim. Umarım penisilin artık göğsündeki enfeksiyonu geçirmiştir.»

Kadın eteklerini savurarak telaşla onların önünden yukarı çıkarken Devlin'le Martin de arkasındaydılar. Oda oda dolaşarak çeşitli hastalarla konuşup ancak yarım saat sonra en üst kata çıktılar. Kapının önünde oturan nöbetçi askeri inzibat hemen ayağa fırlayıp Devlin'i görünce otomatik olarak selam verdi. Bir başkası da kapıyı açtı ve içeri girdiler.

Benson'un odasında oturan genç çavuş yanlarına geldi. «Rahibe, Peder Martin.»

Rahibe Maria Palmer, «Günaydın, Çavuş Morgan,» dedi. «Yarbay Steiner'i görmek istiyoruz.»

Morgan, Devlin'in üniformasıyla rahip yakasına bakıyordu. Kararsız bir tavırla, «Anlıyorum,» dedi.

Rahibe ona, «Binbaşı Conlon da bizimle birlikte hastaları ziyaret ediyor,» diye açıkladı.

Devlin cüzdanından Schellenberg'in adamlarının hazırladığı her yere sınırsız izin sağlayan sahte belgeyi çıkarıp çavuşa uzattı.

«Sanırım bu her şeyi halleder, çavuş.»

Morgan kâğıtları inceledi. «Giriş izni kâğıdındaki ayrıntılara bir bakmalıyım.» Dediği gibi yapıp belgeyi ona geri verdi. «Beni izleyin, lütfen.»

Hep birlikte koridorun sonuna dek gittiler, çavuş kapıdaki askeri inzibata başıyla işaret etti ve kapı açıldı. Rahibe Maria Palmer önde, Peder Martin onun arkasında içeri girdiler, Devlin de arkalarında. O da içeri girdikten sonra kapı kapandı.

Pencerenin yanında oturan Steiner onları görünce ayağa kalktı. Rahibe Maria Palmer, «Bugün nasılsınız, yarbay?» diye sordu.

«İyiyim, rahibe.»

«Dün gece sizi görmeye gelemediğim için özür dilerim. Acil bir işim çıktı, ama Peder Martin size uğramış.»

«Her zamanki gibi.» Steiner başını salladı.

Yaşlı rahip, «Bu Binbaşı Conlon,» diye Devlin'i tanıştırdı.

«Gördüğün gibi, kendisi ordu papazı. Sağlık nedeniyle ordudan ayrılmak zorunda kalmış. Senin gibi, yaralanmış.»

Devlin tatlı tatlı gülümseyerek elini uzattı. «Memnun oldum, yarbay.»

Kurt Steiner yüzünün ifadesini bozmamak için adeta bir yaşam savaşı veriyordu.

«Binbaşı Conlon.»

Devlin onun elini sıkıca kavradı.

«İlginç bir yer miydi? Yani yaralandığınız yeri kastediyorum.»

«Sicilya,» dedi Devlin.

«Çetin bir savaş.»

«Şey, ben pek bilemeyeceğim. Çünkü daha ilk günümde yaralandım.» Devlin pencereye gidip Thames'in yanındaki yola baktı. «Manzaranız çok güzelmiş. Küçük plajı ve gemileri bile görebiliyorsunuz. Çok güzel.»

«Zamanın geçmesini sağlıyor.»

Rahibe Maria Palmer, «Artık gitmemiz gerek,» diyerek kapıya vurdu.

Peder Martin elini Steiner'in omzuna koydu. «Unutma, bu gece saat sekizde günah çıkaranları dinlemek için ibadet odasında olacağım. Bütün günahkârlar davetlidir.»

Devlin hemen lafa girdi. «Peder, omuzlarındaki yükü biraz hafifletebileceğimi söylememiş miydiniz? Yani bu gece kürsüde oturan ben olacağım.» Steiner'e döndü. «Ama yine de davetlisiniz, yarbay.»

Peder Martin, «Zahmet olmayacağından emin misiniz?» diye sordu.

Kapı açılınca Rahibe Maria Palmer, Devlin'in yerine yanıt verdi. «Harika bir fikir.»

Koridorda yürüdüler, Morgan dış kapıyı açtı. «Bir şey daha var,» dedi Peder Martin. «Ben genellikle saat yedide başlarım. Askeri inzibatlar da Steiner'i saat sekizde aşağı getirirler, çünkü o zamana dek herkes gitmiş olur. Böyle olmasını yeğliyorlar.»

«Yani onu en son görüyorsunuz?»

«Evet.»

«Sorun değil,» dedi Devlin.

Kapıya gelince kapıcı onlara yağmurluklarını verdi. Rahibe Maria Palmer, «O halde bu gece görüşürüz, binbaşı,» dedi.

Devlin de, «Sabırsızlıkla bekliyorum,» diyerek yaşlı rahiple birlikte aşağı indi.

«**T**anrı bizi korusun,» dedi Ryan. «Gözün kapalı aslan kafesine giriyorsun. Sende şeytan cüreti var.»

«Evet,» dedi Devlin. «Planım işe yaradı. Ama orada fazla dolaşmak istemiyorum. Başım derde girebilir.»

«Ama bu gece oraya gideceksin?»

«Gitmek zorundayım. Steiner'le doğru dürüst konuşabilmem için tek şansım bu.»

Masada oturan Mary, «Ama Bay Devlin, o kürsüde oturup insanların günah çıkarmalarını dinlemek, üstelik bunların bazıları rahibe... yani bu korkunç bir günah,» dedi.

«Başka seçeneğim yok, Mary. Bunu yapmak zorundayım. O iyi kalpli yaşlı adamı aptal yerine koymak beni de çok rahatsız ediyor, ama zorunluyum işte.»

«Bence bu korkunç bir şey.» Kız odasına gitti, az sonra da yağmurluğunu giyip dışarı çıktı.

«Bazen ona gelirler,» dedi Ryan.

«Onu boşver, şimdi, konuşmamız gereken şeyler var. Bu gece Carver'la olan buluşmam. Kara Aslan Doku. Oraya senin teknenle gidebilir miyiz?»

«Orayı iyi biliyorum. Yarım saat kadar sürer. Saat on demiştin.»

«Oraya daha erken gitmek istiyorum. Etrafa bir göz atarız.»

«O halde saat dokuz iyi. Manastırdan çok daha önce çıkarsın herhalde.»

«Herhalde.» Devlin bir sigara yaktı. «Shaw Malikânesi'ne senin taksinle gidemem, Michael. Bir Londra taksisi Romney Marsh'ta pek yakışık almaz. Şu senin Ford araban. Çalışıyor mu?»

«Evet. Dediğim gibi, onu arasıra kullanıyorum.»

«Çok önemli bir nokta var,» dedi Devlin. «Steiner'i kaçırdığım zaman, çok hızlı hareket etmeliyiz. Shaw Malikânesi'ne gitmemiz iki saat alır, uçak orada hazır bekliyor olacak, yani yetkililer ne olup bittiğini anlayamadan biz gitmiş olacağız. Arabana o gece ihtiyacım olacak, ama tabii onu geri getirmem olanaksız. Senin gidip geri alman da pek iyi bir fikir değil.»

Ryan gülümsedi. «Onu iki yıl önce Brinxton'daki bir esrar satıcısından tahsili olanaksız bir borç karşılığı olarak almıştım. Ruhsatı da plakası da sahte. Yani kimse o arabayı araştırıp beni bulamaz, üstelik oldukça da iyi durumda. Beni tanırsın, motorlara meraklıyım.»

Devlin, «Şey sana bunun için birkaç şilin daha fazla vereceğim tabii,» diyerek ayağa kalktı. «Şimdi gidip yeğeninle barışayım.»

Mary tekne de tentenin altında oturmuş kitap okuyordu. «Bu kez ne okuyorsun?»

Kız gönülsüz bir tavırla, «*Gece Yarısı Mahkemesi*,» dedi.

«İngilizce mi yoksa İrlanda dilinde mi?»

«Ben İrlanda dilini bilmiyorum.»

«Çok yazık. Eskiden o kitabın hepsini İrlanda dilinde ezbere bilirdim. Amcam bunun için bana bir İncil vermişti. Kendisi rahipti.»

«Acaba bu gece yapacağınız şey hakkında o ne derdi?»

«Ne diyeceğini biliyorum,» dedi Devlin. «Beni affederdi.»
Ve yukarı çıktı.

Devlin üzerinde üniforması Ve boynunda mor atkısıyla kürsüde oturuyordu. Dört rahibeyle iki erkek hastayı sabırla dinledi. Duyduklarının hiçbirisi de çok kötü şeyler değildi. Çoğu ihmal suçu ya da öyle önemsiz şeylerdi ki düşünmeye bile değmezdi, ama kürsünün öbür tarafındaki insanlar öyle düşünmüyorlardı. Devlin gerçekten de elinden geleni yaparak doğru sözleri söylemeye çalıştı. Son günahkâr da gittikten sonra orada bir süre öylece oturdu. Sonunda odanın kapısı açıldı. Devlin askeri botların taş zeminde çıkardıkları sesi duydu. Kürsünün kapısı açılıp kapandı. Steiner karanlıkta konuşmaya başladı.

«Günah işledim, beni kutsayın, peder.»

«Benim kadar olamaz, yarbay.» Devlin ışığı açıp kafesin arasından ona gülümsedi.

«Bay Devlin, size ne yaptılar?»

«Köpeklerden korunmak için birkaç değişiklik.» Devlin elini gri saçlarında gezdirdi. «Nasılsın?»

«Onu boşverin. İngilizler sizin ortaya çıkmanızı bekliyorlardı. Özel Harekât Birliği'nden Tuğbay Munro benimle konuştu. İspanyol Elçiliği'nden Vargas adında biri aracılığıyla Berlin'dekilere benim Londra'da olduğumu bildirmişler. Vargas onlar için çalışıyor.»

«Biliyordum,» dedi Devlin. «Alçak.»

«Bana iki şey söylediler. Birincisi benim kaçırılmamla General Walter Schellenberg ilgileniyormuş, ikincisi de onun sizi kullanacağını sanıyorlar. Yani sizi bekliyorlar.»

«Evet, ama onları atlattım. Vargas hâlâ daha fazla bilgi istediğimizi sanıyor. Yani benim hâlâ Berlin'de olduğumu sanıyorlar.»

«Aman Tanrım! »

«Kaç tane askeri inzibat sana eşlik ediyor?»

«İki. Genellikle beni Teğmen Benson buraya getirip götürüyor, ama şu anda burada değil.»

«Evet. Seni önümüzdeki iki üç gün içinde buradan çıkaracağım. Manastırın temellerinin arasındaki kemerlerden çıkacağız. Her şey çok iyi ayarlandı. Nehirde bekleyen bir tekne olacak. Ondan sonra iki saatlik bir araba yolculuğu yapıp bizi bekleyen uçağa bineceğiz.»

«Anlıyorum. Kartal Harekâtı gibi her şey en ince ayrıntısına dek düşünülmüş, ama onun nasıl sonuçlandığını anımsıyorsunuz herhalde.»

«Ah, evet, ama bu kez işin başında ben varım.» Devlin gülümsedi. «Gideceğimiz akşam da tıpkı bu gece gibi günah çıkarmaya ineceksin. Her zamanki saatinde.»

«Bunun ne zaman olacağını nereden bileceğim?»

«Pencerenden gözüken manzarayı ve plaja inen merdivenleri anımsıyor musun?»

«Ah, evet.»

«Gitmeye karar verdiğimiz gün, merdivenlerin üzerindeki duvarda genç bir kız olacak. Kız siyah bir bereyle eski bir yağmurluk giyecek. Tam öğle saatinde orada olacak, onun için her gün öğle saatinde pencereden bak. Kız belirgin bir biçimde topallıyor, yarbay. Mutlaka farkedersin.»

«O halde, onu gördüğüm günün akşamında gideceğiz.» Steiner duraksadı. «Ya askeri inzibatlar?»

«Yalnızca bir ayrıntı.» Devlin gülümsedi. «Bana güven. Tanrı seni kutsasın.»

Işığı kapattı. Kapı kapandı, bazı mırıltılar, bot sesleri ve dış kapının açılıp kapanma sesi duyuldu. Devlin dışarı çıktı ve mihraba doğru yürüyüp, «Tanrım, beni bağışla,» diye mırıldandı. Aşağı açılan kapının kilidini kontrol ettikten sonra trençkotunu alıp manastırdan ayrıldı.

Devlin koyu renk pantolonuyla kazağını giyerken Ryan da kapıda onu bekliyordu. İrlandalı pantolonun sağ paçasını sıyrıp meşin tabancalığını taktı, Smith-Wesson'u da içine yerleştirip paçasını düzeltti.

«Ne olur ne olmaz.»

Ryan'ın kendisine ödünç verdiği deri ceketini alıp giydi. Sonra da çantasından bir tomar para çıkarıp cebine koydu. Aşağı indiklerinde Mary masada oturmuş kitap okuyordu. Devlin, «Çay kaldı mı?» diye sordu.

«Sanırım, bir parça var. Şimdi mi gidiyoruz?» Ona bir fincan çay koydu.

Devlin mutfak masasının çekmecesini açıp Luger'i çıkardı, kontrol edip cebine koydu.

«Bu kez sen hiçbir yere gitmiyorsun, sevgili kızım.»

Çayını bir dikişte bitirdi. Mary karşı çıkmaya hazırlanıyordu ki amcası başını salladı.

«Devlin haklı, kızım, bu iş tehlikeli olabilir. Bulaşmamakta yarar var»

Mary onların merdivenlerden inip tekneye binişlerini üzülerek izledi. Ryan motoru çalıştırmaya başlayınca Devlin

de onun yanına gidip bir sigara yaktı.

«Bu senin için de geçerli, Michael,» dedi. «Bu işe bulaşma. Bu benim işim, senin değil.»

Jack ve Eric Carver, Kara Aslan Doku'na saat ona çeyrek kala George'un kullandığı bir Humber limuzinle geldiler. Dok karartmaya uyan ambarlardan sızan hafif bir ışık dışında kapkaranlıktı. Ambarın üzerindeki tabelada, «**CARVER KARDEŞLER - İTHALAT VE İHRACAT**» yazıyordu.

Jack Carver arabadan çıkarken buna memnunlukla baktı.

«Çok güzel olmuş. Tabelayı yazan adam iyi iş yapmış.»

Etraf çok sessizdi, yalnızca nehirdeki gemilerin sesi duyuluyordu. Eric ağabeyinin ardından yürürken George da topallaya topallaya arabanın arkasına gidip bagajdan zeytin yeşili tahta kutunun içindeki telsiz setini çıkardı. Carver kardeşine döndü.

«Hadi, Eric, girelim.» Eric kapıyı açtı ve içeri girip ışığı yaktı. Ağabeyiyle George da onu izlediler. Ambar bir sürü sandıkla doluydu, Ortada da bir masayla birkaç iskemle vardı.

«Onu masanın üzerine koy.» George kendisine söyleneni yapınca Carver ekledi. «Silahın yanında mı?»

George cebinden bir Walther PPK ile bir de susturucu çıkarıp silahı ayarladı.

Carver bir sigara yaktı. «Şuna bak, Eric, harika bir şey. Yalnızca mantar patlaması gibi ses çıkarıyor.»

«O alçağın gelmesini sabırsızlıkla bekliyorum,» dedi Eric.

Oysa Devlin onlardan çok önce gelip üst kattaki pencereden içeri girmiş bekliyordu. George'un büyük bir sandığın arkasına gizlendiğini gördü, Carver kardeşler de

masaya oturmuşlardı. Devlin geldiği yoldan geri dönüp dışarı çıktı.

Birkaç dakika sonra neşeyle ıslık çalarak ana kapıdan içeri girdi. «Demek burdasınız.» Masaya yaklaştı.

«Telsizi buldunuz mu, Bay Carver?»

«Size söylemiştim. Benim bulamayacağım şey yoktur. Bu arada, dün adınızı söylememiştiniz.»

«Churchill,» dedi Devlin. «Winston.»

«Çok komik.»

Devlin çantayı açtı. Telsiz, kulaklığı, Mors maniplesi ve anteniyle içindeydi. Yepyeni görünüyordu. Devlin çantayı kapadı. Carver, «Beğendiniz mi?» diye sordu.

«Evet, tabii.»

«O halde paralar masanın üzerine, lütfen.» Devlin bin poundu cebinden çıkarıp ona uzattı. Carver parayı masanın üzerine koydu. «Şimdi de öbür konuya gelelim.»

«Hangi konuya?»

«Kardeşıme yaptığın onur kırıcı hareketler ve bana yaptığın tehditler. IRA ve Özel Şube. Böyle şeylere gelemem. Benim bir onurum var. Seni biraz kaşımak gerek, oğlum.» Sigara dumanını Devlin'in yüzüne üfledi. «George.»

George sakat diziyile elinden geldiğince hızlı hareket ederek Walther'i Devlin'in ensesine dayadı, Eric de ceketinin cebinden Luger'i çıkardı. «Şuna bak, Jack. Kurnaz piç.»

Devlin kollarını iki yana açtı.

«Pekâlâ, Bay Carver, beni yakaladınız. Peki şimdi ne olacak?» Gidip sandıklardan birinin üzerine oturarak bir sigara yaktı.

«Çok da soğukkanlısın, şimdi gününü göreceksin,» dedi Carver.

Eric cebinden bir ustura çıkardı.

«Şimdi ne olacağını söyleyeyim. Kulaklarını keseceğim, anladın mı?»

Devlin, «George üzerime silahını tutarken mi?» diye sordu. «Olabilir.»

«Yalnız bir sorun var,» dedi Devlin. «O silah bir Walther PPK, kullanmak için horozunu çekmek gerekir, George'un bunu yaptığını sanmıyorum.»

George horozu çekerken Devlin hemen paçasını sıyrıp Smith-Wesson'u çıkardı ve onun koluna ateş etti. George haykırarak Walther'i düşürdü. Devlin silahı yerden alıp pantolonunun beline soktu.

«Güzel. Çok teşekkürler.»

Carver olanlara inanmamış gibiydi. Eric'in yüzü de korkudan sapsarı kesilmişti. Devlin önce paraları, sonra Luger'i deri ceketinin cebine koydu. Sonra da çantayı alıp yürümeye başladı. Kapıya varınca döndü.

«Ah, Eric, az kalsın unutuyordum. Kulağımı kesme konusunda bir şeyler demiştin galiba.»

Kolunu kaldırıp birden ateş etti. Sağ kulağının memesi iki parçaya ayrılınca delikanlı acıyla haykırdı. Kulağı kan içinde kalmıştı.

«İyi ki küpe takmıyorsun,» dedi Devlin. Ve dışarı çıkıp gitti.

Schellenberg bürosunda otururken birden kapı açıldı ve ilse içeri girdi. Asa Vaughan da heyecanla onun ardından geliyordu.

«Neler oluyor?» diye sordu Schellenberg.

«Telsiz odasına gelmelisiniz. Devlin arıyor.» İlse heyecandan güçlükle konuşabiliyordu. «General, Devlin Londra'dan arıyor.»

Telsiz mutfak masasının üzerine kurulmuştu. Ryan'la Mary Devlin'in haberleşmesini heyecanla seyrediyorlardı.

«İşte oldu. Antenleri indirin.» Mary anteni toparladı. «Her şey yolunda mı, Liam?» diye sordu Ryan.

«Ne yazık ki değil, dostum. Ayın yirmi birinde Fransa'da olmamız gerekiyordu. Ancak toplantıyı on beşine almışlar. Bugün on ikisi olduğuna göre, çok az zamanımız kaldı.»

«Bu kadar zamanda bu işi başarabilir misin, Liam?»

«Yarın ilk iş Romney Marsh'a gideceğiz. Oradaki durumu bir görelim.» Mary'ye döndü. «Benimle gelmek ister miydin?»

«Çok iyi olur.»

«Güzel, öyleyse Shaw'ları arayıp yarın gideceğimizi söyleyeyim.»

Schellenberg bürosunda oturmuş, önündeki mesajı inceliyordu. Asa Vaughan'la İlse de onu seyrediyorlardı.

«Şimdi, neler biliyoruz?» dedi Schellenberg.

«Devlin IRA'dan olan dostunun evinde kalıyor. Shaw'larla ve Steiner'le de bağlantı kurmuş.»

«Her şey yolunda,» dedi Asa.

«Olabilir, ama ayın on beşine yetişemez. Bu Devlin için bile olanaksız.»

«O adam için olanaksız bir şey olduğunu hiç sanmıyorum,» dedi Asa.

«Yarına dek bekleyelim. Mesajının sonunda böyle demiş. Bakalım, neler olacağını göreceğiz.»

Ayağa kalktı.

«Acaba kantinde ne kadar şampanya vardır? Ne kadar varsa, hepsini istiyorum.»

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Thames'in güneyinden Maidstone'a giden yolu seçmişlerdi. Arabayı Ryan kullanıyordu, Devlin de onun yanına' oturmuştu. Üzerinde üniforması yoktu, rahip giysisiyle trençkotunu giyip şapkasını da yana doğru eğmişti. Ryan doğruyu söylemişti. Eski püskü görünüşüne karşın, Ford'un motoru mükemmeldi.

«Haklıymışsın, Michael,» dedi Devlin. «Araban tam bir yarış arabası.»

Ryan sırttı. «Elbette. Brooklands yarışları hâlâ yapılıyorsa, bunu da o yarışa sokabilirim.»

Mary arkada oturmuş, her zamanki gibi kitap okuyordu.

Devlin, «Sen orda iyi misin?» diye sordu ona.

«İyiyim.»

«Biraz sonra bir fincan çay içmek için dururuz.»

Maidstone'da Ryan bir bisikletçi dükkânı bulmak için kentin içinden geçti. Devlin dükkândan yarım düzine bisiklet lambasıyla pil aldı.

«Adamın elindekilerin hepsini aldım,» dedi. «Ona bunları kilisemin izci grubu için istediğimi söyledim. Tabii hiç kuşgulanmadı, bu yakanın bazen çok yararı oluyor.»

Mary, «Peki bunları neden istiyorsunuz?» diye sordu.

«Bir uçak karanlıkta kayıp bir kuş gibidir, sevgili kızım. Ona ışıklarla yol göstermek gerekir. Bir parça ışık işimizi görür.»

Ashford'da yolun kenarına çekip durdular. Mary termosu açıp onlara çay doldurdu. İleride küçük bir koru vardı.

Yağmur durmuştu, ama hava hâlâ çok nemliydi. Gökyüzü de kapkaranlıktı, yine yağmur yağacak gibiydi. Mary'yle Devlin inip biraz yürüdükten sonra bir ağacın altında durdular.

Devlin kızın kitabına baktı. «Bu kez ne okuyorsun?»

«Şiir. Robert Browning. Şiir sever misiniz?»

«Bir ara bazı şiirlerimi yayınlatmıştım. İncecik bir kitap.»

Güldü. «Gençken bir çırpıda bir şeyler uydurabilirdim, ama sonra bir gün bunların ne kadar kötü olduklarını farkettim.»

«Size inanmıyorum. Benim için de bir şeyler uydurun bakalım.»

Devlin ağzına bir sigara aldı. «Peki.» Biraz düşündükten sonra mırıldanmaya başladı: «Gizemli kız, sen kimsin? Daracık eteğin, kıvrır kıvrır saçların, nerden gelirsin?»

Şeytansı bakışlarla bakınca Mary ona hafif bir yumruk savurdu.

«Berbat.»

«Seni uyarmıştım.» Sigarasını yaktı. «İyi bir şiir her şeyi birkaç dizede anlatır.»

«Pekâlâ, böyle bir şiir beni nasıl anlatır?»

«Kolay. *'Ey yolcu, aramak ve bulmak için bütün denizleri aş.'*»

«Harika. Bunu siz mi yazdınız?»

«Pek sayılmaz. Bunu ilk olarak Walt Whitman adında Amerikalı bir şair düşünmüş.»

Yağmur yağmaya başlamıştı, Devlin onun koluna girdi.

«Ama bunları senin için ben yazmak isterdim. Hadi artık gidelim.»

Kamyona geri döndüler.

Astoria'nın üstündeki dairelerinde Jack Carver pencerenin yanındaki masada oturmuş kahvaltısını ederken Eric içeri girdi. Kulağı tâ alnına dek iyice bantlanmıştı. Korkunç görünüyordu.

«Kendini nasıl hissediyorsun?» diye sordu Carver.

«Çok kötü, Jack, çok ağrım var. Aziz bana bazı haplar verdi, ama bana mısın demedi.»

«Aziz, George'un da kötü durumda olduğunu söyledi. Kurşun kemiği parçalamış. Kolu da bacağı gibi sakat kalabilirmiş.»

Eric kendisine kahve koydu, elleri titriyordu.

«O alçak herife bunları ödetmeliyiz, Jack. Buna zorunluyuz.»

«Ödeteceğiz, oğlum,» dedi Jack. «Bizim de sıramız gelecek. Londra'daki herkese onun tarifini verdim. Yakında ortaya çıkar. Şimdi kahveni içip bir şeyler ye.»

Harita sayesinde Ryan, Charbury'yi kolayca buldu. Küçük köy dükkânında biraz soruşturduktan sonra Shaw Malikânesi'ni de hemen buldular. Yolun sonundaki paslı büyük demir kapılar açıktı. Eski eve uzanan uzun yoldaki çakılların arasında çimenler bitmişti.

«Burası zamanında iyi bir yermiş,» dedi Ryan.

Devlin arabadan inip telsizi ve bisiklet lambalarını koyduğu paketi çıkardı.

«Beni burada bırakabilirsin. Eve dek yürürüm.»

«Ne zaman seni almaya gelelim?»

«Bana dört saat verin. Burada değilsem, biraz beklersiniz. Şimdi gidip çevreyi gezin.»

«Peki. Kendine iyi bak, Liam.» Araba geldiği yoldan geri döndü.

Devlin çantayı alıp yürümeye başladı. Shaw'ların para sıkıntısı çektikleri evin her halinden belliydi. Pencerelerdeki kepenklerin ve ön kapının boyaya fena halde ihtiyacı vardı. Devlin kapıdaki çanın ipini çekip bekledi, ama kimse yanıt vermedi. Biraz daha bekledikten sonra kaldırım taşı döşenmiş avlunun bulunduğu arka tarafa gitti. Ahır kapılarından biri açıldı ve içeriden sesler geliyordu. Devlin çantasını yere bırakıp başını uzattı.

Lavinia Shaw binici pantolonu ve çizmeleri giyip saçını toplamıştı. Siyah büyük bir atı tımar etmekle meşguldü. Devlin ağzına bir sigara koyup çakmağını çaktı. Bayan Shaw sesi duyunca irkilip çevresine bakındı.

«Bayan Lavinia Shaw?»

«Evet.»

«Harry Conlon. Dün gece ağabeyinize telefon etmiştim. Beni bekliyor.»

«Binbaşı Conlon.» Kadın birden canlanmış gibiydi. Kullandığı fırçayla tarağı yere bırakıp ellerini pantolonuna sildi. «Elbette. Burada olmanız çok hoş.»

Soylu tavırları ve konuşması Devlin'e inanılmaz gelmişti. Kadının uzattığı eli sıkıp gülümsedi.

«Benim için bir zevk, Bayan Shaw.»

«Maxwell tüfeğiyle bataklığa gitti. Her gün gider zaten. Nasıl olduğunu bilirsiniz. Yiyecek sıkıntısı. Amaç tencere dolsun.» Çok konuşkan görünüyordu. «Mutfağa geçelim, olur mu?»

Burası kırmızı fayanslarla döşenmiş çok büyük bir mutfaktı, ortada kocaman bir çam masa ve iskemleler vardı. Lavabo kirli tabaklarla doluydu, her yer karmakarışık, hizmetçilerin eksikliği açıkça belli oluyordu.

«Çay?» diye sordu Bayan Shaw. «Yoksa daha sert bir şey mi isterdiniz?»

«Hayır, çay iyi olur.»

Devlin çantayla bisiklet lambalarının bulunduğu torbayı dikkatle masanın üzerine koydu. Bu arada kadın da su kaynatıp çayı çabucak hazırlamıştı; öyle heyecanlıydı ki, çayı daha kaynamadan fincanlara doldurdu.

«Oh, Aman Tanrım, berbat yapmışım.»

«Hiç de değil. Nasıl olsa sıcak, öyle değil mi?»

Devlin kendi çayına bir parça da süt ekledi. Lavinia Shaw kollarını dolgun göğüslerinin altında kavuşturarak karşısına oturmuş, pırıl pırıl gözlerle onu seyrediyordu.

«Bütün bunların ne kadar heyecan verici olduğunu anlatamam. Yıllardır bu kadar heyecanlanmamıştım.» Biraz sustuktan sonra devam etti. «Son zamanlarda Almanya'ya gittiniz mi?»

«Elbette,» dedi Devlin. «Daha geçen gün Berlin'deydim.»

«Bütün bunların bir parçası olmak ne harika. Buradaki insanlar hallerinden çok memnunar. Führer'in Almanya için neler yaptığını anlamıyorlar.»

«Hatta bütün Avrupa için diyebilirsiniz.»

«Gerçekten de öyle. Güç, belli bir amaç, disiplin. Oysa...» Kibirli bir ifadeyle güldü. «O ayyaş ve aptal Churchill ne yaptığını bilmiyor. Hata üstüne hata yapıp duruyor.»

Devlin alay eder gibi, «Ah, evet, haklısınız,» dedi. «Çevreyi gezebilir miyiz acaba? Uçağınız için kullandığınız

eski ambarla South Meadow'u görmek isterdim.»

«Elbette.» Kadın öyle bir hevesle ayağa fırladı ki, kalkarken iskemleyi devirdi. «Ben gidip paltomu alayım.»

Otlak Devlin'in beklediğinden daha büyüktü, uzaktaki ağaçlık alana dek uzanıyordu.

«Uzunluğu nedir?» diye sordu Devlin. «İki yüz elli mi yoksa üç yüz metre mi?»

«Yo, hayır. Üç yüz elli kadar vardır. Otlar çok kısa, çünkü burayı koyunlarını otlatması için bir çiftçiye kiralamıştık, ama şimdi pazara gittiler.»

«Eskiden uçağınızla buradan inip kalkıyordunuz, değil mi?»

«Evet. O zamanlar küçük uçağım burdaydı. Çok eğlenirdim.»

«Oradaki ambarı da hangar olarak kullanıyordunuz...»

«Evet, öyle. Size göstereyim.»

Hangar olarak kullanılan ambar oldukça büyüktü, ama her yer gibi burası da çok kötü durumdaydı, döşemeler eskimiş, tahtalar da çürümüştü. Devlin kadına kapıyı açması için yardım etti. Köşede paslı bir traktör, arkada da çürümüş samanlar vardı. Çatıdaki deliklerden yağmur giriyordu.

Lavinia Shaw, «Buraya bir uçak mı koymak istiyorsunuz?» diye sordu.

«Yalnızca kısa bir süre için, gözden uzak tutmak amacıyla. Bir Lysander. Fazla büyük değil. Buraya rahatlıkla sığar.»

«Tam olarak ne zaman?»

«Yarın gece.»

«Aman Tanrım, demek çok aceleniz var.»

«Evet, zaman çok önemli.»

Dışarı çıktılar, Devlin kapıyı kapattı. O sırada uzaklardan bir silah sesi duyuldu.

«Ağabeyim,» dedi Lavinia Shaw. «Hadi gidip onu bulalım, ne dersiniz?»

Çayırdaki yürürlerken anlatmaya başladı.

«Eskiden buraya gelen bir Alman dostumuz vardı, Werner Keitel. Onunla birlikte uçardık. Onu tanır mısınız?»

«Dostunuz Britanya Savaşı'nda öldü.»

Kadın bir an için durakladıktan sonra devam etti. «Evet, ben de öyle bir şey olduğunu tahmin etmiştim.»

«Üzgünüm.»

Lavinia Shaw omuzlarını silkti. «Uzun zaman oldu, binbaşı.»

Ve daha hızlı yürümeye başladı. Kamışların arasından yürürlerken suların içinde sıçrayıp oynayan Nell'i gördüler. Yine bir silah sesi duyuldu. Ardından da Shaw kamışların arasından çıkıp onlara doğru yürümeye başladı.

«Şuna bak.» Elindeki bir çift tavşanı gösteriyordu.

Kız kardeşi, «Bak burda kim var,» diye seslendi.

Shaw biraz durduktan sonra yine yürümeye başladı. «Conlon, sevgili dostum. Seni görmek ne güzel. El sıkışmayalım. Ellerim kanlı. Şimdi eve gidelim de size bir içki ikram edeyim.»

Eve doğru yürürlerken Devlin kamışlı alanın genişliğine baktı. «Burası çok ıssız bir yer.»

«Yalnızca ıssız değil ölü, dostum. Bu kahrolası yerdeki her şey ölü. Elbette büyükbabamın zamanında her şey çok farklıydı. Evde yirmi beş tane hizmetkâr vardı. Artık bütün arazide kaç tane olduğunu Tanrı bilir.» Yürürken hiç durmadan konuşuyordu. «Bugünlerde insanlar çalışmak

istemiyorlar, sorun da bu zaten. Führer'in bu yanını çok takdir ediyorum. İnsanların yaşamlarını düzene sokuyor.»

«Yani onlara emirler veriyor?» dedi Devlin.

Shaw coşkuyla başını salladı. «Aynen  yle, dostum, aynen.»

Devlin telsizi eski kütüphanenin arkasındaki küçük çalışma odasına kurdu. Shaw banyo yapmaya gittiği için antenleri çıkarmasına Lavinia yardım etti.

«Bu sizin eski telsizinizden çok mu farklı?» diye sordu Devlin.

«Biraz daha karmaşık, o kadar.»

«Peki Mors alfabesini hâlâ anımsıyor musunuz?»

«Tanrım, Binbaşı Conlon, insan öyle bir şeyi hiç unutmuyor mu? Ben onu ilk öğrendiğimde izciydim.»

«Güzel. O halde neler yapabildiğinizi bir görelim bakalım.»

Prinz Albrechtstrasse'deki telsiz odasında Schellenberg Devlin'in ilk mesajını inceledikten sonra Ilse'yle Asa'ya döndü.

«İnanılmaz bir şey. Steiner'i yarın akşam kaçırmayı planlıyor. Senin de gece yarısı yola çıkacak gibi orda olmanı istiyor.»

«O halde işe başlamalıyız,» dedi Asa.

«Evet, Lysander d n Chernay'e götürüldü. Geriye yalnızca bizim oraya gitmemiz kaldı.»

Telsiz operatörüne döndü.

«şahin'e şu mesajı geçin: *'İhtiyaçlarınızı karşılayacağız. Hareket saati yarın gece bildirilecektir.'*»

Schellenberg odadan çıkmaya hazırlanırken telsiz operatörü, «Yanıt verdiler, general,» dedi.

Schellenberg döndü. «Nedir?»

«Sizinle iş yapmak bir zevk.»

Schellenberg gülümseyerek odadan çıktı, Asa'yla İlse de onu izlediler.

Çalışma odasında, Lavinia telsizi kapattı. «Nasıldım?» Ağabeyi elinde bir viski kadehiyle şöminenin yanında oturuyordu.

«Bence iyiydin.»

«Harikaydınız,» dedi Devlin. «Şimdi bu set sizin bataklığa attığınızdan biraz daha farklı. Kısa mesafeler için doğrudan doğruya ses kapasitesi var. Aşağı yukarı yirmi beş mil kadar. Onlara frekans ölçümünü bu yüzden verdim. Her şeyi ayarladım, sizin tek yapacağınız şey telsizi çalıştırmak. Yani pilot yaklaştığı zaman konuşabilirsiniz.»

«Harika. Başka bir şey var mı?»

«Saat yediden sonra hareket saatini bildirmek için sizinle Fransa üssünden bağlantıya geçecekler. Bu nedenle hazır bekleyin. Sonra da bisiklet lambalarını size tarif ettiğim gibi çayıra yerleştirirsiniz.»

«Olur. Bana güvenebilirsiniz.» Lavinia ağabeyine döndü.

«Harika, öyle değil mi, hayatım?»

Shaw, «Öyle canım,» diyerek kendine bir içki daha koydu.

Devlin'in gitme zamanı gelmişti, ayağa kalktı. «Yola çıkmalıyım. Yarın gece görüşürüz.»

Shaw bir şeyler mırıldandı ve Lavinia, Devlin'i mutfağa götürüp paltosuyla şapkasını verdi.

Devlin ön kapıya giderlerken sordu, «O iyi mi?»

«Kim, Max mi? Ah, evet. Hiç merak etmeyin, binbaşı.»

«O halde görüşmek üzere.»

Devlin yola çıktığında yağmur başlamıştı, kamyonu ortalarda göremedi. Elleri cebinde yarım saat bekledikten sonra Ford çıkageldi.

«İyi gitti mi?» diye sordu Ryan.

Mary hemen onun sözünü kesti. «Harika vakit geçirdik. Rye çok güzel bir yer.»

Devlin, «Çok iyi, sizin için sevindim,» dedi ters ters.

«Bana yiyecek bir lokma bir şey bile ikram etmediler.»

Schellenberg telaşla içeri girdiğinde Asa yemeğini bitirmek üzereydi.

«Planlarımızda küçük bir değişiklik oldu. Reichsführer'den bir mesaj aldım, beni görmek istiyormuş. İşin ilginç yanı seni de oraya götürmemi istiyor.»

«Ne için?»

«Galiba Birinci Sınıf Demir Haçı almaya hak kazanmışsın, Reichsführer **SS** subaylarına bunu kendi eliyle takmak ister.»

«Ne iyi.»

«Başka bir sorun da onun Wewelsburg'da olması. Orayı duymuştun herhalde?»

«Peki planlarımız ne olacak?»

«Sorun yok. Wewelsburgs on mil uzaklıkta bir Luftwaffe üssü var. Stork'la oraya uçar, sonra da Chernay'e gideriz.» Schellenberg saatine baktı. «Randevumuz saat yedide. Reichsführer tam zamanında orada olmamızı ister.»

Saat altıda Ryan motorlu tekneyi çakıllı kıyıya doğru götürürken Thames'in üzerine iyice karanlık çökmüştü.

«Sen burda dur,» dedi Mary'ye. «Uzun sürmez.»

Devlin alet torbasıyla el fenerini aldı. «Hadi, işe başlayalım.»

Tüneldeki su bu kez daha derindi, bazı yerlerde göğüs hizasına geliyordu. Ama dayanıp yollarına devam ettiler ve birkaç dakika sonra ızgaraya ulaştılar.

«Bundan emin misin?» diye sordu Ryan.

«Michael, bunun kolayca çıkacağını kendin söyledin. Şimdi Steiner'i yarın kaçırarakken kahrolası ızgaranın yerinden kıpırdamadığını görürsem deli olurum herhalde.»

«Pekâlâ, hadi deneyelim.»

«Fazla patırtı yapma. Yukarıdakilerin burda neler olup bittiğini merak etmelerini istemem.»

Bu da her şeyi önce görüldüğünden daha güç kılıyordu. Tuğlaları yavaş ve dikkatli bir biçimde çıkarmak epey zaman alacaktı. Bazıları hemen yerlerinden çıkıyordu, ama bazıları da bir türlü kıpırdamıyordu bile. Bir yanı açmak tam yarım saatlerini aldı.

Öbür yanda da on beş dakika uğraştıktan sonra Ryan, «Haklıymışsın, zaman alıyor,» dedi.

Birden ızgarayı hiddetle çekip çıkardı. Devlin onu kenara çekti. El fenerini alıp içeri baktıktan sonra feneri Ryan'a verdi. «Sen bana ışık tut da içeri girip bir bakayım.»

«Dikkatli ol.»

Devlin delikten içeri girip suların içinde ilerlemeye başladı. Sular koltukaltına dek yükseliyor, mezarlar bile görünmüyordu bugün. Sonunda merdivenlere ulaşmayı

başarmıştı, yukarı çıktı. O sırada bir fare yanından geçip suya daldı. Devlin son basamağa gelince biraz durdu, sonra kapının kolunu yavaşça itti. Kapı hafifçe gıcırdayarak açıldı. Buradan mum ışığıyla aydınlatılmış mihrapla öbür yandaki Meryem figürünü görebiliyordu. Dikkatle çevreye bir göz attı. İbadet odası bomboştu, ama birden dış kapı açıldı ve bir rahibe içeri girdi. Onu görünce Devlin yavaşça kapıyı kapatıp aşağı indi.

Delikten çıkarken Ryan, «Tamam, hadi şimdi burdan gidelim,» dedi.

Schellenberg, Luftwaffe üssünde Stork'a yakıt ikmali yapılması için emir verdikten sonra üs komutanının Mercedes'iyile şoförünü alıp Asa'yla birlikte Wewelsburgs doğru yola çıktı. Kar yağmaya başlamıştı. Uzaktan Wewelsburgs görebiliyorlardı. Karartma yasasına uyulmamıştı, bütün pencerelerde ışık vardı. Asa şatoyu ve kaleleri görünce ağzı açık kaldı.

«Aman Tanrım! İnanılmaz bir şey.»

«Biliyorum.» Schellenberg, Luftwaffe şoförünün, duymaması için eğilip cam bölmeyi kapattı.

«Tıpkı bir film seti gibi. Reichsführer için özel bir inziva köşesi, ayrıca **SS**'in seçkin üyeleri için de bir konukevi.»

«Peki burada ne yapıyorlar?»

«Reichsführer Kral Arthur ve Yuvarlak Masa Şövalyeleri'ne tutkundur. Bu yüzden de en güvendiği on iki subayla birlikte yuvarlak bir masanın çevresine otururlar. Yani onlar onun şövalyesi olurlar, anlıyor musun?»

«Galiba siz onlardan biri değilsiniz?»

«Tabii ki hayır. Böyle oyunlara katılmak için deli olmak gerekir. Tören salonunda on iki tane sütun üzerinde küllerin

konulacağı kaplar, tavanda da gamalı bir haç var.»

«Şaka ediyor olmalısınız! » dedi Asa.

«Hayır, bunların hepsi gerçek. Bir fırsatını bulursak, sana da gösteririm.» Schellenberg gülerek başını salladı. «Ve milyonların kaderi bu insanların elinde.»

Giriş salonuna gelince paltolarıyla şapkalarını nöbetçi çavuşa bıraktılar. Çavuş kayıt defterine baktı.

«Evet, General Schellenberg, Reichsführer sizi saat yedide Güney Kanadı'ndaki özel oturma odasında bekliyor. Ben sizi oraya götürürüm, efendim.»

«Gerek yok Yolu biliyorum.»

Asa koridorda onu izliyordu. «Haklısınız. Burası değme film stüdyolarına taş çıkarır.»

Schellenberg saatine baktı. «On beş dakikamız var. Hadi sana sözünü ettiğim tören salonunu göstereyim. Şurada. Anımsadığım kadarıyla, küçük bir koridor vardı. Evet, işte geldik.»

Büyük bir kapıya çıkan bir sürü merdiven vardı. Kapı kolayca açılıverdi, içeriden sesler geliyordu. Schellenberg durup kaşlarını çatarak Asa'ya döndü ve susmasını işaret etti. Sonra da kapıyı dikkatle açıp içeri girdi.

Yuvarlak salon loş bir biçimde aydınlatılmıştı. Asa, Schellenberg'in tarif ettiği sütunlarla kül kaplarını ve tavandaki gamalı haçı hemen farkettiler, ama orda bulunan insanlar hepsinden de ilginçti. Himmler'in yardımcısı Rossman ayakta bekliyordu. Reichsführer, Sturmbannführer'le ortada duruyordu. Hepsi de siyah üniformalarını giymişlerdi.

«Berger, kutsal görevini yerine getirmek üzere yola çıkmadan önce seni buraya getirdim.»

«Benim için bir onur, Reichsführer'im.»

«Şimdi ayrıntıları bir kez daha gözden geçirelim. Führer'in Cherbourg'daki Luftwaffe üssüne inecek olan uçağını yarın akşam saat altıda karşılayacaksınız. Ben de onunla olacağım. Geceyi geçireceğimiz Château de Belle Ile'ye dek bize eşlik edeceksiniz. Ertesi sabah saat yedide Führer, Rommel ve Amiral Canaris'le kahvaltı edecek. Onlar kara yoluyla gelecekler.»

«Ne zaman harekete geçeceğim, Reichsführer'im?»

Himmler omuzlarını silktilti. «Pek farketmez. Herhalde yemeğin sonu uygun olur. Kaç adamın var?»

«Otuz.»

«Güzel. Bu kadarı yeterli.»

«Hepsi de özenle seçildi, Reichsführer'im.»

«Tamam, az olmaları daha iyi. Aramızda özel bir kardeşlik bağı var, ancak bazıları bizim planladığımız bu işe karşılar.»

«Haklısınız, Reichsführer'im.»

«Örneğin General Schellenberg. Ama o tilkiden bile daha kurnazdır. Bu yüzden onun şu son üç hafta boyunca başka bir yerde olmasını istedim. Yerine getirmesi için saçma bir görev verdim. Steiner'i İngiltere'den buraya getirecek. Olanaksız bir görev. Gizli Servis'teki bazı elemanlarımızdan öğrendiğime göre, bizim için çalışan ajan Vargas aynı zamanda İngilizler için de çalışıyormuş. Schellenberg'e bunu söylemedik tabii, öyle değil mi, Rossman?»

«Hayır, Reichsführer'im.»

«Öyleyse o İrlandalının orada pek fazla kalmayacağına inanabiliriz.»

«Hiçbir şey beni" bu kadar memnun edemezdi, Reichsführer'im,» dedi Berger.

«Eğer Führer motorize kuvvetlerin kıyıdan ilerlemesine izin verseydi, Dunkirk'teki bu savaşı kazanabilirdik, Berger. Oysa o durmalarını emretti. Rusya, felaket üstüne felaket. Stalingrad, Alman ordusunun şimdiye dek aldığı en korkunç yenilgi.» Himmler biraz yürüyüp döndü. «Gaf üstüne gaf ve bizi hâlâ dinlemiyor.»

«Anlıyorum, Reichsführer'im,» dedi Berger. «Aklı başında bir insan dinlerdi.»

«Ve Almanya, sevgili ülkemiz karşı konulmaz bir biçimde dibe batıyor, işte bu yüzden Führer ölmeli. Senin kutsal görevin de bunu başarmak. Rommel, Canaris ve Führer. Onlar da Führer'in ardından sadık **SS** subaylarının ellerinde ölecekler.»

«Ya sonra?» diye sordu Berger.

«**SS** Örgütü'nün devletle ilgili bütün gücünü elimize alacağız tabii. Savaş işte o zaman gerektiği biçimde devam edebilir. Güçsüzlüğe ve görevden kaçınmaya son vereceğiz.» Elini Berger'in omzuna koydu. «Biz aynı kardeşlik bağıyla birbirimize bağlıyız, binbaşı, sana verilen bu fırsatı kıskanıyorum.»

Schellenberg, Asa'ya başıyla işaret etti, dışarı çıkıp kapıyı kapattılar.

«Aman Tanrım! » dedi Asa. «Şimdi ne olacak?»

«Randevumuza gideceğiz. Eğer Himmler bu konuşmalara kulak misafiri olduğumuzu öğrenirse, burdan asla sağ çıkamayız.»

Koridorda hızla yürürlerken Schellenberg, «Ne olursa olsun, benim söylediklerimi doğrula ve Devlin'in neler yaptığından hiç söz etme,» dedi.

Yukarı çıkıp bir koridordan geçtikten sonra hemen Himmler'in Güney Kanadı'ndaki oturma odasının kapısına

geldiler.

Schellenberg, Rossman'ın masasının arkasındaki iskemleye oturdu. «Şimdi bekleyelim. Herhalde arka kapıdan yukarı çıkarlar.»

Bir dakika sonra kapı açıldı ve Rossman içeri girdi. «Ah, demek geldiniz.»

«Tam zamanında.»

Masasında oturan Himmler onları görünce başını kaldırdı.

«Evet, general, demek Steiner işi için bulduğunuz pilot bu, Hauptsturmführer Vaughan.»

«Evet, Reichsführer'im.»

«Sizin şu Bay Devlin'den bir haber var mı?»

«Korkarım yok, Reichsführer'im,» dedi Schellenberg.

«Zaten biraz zor bir görev bu. Führer yarın gece Cherbourg'a uçup Belle Ile'ye gidecek. Canaris'le Rommel de ertesi sabah saat yedide onunla kahvaltıda buluşacaklar. Tabii ben de orada olacağım. Sersemler şu anda Normandiya'da geziyorlar. Saldırının oradan geleceği gibi aptal bir fikre kapılmışlar, Führer'i de onlarla hemfikir olmaya ikna edeceklerini umuyorlar.»

«Anlıyorum, Reichsführer'im.»

«Her neyse, şimdi ziyaretinizin ve bu subayı buraya getirmenizi istememin nedenine gelelim.» Döndü. «Rossman.»

Himmler ayağa kalkınca Rossman elindeki madalya kutusunu açtı. Reichsführer kutunun içindeki Demir Haçı çıkarıp Asa Vaughan'ın üniformasının üzerine taktı.

«George Washington Lejyonu'ndan Hauptsturmführer Asa Vaughan, Polonya'ya yapılan hava saldırısında gösterdiği

üstün kahramanlık nedeniyle bu madalyaya layık görüldünüz.»

Asa renk vermemek için büyük bir çaba harcayarak, «Reichsführer'im,» dedi.

«Şimdi gidebilirsiniz. Yapacak işlerim var.»

Schellenberg'le Asa aceleyle merdivenlerden inip paltolarıyla şapkalarını alarak dışarıda kendilerini bekleyen Mercedes'e bindiler.

Schellenberg şoföre, «Üsse dönelim,» diye emretti.

Araba hareket edince Asa cam bölmeyi kapattı. «Bütün bunlara ne anlam veriyorsunuz?»

«Bildiğim tek bir şey var. O da Hitler'i öldürmek olabilecek en kötü şey. Führer hata üstüne hata yapsa bile, savaş bir an önce bitebilir, ama Himmler durumu değiştirecek. O hayvanın bütün gücü eline aldığını düşünebiliyor musun? Devletin de ordunun da başında o olacak. Savaş artık yıllarca sürebilir.»

«Peki ne yapacağız? Rommel'le Canaris'i uyaracak mıyız?»

«Onların şu anda tam olarak nerede olduklarını bilmiyorum, üstelik bu bir inanç meselesi, Asa. Bana neden inansınlar ki? Benim sözüme karşılık **SS** Reichsführer'inin sözü.»

«Hadi, general. Liam Devlin'e göre, siz çok zeki birisiniz. Mutlaka bir şeyler yapabilirsiniz.»

Schellenberg, «Bütün gücümle bir şeyler yapmaya çalışacağım,» diye söz verdi.

«Ama şimdi yolculuğumuzu düşünelim. Bir an önce gitmeliyiz. Chernay'e ne kadar erken gidersek o kadar memnun olacağım.»

ON İKİNCİ BÖLÜM

Nöbetçi askeri inzibat her sabah genellikle saat on birde Steiner'e bir fincan çay getiriyordu. O gün beş dakika geç geldiğinde Alman pencerenin kenarında oturmuş bir şeyler okuyordu.

«Buyrun, yarbay.»

«Teşekkür ederim, onbaşı.»

Adam Steiner'den hoşlandığı için orada biraz oyalanıyordu. «Galiba kahveyi yeğliyorsunuz, efendim?»

«Çaya alışkınyımdır, onbaşı,» dedi Steiner. «Ben burada, Londra'da eğitim gördüm. St. Paul'de.»

«Sahi mi, efendim?»

O kapıya doğru giderken Steiner sordu. «Teğmen Benson döndü mü?»

«İzni bu gece yarısı bitiyor, efendim, ama eğer onu tanıyorsam, akşam gelecektir. Şu genç polis memurlarının nasıl olduklarını bilirsiniz. İşlerine deli gibi düşkündürler. Omzuna ikinci bir yıldız bekliyor.»

Onbaşı dışarı çıkıp kapıyı kilitledikten sonra Steiner yine pencerenin kenarındaki iskemlesine dönüp önceki gün gibi öğle saatini beklemeye başladı. Bir yandan çayını içiyor, bir yandan da sabırlı olmaya çalışıyordu. Yine yağmur başlamıştı, bütün kent sisle örtülüydü, bu yüzden de nehrin öbür yanını güçlkle görebiliyordu. Büyük bir kargo gemisi peşinde bir dizi mavnayla Londra doklarından hareket etmişti. Steiner onun nereye gittiğini merak ederek bir süre gemiyi seyrettikten sonra kızı gördü, tıpkı Devlin'in tarif ettiği gibiydi: siyah bere ve eski yağmurluk.

Mary yakalarını kaldırmış, ellerini de cebine sokmuş, topallayarak kaldırımında yürüyordu. Kıyıya inen merdivenlerin başında durdu ve duvara yaslanıp nehirdeki gemileri seyretmeye başladı. Manastırın bulunduğu yana hiç bakmıyordu. Devlin onu bu konuda sıkı sıkıya uyarmıştı. Kız orada on dakika kadar durup gemileri seyrettikten sonra dönüp geldiği yönde yürüyerek gözden kayboldu.

Steiner çok heyecanlanmıştı, kendini sakinleştirmek için pencerenin parmaklıklarına sarıldı. O sırada kapı açıldı ve onbaşı yine geldi.

«Eğer bitirdiyseniz, tepsiyi alacağım, yarbay.»

«Evet, bitirdim, teşekkür ederim.»

Askeri inzibat tepsiyi alıp kapıya döndü.

«Bu akşam kimin nöbetçi olduğunu bilmiyorum, ama günah çıkarmaya ineceğim,» dedi Steiner.

«Peki, efendim. Nöbetçiye bildiririm. Her zamanki gibi saat sekizde.»

Dışarı çıkıp kapıyı kilitledi. Steiner onun koridorda yankılanan ayak seslerini duyuyordu.

«Şimdi dua edelim, Bay Devlin,» dedi kendi kendine.
«Dua edelim.»

Devlin, St. Patrick Kilisesi'nden içeri girerken üzerinde üniformasıyla askeri trençkotu vardı. Buraya neden geldiğini bilemiyordu. Yine vicdanı ya da işi sağlama bağlamak olabilirdi. Ama ne olursa olsun yaşlı rahiple vedalaşmadan oradan ayrılamayacağını biliyordu. Onu kullanmıştı, bu da hiç hoşuna gitmiyordu. İşin daha da kötüsü bu gece son bir kez manastırda görüşeceklerdi. Ne bundan ne de bunun neden olacağı üzüntüden kaçmanın yolu yoktu. Kilise çok sessizdi. Frank Martin mihrabın önündeki çiçekleri

düzeltiliyordu. Devlin'in sesini duyunca döndü. Yüzünde gerçek bir memnuniyet ifadesi vardı.

«Merhaba, peder.»

Devlin gülümsemeye çalıştı. «Size yola çıkacağımı söylemek için geldim. Bu sabah emir geldi.»

«Bu beklenmedik bir durum, öyle değil mi?»

«Evet, beni geri çağırıyorlar.» Devlin yarım ağızla yalan söyledi. «Portsmouth'daki askeri bir hastaneye gitmem gerekiyor.»

«Eh, dedikleri gibi, savaş devam ediyor.»

Devlin başını salladı. «Savaş, savaş, kanlı savaş, peder. Çok uzadı artık. Hepimiz normal olarak hiç yapmayacağımız şeyleri yapmak zorunda kalıyoruz. Hangi tarafta olursa olsun bütün askerler aynı durumdalar. Utanç verici şeyler yapıyoruz.»

Yaşlı adam yumuşak bir sesle, «Senin bir sıkıntın var, oğlum,» dedi. «Herhangi bir biçimde yardım edebilir miyim?»

«Hayır, peder, bu kez olmaz. Bazı şeyleri kendi başımıza halletmemiz gerekir.»

Yaşlı rahip onun uzattığı eli sıktı.

«Sizinle tanışmak benim için gerçek bir zevk, peder.»

«Benim için de,» dedi Frank Martin.

Devlin dönüp dışarı çıktı. Yaşlı rahip onun arkasından bir süre şaşkın şaşkın baktıktan sonra yine çiçekleriyle ilgilenmeye devam etti.

Chernay'de de hafif bir sis vardı. Schellenberg saat dörtte Asa'yı arıyordu. Onu uçuş çavuşu Leber'le birlikte Lysander'in yanında buldu. «Nasıl gidiyor?»

«Harika, general,» diye yanıt verdi Leber. «Daha iyisi olamaz.» Gülümsedi. «Hauptsturmführer her şeyi beşinci kez kontrol ediyor, ama böyle yapması çok normal tabii.»

Lysander'in üzerinde RAF çıkartmaları vardı, kuyruktaki gamalı haç da siyah çıkartmalarla örtülmüştü.

«Elbette bunların uçuş sırasında çıkmayacaklarına dair kesin bir garanti yok,» dedi Asa. «Artık dua edeceğiz.»

«Ya hava?» diye sordu Schellenberg.

Leber hemen yanıt verdi. «Belli değil. Görüş uzaklığı azalabilir. Cherbourg'daki üssümüze de sordum, ama kesin olarak bir şey bilmiyorlar.»

«Ama uçak hazır, değil mi?»

«Evet, tabii,» dedi Asa.

«Bu güzel uçağın iyi bir yanı da acil durumlar için yakıt deposunun olması. Herhalde RAF özel bir harekât için böyle yapmış. Uçuş için bir buçuk saat ayırıyorum, sonra da İngiltere kıyılarına yaklaşıncı Cherbourg'daki Gizli Servis sayesinde telsizimi RAF frekansına ayarlayacağım.»

«Güzel. Hadi gidip biraz yürüyelim.»

Havaalanında yürürlerken hafif bir yağmur yağıyordu, Schellenberg bir süre hiç konuşmadı, yalnızca sigara içti. Sonunda parmaklıklara dayanıp denizi seyretmeye başladılar.

«Bu iş için kendini iyi hissediyor musun?»

«Yolculuğu mu kastediyorsunuz?» Asa omuzlarını silkti.

«Beni kaygılandıran oraya gitmek değil. Ama oradaki durum biraz sorun yaratabilir.»

«Evet, orada her şey Devlin'in elinde.»

«Eğer her şey yolunda giderse yarın sabah erken saatlerde dönmüş oluruz. Peki ama o zaman ne olacak? Belle Ile'de neler olup bitecek? Bir fikriniz var mı?»

«Çok tehlikeli bir fikrim var. Öte yandan çok da basit. Basit şeyleri severim. Beni memnun ederler.»

«Sizi dinliyorum.»

«Führer, Rommel, Amiral ve Reichsführer'le birlikte kahvaltı edecek. Yemeğin sonunda da Berger saldırıya geçecek.»

«Evet, onu biliyorum. Ben de oradaydım, unuttunuz mu?»

«Ya sen, ben ve Bay Devlin kahvaltıda onlara katılıp planlarını açığa vurursak?»

«O zaman bizi de haklarlar, bu kesin. Hiçbir şey bizi kurtaramaz.»

«Evet, benim savaşın dışında kalmam Reichsführer'in işine gelir.» Schellenberg gülümsedi. «Ancak elimde sözünü etmediğim bir kart var. Belle Ile'ye gittiğimiz zamanı anımsıyor musun? St. Aubin dışındaki 12. Paraşüt Kolu vardı hani? Hauptmann Eric Kramer ve otuz beş paraşütçü.»

«Elbette anımsıyorum.»

«Paraşüt alayının yaşayan efsanesi Yarbay Kurt Steiner, ortaya çıkıp da on mil ötede Führer'e karşı bir **SS** suikastı planlandığı için onlara ihtiyacı olduğunu söylerse ne olur dersin?»

«Aman Tanrım!» dedi Asa. «Bu adamlar Steiner'in ardından gözü kapalı giderler.»

«Kesinlikle. Üstelik paraşütçüler **SS**'lere karşı olan nefretleriyle, ün salmışlardır.»

«Bu plan gerçekten işleyebilir.»

«Eğer öbür her şey yolunda giderse.»

«Şimdi şunu iyice bir anlayalım. Biz önce gideceğiz. Steiner de arkamızdan gelecek, öyle mi?»

«Evet, on beş dakika sonra olabilir.»

«Ne kahvaltı olacak ama,» dedi Asa.

«Evet, ama şimdi bunu düşünmemeyi yeğliyorum. Şu anda aklımda başka şeyler var. Hadi gidip birer fincan kahve içelim.»

Devlin, Ryan'ın mutfağında masanın üzerine bazı ufak tefek şeyler koymuştu.

«Şimdi bakalım elimizde neler var,» dedi. «Şu askeri inzibatların kelepçeleri var, ama acil bir durum karşısında gerekebilir diye biraz ip alacağım.»

«Ağızlarını kapatmak için bir şeyler ayarladım,» dedi Ryan. «Bandaj ve plaster. Rahiple de sen ilgileneceksin, unutma.»

«Keşke unutsam, ama n'aparsın işte.»

«Ya silah?»

«Belki gerekir diye Carver'dan aldığım susturucuyla birlikte ayak bileğime taktığım Smith-Wesson'u yanıma alacağım.»

Ryan, «Ölen olur mu dersin?» diye sordu. Canı sıkılmış gibiydi.

«Dünyada en son istediğim şey bu. Senin silahını da yanına aldın mı?»

«Aman Tanrım, az kalsın unutuyordum.»

Mutfak çekmecesinin masasından deri bir muşta çıkardı. İçi demirle doluydu ve bileğe takmak için de bir ilmeği vardı. Londra'daki taksi şoförlerinin çoğu kendilerini korumak

amacıyla bundan taşıyorlardı. Devlin muştayı elinde tartıp Walther'in yanına koydu.

«O halde her şey tamam,» dedi Ryan.

Devlin hafifçe gülümsedi. «Artık bir tek Steiner eksik.»

Kapı açıldı ve Mary içeri girdi. Amcası, «Açlıktan ölüyorum, kızım,» dedi. «Yapabilirsen beykınlı bir yumurta çok iyi olur.»

«Sorun değil,» dedi Mary. «Ama ekmekle çayımız yok. Dükkânlar kapanmadan bir koşu High Street'e gidip geleyim. Geç kalmam.»

Kapının arkasından beresiyle yağmurluğunu alıp dışarı çıktı. Dükkândaki yaşlı kadın ona ekmekle çayın yanısıra bir kutu som balığıyla biraz da sigara buluverdi. Mary bunları alıp dışarı çıktı. Sis iyice koyulaştığı için trafik yavaşlamıştı. Mary karşıdan karşıya geçmeden önce köşede dikkatle durdu.

Eric Carver ağabeyinin Humber limuzininin direksiyonuna oturmuştu, trafik lambalarına gelince durdu. Mary'yle aralarında en fazla bir iki metre vardı, Eric kızı iyice görebilmişti. Mary karşıya geçip yandaki sokağa saptı. Yeşil ışık yanınca Eric de arabayı kaldırıma çekip dikkatle kızı izlemeye başladı. Mary elinden geldiğince hızlı yürüyerek Cable Wharf'a döndü. O köşeyi dönerken Eric hemen peşinden gidip dikkatle çevresine bakındı. Kız mutfak kapısına varmıştı. Kapı açılınca Eric, Devlin'in, «Ah, geldin demek, kızım,» dediğini duydu.

Kapı kapandıktan sonra da kendi kendine, «İşte seni yakaladım, alçak,» diyerek döndü. Eric telaşla içeri girdiğinde Jack Carver yatak odasında giyiniyordu.

«Sana kaç kere söyleyeceğim, Eric? Giyinirken kimsenin odama girmesinden hoşlanmam, buna sen de dâhilsin.»

«Ama onu buldum, Jack. O piç herifin nerde yaşadığını buldum. Kızı gördüm. Sonra da onu izledim, o da oradaydı.»

«Emin misin?»

«Kesinlikle.»

«Nerdeymiş?»

«Cable Wharf denilen bir yerde. Wapping'de.»

«Güzel.» Carver memnunlukla başını sallayarak ceketini giydi ve oturma odasına geçti, Eric de peşindeydi. Ağabeyi masasına oturunca Eric hemen sordu.

«Peki şimdi ne yapacağız?»

«Ne mi yapacağız? Adamın işini göreceğiz.»

«Ne zaman?»

Carver saatine baktı. «Biliyorsun, bu gece büyük bir oyun var. Herhalde on civarında biter. Ondan sonra da dostumuzu bir ziyaret ederiz.» Carver gülümseyerek çekmecesini açıp bir Browning çıkardı. «Sen, ben ve şu küçük yardımcımız.»

Eric'in yüzünde korkunç bir ifade vardı. «Tanrım, Jack, öyle sabırsızlanıyorum ki.»

Teğmen Benson saat yediye doğru manastıra geldi. Kendisine kapıyı açan kapıcıyı selamladıktan sonra hemen yukarı çıktı. Askeri inzibatın da o sabah Steiner'e söylediği gibi izni gece yarısına dek sürüyordu, ama ailesinin Norwick'teki evinden Londra'ya başka tren yoktu. Koridora gelince odasında oturan onbaşı onu görüp hemen ayağa fırladı.

«Dönmüşsünüz, efendim.»

«Galiba bu oldukça açık, Smith. Çavuş Morgan nerede?»

«Bir saat önce gitti, efendim.»

«Ben yokken her şey yolunda mıydı?»

«Kayıt defterine bakabilirsiniz.» Smith ona defteri uzattı.

«Birine giriş izni verilmiş... Binbaşı Conlon?»

«Ya, evet, efendim, papaz. Rahibe ve Peder Martin'le birlikte hastaları geziyordu.»

«Ona kim izin verdi?»

«Savaş Bürosu'ndan verilmiş bir izin kâğıdı vardı, efendim. Bilirsiniz, şu sınırsız izin sağlayan belgelerden. Sanırım Çavuş Morgan ayrıntıları biliyor.»

«Anlıyorum. Neden gelmiş buraya? Nasıl biri?»

«Bana sorarsanız, çok iyi biri, efendim. Gri saçlı, gözlüklü. Zor günler geçirdiği belli. Üstelik bir de madalyası var, efendim.»

«Evet, olabilir,» dedi Benson ters ters. «Ben gidip başrahibeyi göreceğim.»

Teğmen kapıyı çalıp içeri girdiğinde Başrahibe Maria Palmer odasındaydı. Onu görünce gülümsedi.

«Demek döndünüz? İzniniz iyi geçti mi?»

«Evet, fena değil. Peder Martin buralarda mı?»

«Günah çıkaranları dinlemek için az önce ibadet odasına gitti. Benim yapabileceğim bir şey var mı?»

«Ben yokken Binbaşı Conlon adında biri gelmiş.»

«Ah, evet, ordu papazı. İyi bir adam. Yaralandığı için ordudan ayrılmak zorunda kalmış. Anladığım kadarıyla geçen yıl Sicilya'da yaralanmış.»

«Evet, ama burda işi neydi?»

«Hiç. Yalnızca ona çevreyi gezdirdik, sonra da bir akşam Peder Martin'in yerini aldı. O bugünlerde pek iyi değil,

biliyorsunuz.»

«Conlon burda mı?»

«Hayır. Peder Martin'in dediğine göre, göreve çağırılmış. Portsmouth'daki askeri bir hastaneye galiba.» Rahibe biraz şaşırması gibi bakıyordu. «Bir şey mi oldu?»

«Yo, hayır, Savaş Bürosu'ndan izin belgesiyle beklenmedik konuklar gelince insan kim olduğunu öğrenmek istiyor.»

«Çok fazla kaygılanıyorsunuz.»

«Belki. İyi geceler, rahibe.»

Ama teğmenin kuşkuları azalmamıştı, yukarı odasına çıkınca Dougal Munro'yu aradı.

Jack Carter o gün York'a gitmişti. Treni saat ona dek Londra'da olmayacağı için Munro bürosunda yalnız çalışıyordu. Benson'un telefonda anlattıklarını sabırla dinledi.

«Beni aramakla doğru olanı yaptın,» dedi. «Savaş Bürosu'ndan izin kâğıdı olan subayların burunlarını işimize sokmasından ben de hoşlanmıyorum, ama ne yapabiliriz ki? Manastır gibi bir yeri kullanmanın sakıncalarından biri de bu, Benson. Şu dindar insanlar herkes gibi davranmazlar.»

«Kayıt defterinde Conlon hakkında ayrıntılar var, efendim. Dinlemek ister misiniz?»

«Bak, işimi bitirip hemen eve dönmem gerek. Sonra sana uğrarım. Bir buçuk saat sonra.»

«Sizi bekleyeceğim, efendim.»

Benson telefonu kapadığında Onbaşı Smith'in kapıda durduğunu gördü.

«Yarbay Steiner ibadet odasına inmek istiyor, efendim.»

«Orada tıklımışken günah çıkaracak neyi olabilir ki?» diye sordu Benson.

«Her zamanki gibi saat sekizde, efendim. Onu Onbaşı Ross'la birlikte indirelim mi?»

«Hayır. Bu işi birlikte yaparız. Tuğbay Munro'yu bekliyorum, ama sekiz buçuğa dek gelmez. Şimdi bana bir fincan çay getir.»

Chernay'de şartlar çok olumsuzdu. Sis ve yağmur başlamıştı. Uçuş Çavuşu Leber, Cherbourg'a bağlantıya geçip durumu sorarken Schellenberg'le Asa da telsiz odasında bekliyorlardı.

Bir süre sonra Leber onlara döndü. «Führer'in uçağı sağsalim inmiş, general. Saat altıya doğru.»

Asa, «Peki hava nasıl olmuş?» diye sordu.

«Kanal'da sert rüzgârlarla karşılaşacaksınız.»

«Rüzgârla başa çıkabilirim. Başka ne diyorlar?»

«Londra'dan Kanal'a dek bütün Güney İngiltere sis altındaymış. Bir şey daha var. Gece burada da durumun daha kötüleşeceğini söylüyorlar.» Kaygılanmış gibiydi. «Doğruyu söylemek gerekirse, efendim, durum pek içaçıcı değil.»

«Kaygılanmayın, çavuş, ben bir yolunu bulurum.»

Asa'yla Schellenberg dışarı çıkıp yağmurun altında kaldıkları barakaya koştular: Schellenberg karyolalardan birinin üzerine oturup emaye bir fincana şnaps doldurdu.

«Sen de ister misin?»

«İçmesem daha iyi olur.» Asa onun yerine bir sigara yaktı.

Kısa bir sessizlikten sonra Schellenberg, «Bak, eğer gitmek istemiyorsan ya da... » dedi.

«Saçmalamayın. Elbette gidiyorum. Devlin bana güveniyor. Onu böyle terkedemem. Rüzgâr beni kaygılandırmıyor. Kış Savaşı'nda Finliler için uçmuştum, unutmayın o zaman her gün müthiş bir tipi vardı. Sise gelince de, kalkarken sorun olmaz, ama iniş başka bir olay. Oraya gidince inememekten korkuyorum.»

«O zaman geri dönersin.»

«Evet, ama Leber'in dediğine göre, buradaki durum da ordakinden daha iyi olmayacak.»

«O halde ne yapmak istiyorsun?»

«Mümkün olduğunca geç çıkmak. Devlin oradan gece yarısı yola çıkmak istiyor. Ona yakın bir saatte çıkabilirim. Örneğin saat onda. Bu arada belki hava düzelebilir de.»

«Ya düzelmezse?»

«Yine de gideceğim.»

«Peki.» Schellenberg ayağa kalktı. «Shaw'lara bunu bildirmek için bir sinyal göndereceğim.»

Lavinia çalışma odasında telsizin başında otururken mesajı alınca hemen karşılık verdi: *'Mesaj alındı.'*

Kulaklıklarını çıkarıp ağabeyine döndü. Shaw şöminenin yanına oturmuş silahını temizliyordu. Her zamanki gibi Nell'le viskisi de yanbaşıdaydı.

«Saat ona dek yola çıkmayacaklarmış, hayatım, şu berbat hava yüzünden.»

Gidip perdelerle pencereyi açarak dışarıdaki sise baktı. Shaw da yanına gelmişti.

«Ben bu havanın gizli bir iniş için daha uygun olduğunu sanıyordum.»

«Saçmalama, Max, bu bütün pilotlar için dünyadaki en kötü şeydir. Otuz altıda Helmsley'e inemediğim zamanı

anımsamıyor musun? Yakıtım bitene dek havada dönüp durmuş, sonra da o tarlaya düşmüştüm. Nerdeyse ölecektim.»

«Affedersin, canım, unutmuşum.»

O sırada yağmur başladı.

«İşte,» dedi Shaw. «Yağmur sisi kaldırır herhalde. Şimdi pencereyi kapat da bir içki daha içelim.»

Michael Ryan, «Her şeyi aldın mı?» diye sordu.

Devlin bol mavi bir tulumla çizme giymişti. Ceplerine bakıp her şeyi kontrol etti.

«Her şey tamam.»

«Keşke benim de gelmeme izin verseydin,» dedi Ryan.

«Bu benim işim, Ryan. Senin de Mary'nin de başına en ufak bir dert açmak istemem. Şu sis bir bakıma iyi oldu.»
Dönüp Mary'ye gülümsedi. «Bu konuda haklıymışsın.»

Mary ona sarılıp yanağından öptü. «Tanrı sizi korusun, Bay Devlin. Sizin için dua ettim.»

«Öyleyse her şey yolunda gidecek demektir.»

Su fazla derin değildi, böylesi daha iyiydi. Devlin feneriyle duvardaki deliğe dek yürüdü. Saatine baktı. Sekizi birkaç dakika geçiyordu. İçeri girip suların içinden geçerek merdivenlere ulaştı.

Dougal Munro işlerini sandığından daha erken bitirdiği için şoförüne onu St. Mary Manastırı'na götürmesini söyledi. Bir saat sisin içinde güçlükle yol aldıktan sonra saat tam sekizde manastırdıydılar.

Tuğbay arabadan inerken, «Uzun sürmez,» dedi.

«Ben de sizi beklerken bir yere park edeyim, efendim, yoksa bu siste biri çarpabilir,» dedi şoför.

«Seni bulurum.» Munro yukarı çıkıp zili çaldı. Gece bekçisi ona kapıyı açtı.

«İyi akşamlar, Tuğbay.»

«Rahibe Maria buralarda mı?» diye sordu Munro.

«Hayır, Cromwell Road Hastanesi'ne çağrıldı.»

«Pekâlâ. Ben yukarı çıkacağım. Teğmen Benson'u gömmek istiyorum.»

«Onu birkaç dakika önce ibadet odasında gördüm, efendim,, yanında onbaşılardan biriyle Alman subay vardı.»

«Öyle mi?»

Munro biraz duraksadıktan sonra ibadet odasına gitmeye karar verdi. Devlin merdivenleri çıkıp da kapıyı açınca adeta şok oldu. Onbaşı Smith ondan bir buçuk metre uzaklıkta arkasını dönmüş dini bir figürü inceliyordu. Benson da kapıdaydı. Devlin hiç duraksamadı. Ryan'ın muştasını çıkarıp Smith'in ensesine vurdu. Çavuş hafif bir gürültüyle yere düşerken Devlin hemen kapının ardına saklandı.

«Smith? Ne oluyor?» diye seslendi Benson.

Yanıt gelmeyince de onun yanına koştu ve yerde yatan, adamı gördü. O anda garip bir şeyler olduğunu sezerek Webley marka silahına uzandı, ancak geç kalmıştı.

Devlin sol elinde susturucu takılmış Walther'le dışarı çıktı, muşta da sağ elindeydi.

«Yerinde olsam, bunu yapmam, evlat. Bu gördüğün şey bir öksürük kadar ses çıkarır. Şimdi arkanı dön.»

Benson söyleneni yapınca Devlin ona da Smith'e vurduğu gibi vurdu. Genç teğmen inleyerek onbaşının üzerine düştü.

Devlin hemen onların kelepçelerini aradı, ancak yalnızca Smith'de kelepçe vardı.

Sonra da «Orada mısın, yarbay?» diye seslendi.

Steiner günah çıkarma kürsüsünden çıkınca Peder Martin de ona katıldı. Yaşlı rahip şaşırmişti.

«Binbaşı Conlon? Burada neler oluyor?»

«Gerçekten çok üzgünüm, peder.»

Devlin arkasını döndürüp bileklerini kelepçeledikten sonra yaşlı adamı sıralardan birine oturtup ağız bantlarından birini çıkardı.

«Demek rahip değilsin,» dedi Martin.

«Amcam rahipti, peder.»

«Seni affediyorum, oğlum.» Rahip ona ağzını bantlamasına izin verdi.

Tam o sırada kapı açıldı ve Dougal Munro içeri girdi. Tuğbay tek kelime söyleyemeden Kurt Steiner onun arkasına geçip kolunu boynuna doladı.

«Bu da kim?» diye sordu Devlin.

«Tuğbay Dougal Munro,» dedi Steiner. «**SOE**'den.»

«Öyle mi?» Devlin, Walther'i şimdi sağ eline almıştı. «Eminim bunun susturuculu olduğunu sen de biliyorsundur, tuğbay, bu nedenle mantıklı davran.»

Steiner onu bıraktı. Munro, «Aman Tanrım, Devlin... Liam Devlin,» dedi.

«Evet, tuğbay.»

«Şimdi ne olacak?» diye sordu Steiner.

Devlin heyecanlanmıştı, kendini beğenmiş bir tavırla, «Aşağı indikten sonra küçük bir yolculuk yapacağız, onlar

aramaya başladığında sen çoktan yola çıkmış olacaksın,» dedi.

«Yani uçmayı planlıyorsunuz,» dedi Munro. «Çok ilginç.»

Devlin, «Ah, benim düşük çenem,» diye inledi ve tabancasını Munro'nun çenesinin altına dayadı.

«Eğer seni bırakırsam daha yola çıkmadan RAF bizi enseler. Seni öldürebilirdim ama bugün çok iyi yürekliyim.»

«Yani ne olacak?»

«Bizimle geleceksin.» Başıyla Steiner'e işaret etti. «Gözün üstünde olsun.»

Kapıyı açtı. O sırada gece bekçisi elinde bir çay tepsisiyle ılık çalarak yukarı çıktı.

«Harika,» dedi Devlin. «Sizin ayaklarınızı ıslatmanıza gerek kalmadı, çocuklar. Ön kapıdan çıkacağız. Sis çok fazla olduğu için kimse bir şey farketmeyecek.»

Kapıyı açtı ve tabancasını Munro'nun sırtına dayayıp onu hole çıkardı. «Unutma, tuğbay. Yanlış bir hareket ölümüne neden olur.»

Steiner kapıyı açtı, hep birlikte kaldırıma indiler. Sis çok koyuydu, insanın boğazını yakıyordu. Devlin, Munro'yu yolun karşı tarafına doğru itti. Steiner de arkalarında onları izliyordu. Ortalıkta kimse yoktu, kıyıya indiler. Aşağı inince Devlin durup tabancasını Steiner'e verdi.

«Burda arkadaşlarım var. Ama bu herifin onları görmesini istemiyorum, yoksa onları vatana ihanetten asar.»

«Yalnızca hak etmişlerse,» dedi Munro.

«Bu bir görüş meselesi.»

Devlin yanındaki ipele hemen onun ellerini bağladı. Munro hava soğuk olduğu için ipek bir atkı takmıştı. Onu da çıkarıp gözlerini bağladı. «Tamam, gidelim.»

Munro'nun koluna girdi ve hep birlikte yürümeye başladılar. Az sonra tekne görüldü.

Ryan alçak sesle, «Sen misin, Liam?» diye seslendi.

«Evet. Şimdi hemen burdan gidelim.»

Devlin yatak odasında hemen üzerindikileri çıkarıp rahip giysisini giydi. Gerekli birkaç parça eşyasını da alıp Luger ve Walther'le birlikte çantasına koydu. Sonra da ayak bileğine taktığı Smith-Wesson' u kontrol edip çantasını aldı ve çıktı. Mutfağa gittiğinde Steiner masada oturmuş Ryan'la birlikte çay içiyordu. Mary de onları izliyordu.

«İyi misin, yarbay?» diye sordu Devlin.

«Daha önce hiç bu kadar iyi olmamıştım, Bay Devlin.»

Devlin, Shaw'la buluştuğu gün Ordu ve Donanma Kulübünden yürüttüğü trençkotu ona verdi.

«Böylece üniformanı kapatırsın. Eminim Mary sana bir de eşarp bulabilir.»

«Tabii.» Kız hemen beyaz ipek bir eşarp getirip Steiner'e verdi.

«Çok naziksiniz,» dedi Steiner.

«Hadi, gidelim artık.»

Devlin merdivenlerin altındaki dolabı açıp elleri ve gözleri bağlı bir halde orda oturan Munro'yu çıkardı.

«Gidiyoruz, tuğbay.»

Ön kapıya gittiler. Ryan, Ford'u garajdan çıkarıp kaldırıma park etmişti. Munro'yu arkaya oturtular. Devlin saatine baktı.

«Saat dokuz. Geç oldu, Michael, dostum. Artık gidelim.»

El sıkıştılar. Devlin dönüp Mary'ye baktığında kızın gözyaşları içinde olduğunu gördü. Çantasını kamyonu

koyduktan sonra kollarını açınca Mary hemen ona koşup sarıldı.

«Sen harika bir kızsın ve önünde güzel bir yaşam var.»

«Sizi asla unutmayacağım.» Kız artık iyice ağlıyordu. «Her gece sizin için dua edeceğim.»

Devlin de konuşamayacak kadar doluydu, Steiner'in yanına oturdu ve hareket ettiler.

«İyi bir kız,» dedi Alman.

«Evet, onları da o yaşlı rahibi de bu işe sokmamalıydım, ama yapabileceğim başka bir şey yoktu.»

Munro arkadan, «Oynadığımız oyunun kuralı bu, Bay Devlin,» dedi. «Yalnızca merakımı tatmin etmek için söyleyin. Vargas'ı nasıl hallettiniz?»

«Ah, onda tâ başından beri bir bityeniği olduğunu anlamıştım,» dedi Devlin. «Sanki bizi davet ediyor gibiydiniz. Ben de sizi atlatmanın tek yolunun Vargas'ı da atlatmak olduğunu düşündüm. Bu yüzden hâlâ Berlin'den mesaj alıyor.»

«Peki birileriyle bağlantı kurdunuz mu? Kimse harekete geçmedi, sanırım, değil mi?»

«Öyle sayılır.»

«Çok kurnaz bir adamsınız, bu kesin. Bakın ne diyeceğim, eski bir İngiliz deymi vardı, *'İnsan bazen burnunun ucunu zor görür.'*»

«Yani?»

«Sis, Bay Devlin, sis.»

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Astoria Balo Salonunun arkasındaki odada oynanan oyunda Jack Carver'ın şansı pek yaver gitmiyordu. Onun moralini bozabilen bir tek şey varsa, o da para kaybetmekti.

Saat sekiz buçukta öfkeyle oyundan kalkıp bir sigara yaktı ve balo salonuna döndü. Balkondan kalabalığı seyrederken aşağıda genç bir kızla dans eden Eric onu hemen gördü.

Yanındaki kıza, «Affedersin, hayatım, başka bir zaman,» diyerek ağabeyine katılmak için yukarı çıktı.

«Erken bitirmişsin, Jack.»

«Evet, sıkıldım.»

Bunun ne anlama geldiğini çok iyi bilen Eric hemen konuyu değiştirdi.

«Düşünüyorum da, Jack, şu ziyarete giderken çocuklardan bazılarını almak istemediğinden emin misin?»

Carver iyice öfkelenmişti. «Sen ne demeye çalışıyorsun? O kendini beğenmiş herifin işini kendi başıma göremez miyim ben? Yanıma ille de bir ordu mu almalıyım?»

«Ben öyle bir şey demek istemedim, Jack, yalnızca düşünüyordum...»

«Çok fazla düşünüyorsun, oğlum. Hadi gidelim de neler yapabildiğimi göstereyim sana. Şimdi gidip o İrlandalı alçağı görelim.»

Eric'in kullandığı Humber kamyon yola çıktıktan on dakika sonra Cable Wharf'daydı.

«Şu ilerdeki ev,» dedi Eric.

«Tamam, arabayı burada bırakıp yürüyelim. Onları uyandırmak istemeyiz.»

Carver cebindeki Browning'i çıkardı. «Seninki de yanında mı?»

«Elbette, Jack.» Eric de 38'lik bir Webley çıkardı.

«Aferin. Şimdi gidip şuna dersini verelim.»

Mutfak kapısı açılıp da Carver'lar içeri girdiğinde Mary masada kitap okuyor, Ryan da ateşi karıştırıyordu. Onları gören Mary bir çığlık atınca, Ryan elinde maşayla döndü.

«Bırak onu.» Carver onun kolunu tuttu. «Yanlış bir hareket yaparsan kafanı uçururum. Sen de şu küçük kuşla ilgilen, Eric.»

«Zevkle, Jack.»

Eric tabancayı cebine koydu ve Mary'nin yanına gidip ellerini kızın omuzlarına koydu.

«Şimdi uslu bir kız ol bakalım.»

Eric boynunu öpünce kız tiksinererek kıvranmaya başladı.

«Yapma! »

Ryan ayağa kalktı. «Onu rahat bırak.»

Carver, Browning'in namlusuyla onun omzuna vurdu.

«Burda emirleri ben veririm, şimdi kapa çenenin. Nerde o?»

«Kim nerde?» diye sordu Ryan.

«Öbür herif. Şu kızla birlikte Astoria'ya dansa gelen ve kardeşimin kulağının yarısını parçalayan o akıllı piç.»

Mary hemen küstahça yanıt verdi. «Çok geç kaldınız, onlar gittiler.»

«Öyle mi?» Carver, Eric'e, «Onu bırak,» dedi. «Yukarı bir bak bakalım, çıkarken tabancanı eline almayı da unutma.»

Eric dışarı çıktıktan sonra Carver başıyla iskemleyi işaret ederek «Otur,» diye emretti.

Ryan kendisine söyleneni yapınca Carver bir sigara yaktı.

«Kız onu değil, onları kaçırdığımızı söyledi.»

«Eee, ne olmuş yani?»

«şimdi şu dostun ve birlikte gittiği insanlar kimler? Bilmek istiyorum, anlat hadi.»

«Bir şey söyleme, Michael amca,» diye bağırdı Mary.

«Hayır, kızım.»

Carver tabancasıyla onun yüzüne vurarak Ryan'ı iskemleden aşağı düşürdü. Bunun zerine Mary yine haykırmaya başlayınca, «Sen kapa çeneni,» diye bağırdı.

Bu arada Eric aşağı gelmişti. «Eee, neler kaçırdım?»

«Yalnızca ona biraz terbiye veriyordum. Bir şey buldun mu?»

«Yatak odalarından birinde bir binbaşı üniforması vardı.»

«yle mi?» Carver yüzü kan içinde kalmış olan Ryan'a döndü. «Pekâlâ, bütün geceyi burda geiremem.»

«O zaman git zıbar.»

«İnat ediyorsun, ha? Eric, kızla ilgilen.»

Eric gidip kızı iskemlesinden kaldırarak kollarını onun beline doladı.

«Hoşuna gitti, değil mi? Bütün kızların hoşuna gider bu.»

Mary inleyerek kaçmaya çalışırken Carver maşayı ateşe koydu.

«Pekâlâ, inatçı adam, bakalım bundan hoşlanacak mısın? Ya istediğim her şeyi anlatırsın ya da iyice kızınca bununla

yeğeninin ayağını dağlarım. Zaten pek bir şeye benzemiyor, ama bu onu iyice benzettir.»

Mary kıpırdamaya çalıştı, ama Eric gülerek onu daha da sıkı tutmaya başlamıştı.

Ryan, «Alçaklar,» diye bağırdı.

Carver, «Bunu daha önce de söyleyenler oldu,» dedi. «Ama hiç de doğru değil.»

Maşayı ateşten aldı. Demir artık bembeyaz olmuştu. Carver maşayı masanın üzerine koyunca kuru tahta birden alev alıverdi. Sonra da kıza doğru yaklaştı, Mary dehşet içinde haykırıyordu.

Onun haykırmalarına dayanamayan Ryan konuşmaya başladı, «Pekâlâ, söyleyeceğim.»

«Güzel,» dedi Carver. «Adı.»

«Devlin... Liam Devlin.»

«İRA? Öyle değil mi?»

«Bir bakıma.»

«Onunla birlikte giden kim?»

Ryan'ın duraksadığını görünce dönüp maşayı kızın yün hırkasına değdirdi ve hırka yandı.

«Ben şaka yapmıyorum, dostum.»

«Almanlar için bir iş yapıyordu. Londra'da tutulan bir esiri kaçıracaktı.»

«Peki şimdi nerede?»

«Romney yakınlarında bir yere gitti. Orda onu bir uçak bekliyor.»

«Bu siste mi? Ne şans. Gidecekleri bu yer neresi?» Ryan yine duraksayınca Carver maşayı kızın saçlarına değdirdi.

Yanık kokusu korkunçtu, kız yeniden haykırmaya başladı.

Ryan'ın dili iyice çözüldü. Aslında sıkı bir adamdı, ama olanlara dayanmak olanaksızdı.

«Dediğim gibi, Romney yakınlarında bir yer.»

Mary, «Söyleme, Michael amca,» diye bağırdı.

«Charbury diye bir köy. Evin adı da Shaw Malikânesi.»

«Harika.» Carver maşayı ocağa bıraktı. «Çok kötü değildi, öyle değil mi?» Eric'e döndü. «Kırlara küçük bir gezinti zevkli olur, ne dersin?»

«Bence sakıncası yok, Jack.» Eric yine kızın boynunu öptü. «Ancak gitmeden önce şu küçük hanımla yukarıda on dakika geçirirsem hiç fena olmaz.»

Mary korkuyla haykırarak onun yüzünü tırmalayınca canı yanan Eric kızı tokatladı. Mary kaçıyor, o da yavaş yavaş kızın, üzerine gidiyordu. Sonunda Mary uzanıp mutfak kapısını açmayı başardı. Ancak Eric birden üzerine atılınca kız onu tekmeleyerek kaçmaya çalıştı ve terasın parmaklıklarına çarpıp sendeledi. Bir çatırtı duyuldu ve Mary karanlıkta gözden kayboldu.

Ryan haykırarak ileri atıldı, ama Carver, Browning'i onun kulağının arkasına dayayarak yakasından tuttu. «Gidip kıza bak, Eric.»

Ryan az sonra Eric rengi atmış bir halde görünene dek sessizce bekledi.

«Kız nalları dikmiş, Jack, mendireğin üstüne düşmüş. Boynu filan kırılmış olmalı.»

Bunu duyunca Ryan, Carver'ın baldırına bir tekme atarak onu itti. Sonra da ocaktan maşayı alıp döndü, ancak Carver daha atik davranarak onu kalbinden vurdu.

İki kardeş bir süre hiç konuşmadılar. Sonunda Erle yüzündeki kanı silerek, «Şimdi ne olacak, Jack?» diye sordu.

«Burdan çıkıp gideceğiz, olacağı bu.»

Eric mutfak kapısını kapatarak ağabeyinin peşinden yürüdü. Hemen arabalarına bindiler. Carver bir sigara yaktı.

«O yol haritası nerde?»

Eric torpido gözünde haritayı bulduktan sonra Carver yolları incelemeye başladı.

«İşte Romney Marsh ve Charbury. Anımsıyor musun? Savaştan önce annemle seni Rye'e gezmeye götürürdüm.»

Eric başını salladı. «Annem Rye'i çok severdi.»

«Hadi gidelim.»

«Charbury'ye mi?»

«Neden olmasın? Yapacak daha iyi bir işimiz yok. Ayrıca senin gözünden kaçan bir nokta var, oğlum. Devlin'le şu Almanı yakalarsak kahraman oluruz.» Ağzındaki sigarayı atıp yeni bir tane yaktı. «Hadi, Eric, çalıştır arabayı.»

Chernay'de, görüş uzaklığı yüz metreden fazla değildi. Leber hava durumunu sorarken Schellenberg'le Asa da telsiz odasında bekliyorlardı. Amerikalı deri bir başlıkla kürklü bir uçuş montu ve çizme giymişti. Sinirli sinirli sigara içiyordu.

«Eee?» diye sordu.

«Güney İngiltere'yle ilgili RAF hava durumunu dinlemişler. Durum şu, yüzbaşı: kalın bir sis tabakası var, ancak arasıra rüzgâr bunu kısmen temizliyor.»

«Pekâlâ,» dedi Asa. «Oyalanmayı bırakalım.»

Dışarı çıkıp uçağa doğru yürüdü. Schellenberg de ardından geliyordu.

«Asa, ne söyleyebilirim?»

Asa gülerek eldivenlerini giydi.

«General, Finlandiya'da o tipide uçağım düştüğünden beri fazladan yaşıyorum. Kendinize iyi bakın.»

Pilot kabinine tırmanıp kapağı çekti. Schellenberg kenara çekildi ve Lysander hareket etmeye başlayıp az sonra havalandı. Asa karanlıkta sis ve yağmurun içinde önünü görmeden ilerliyordu. Denize doğru uçmaya başladı.

Schellenberg korkuyla onu seyrediyordu. «Tanrım,» diye mırıldandı. «Böyle adamları nerden buluyoruz?»

Sonra da dönüp yine telsiz odasına girdi.

Lavinia, Shaw Malikânesi'nin çalışma odasında telsizin başındaydı. Kulaklıklarını çıkarıp mutfağa gitti. Shaw beykını yumurta yapıyordu.

«Biraz karnım acıktı, hayatım.»

Viski kadehi her zamanki gibi elinin altındaydı. Lavinia ilk kez ona dayanamadığını hissetti.

«Aman Tanrım, Max, uçak yola çıktı, ama senin tek düşünebildiğin şey miden: Ben South Meadow'a ineceğim.»

Lavinia av ceketiyle ağabeyinin eski tüvit şapkalarından birini giydi ve bisiklet lambalarının bulunduğu torbayı alıp Nell'le birlikte dışarı çıktı. Ambarda elektrik vardı, oraya gidince hemen ışıkları yaktı. Hava sisli olduğu için karartmaya uymamak önemli değildi, üstelik en yakın ev de en az iki mil uzaklıktaydı. Lavinia bisiklet lambalarını kapının kenarına bırakıp rüzgârın yönünü kontrol etti. Sis biraz olsun azalmamıştı. Ancak az sonra sanki bir perde aralanmış gibi oldu, Lavinia artık üç yüz metre ötedeki evlerinden sızan ışıkları görebiliyordu. «Ne harika, değil mi,

Nell?» Köpeğin başını okşamak için eğilince rüzgâr dindiği için sisin yine eski halini aldığını gördü.

Devlin saatte on beş yirmi mil hızla giden bir trafikte Londra'dan çıkmanın işin en zor yanı olduğunu anlamıştı.

«Sis felaket,» dedi Steiner'e. «Galiba randevuya geç kalacağız.»

«Gece yarısı yola çıkmayı planlamıştık. Henüz vaktimiz dolmadı.»

Munro arkadan, «Bu sis canınıza okuyacak, Bay Devlin,» dedi.

Devlin onu duymazlıktan geldi. Greenwich'ten çıktıktan sonra trafik hafiflemişti, artık daha hızlı gidebiliyorlardı. Tek eliyle bir sigara yaktı.

«İşte gidiyoruz.»

«Dereyi görmeden paçaları sıvamayın,» dedi Munro.

«Çok güzel deyimlerin var, tuğbay. Şimdi ben de sana bir tane söyleyeyim istersen; köpeğin duası kabul olsaydı, gökten kemik yağardı.»

Ve gaza daha fazla basmaya başladı.

Carver'lar da Londra'dan çıkarken aynı sorunla karşılaştılar. Üstelik Eric yanlış bir yere saptığı için üç mil kadar aksi yönde gittiler. Jack yol haritasına bakıp onu uyardı ve sonunda doğru yolu buldular.

«Çok basit. Greenwich'ten Maidstone'a, Maidstone'dan da Ashford'a. Rye yolunu aldıktan sonra da Charbury'ye sapacağız.»

«Ama bugünlerde hiç yol tabelası yok, Jack, biliyorsun.»

«Evet, savaş var, biliyorum, hadi sen yola devam et.»

Jack Carver arkasına yaslanıp gözlerini kapatarak biraz kestirmeye başladı.

Luftwaffe ve RAF önemli görevlerde düşman kıyı boyuna yaklaşırken radara yakalanmayacak kadar alçaktan uçmayı önerirlerdi. Asa Rus-Fin Savaşı'nda Rusları gafil avlamak için alçaktan uçtuğu zamanları anımsamıştı.

Kanal boyunca düz bir hattı izlemeye başladı. Yandan esen rüzgârlar onu biraz yavaşlatıyordu, ama dümdüz uçmak çok rahattı, yapması gereken tek şey arasıra rotayı kontrol etmektir. Yolun büyük bir kısmını sekiz bin fitte, yani sisin üzerinden uçarak tamamladı, böylece öbür uçakları rahatça kontrol edebiliyordu. Bir ara onun gibi usta bir pilotu bile şaşırtan bir şey oldu. Sisin içinden çıkan bir Spitfire sancak tarafına iyice yaklaşmıştı. Yarım ay sayesinde görüş uzaklığı çok iyiydi. Asa, Spitfire'ın pilotunun başlığıyla gözlüklerini bile seçebiliyordu, ona el salladı. Ondan sonra da telsizinden neşeli bir ses duydu.

«Selam, Lysander, nereye?»

Asa, «Özür dilerim,» diye yanıt verdi. «Tempsford'daki Özel Görev Bölüğü'ndenim.»

«Amerikalısın, değil mi?»

«RAF'tayım.»

«Pekâlâ, dostum. Kendine iyi bak.»

Spitfire hızla doğuya doğru yol alarak gözden kayboldu.

«Yaşamak için buna zorunluyum, dostum,» dedi Asa kendi kendine.

Az sonra altimetre bin fiti gösterene dek sisin içinde alçalmaya başlayıp Romney Marsh'a doğru döndü.

Shaw yemeğini bitirip üzerine de bol miktarda viski içmişti. Lavinia oturma odasına girdiğinde şöminenin yakınındaki koltuğuna gömülmüş uyukluyordu.

«Oh, Max. Ben seninle ne yapacağım?»

Kızkardeşi elini omzuna koyunca irkildi.

«Selam, canım. Her Şey yolunda mı?»

Lavinia pencereye gidip perdeleri açtı. Sis hâlâ kalkmamıştı. Perdeleri yeniden kapatıp ağabeyinin yanına geldi.

«Ambara gidiyorum, Max. Uçak yaklaşmış olmalı.»

«Peki, canım.»

Shaw başını çevirip yine gözlerini kapatınca Lavinia pes etti. Çalışma odasına gidip telsizi çantaya yerleştirdi. Sonra da ön kapıya çıkıp Nell'le birlikte South Meadow'a gittiler.

Lavinia ambarın kapısında çevreyi dinlemeye çalıştı. Çıt çıkmıyordu. Sis sanki her şeyi sarıp sarmalamış gibiydi. İçeri girip ışıkları yaktı. Kapının yanında bir tezgâh vardı. Lavinia telsizi üzerine yerleştirerek anteni açtı. Sonra da kulaklıkları takıp Devlin'in gösterdiği frekansa ayarlar ayarlamaz hemen Asa Vaughan'ın sesini duydu.

«Şahin, beni duyuyor musun? Tekrar ediyorum, beni duyuyor musun?»

Saat on ikiye çeyrek vardı ve Lysander yalnızca beş mil uzaktaydı. Lavinia bir eliyle kulaklığı sol kulağına dayayarak ambarın kapısından dışarı baktı. Uçağın sesi duyulmuyordu.

«Sizi duyuyorum, Lysander. Sizi duyuyorum.»

«Yuvanızdaki durum nedir?» Asa'nın sesi hışırtılı geliyordu.

«Sis çok kalın. Görüş uzaklığı ancak elli mil kadar. Rüzgâr ara sıra şiddetli esiyor. Sanırım şiddeti dörtle beş arası. Sisi yalnızca kısa bir süre için temizliyor.»

«İşaretlerinizi yerleştirdiniz mi?»

Lavinia bunu bütünyle unutmuştu. «Oh, Aman Tanrım, hayır, bana birkaç dakika izin verin.»

Kulaklığı bıraktı ve bisiklet lambalarının bulunduğu torbayı alıp çayıra koştu. Üç tanesini ters bir L biçiminde dizdi. Sonra da çayırın iki yüz metre ötesindeki bir noktaya koştu, Neil de peşinden geliyordu, öbür üç lambayı da buraya yerleştirdi.

Ambara geri döndüğünde soluğu kesilmişti. Mikrofonla kulaklığı alıp konuşmaya başladı.

«Şahin konuşuyor. İşaretler yerleştirildi.»

Kapıya çıkıp gökyüzüne bakmaya başladı. Lysander'i artık iyice duyabiliyordu. Uçak birkaç yüz fit ötedeydi.

«Burası Şahin,» dedi. «Sizi duydum. Tam tepedeydiniz.»

Asa, «Hiçbir şey göremiyorum,» diye karşılık verdi. «Çok kötü.»

Tam o sırada Sir Maxwell Shaw kız kardeşinin yanına geldi. Üzerinde ne yağmurluk ne de şapka vardı. Çok sarhoştı, hatta konuşurken dili dolaşıyordu.

«Demek burdasın, canım, her şey yolunda mı?»

«Hayır, değil.»

Asa yine konuşmaya başladı, «Daire çizmeye devam edeceğim, belki durum değişir.»

«Pekâlâ ben burdayım.»

Ashford yakınlarında bir kaza olmuştu. Büyük bir sebze kamyonu ile özel bir otomobil birbirlerine girmişlerdi, bütün yola patatesler saçılmıştı. Devlin on beş dakika kadar sabırla kuyrukta bekledikten sonra kamyonu geri çevirdi.

«Nerdeyse gece yarısı oldu. Burda kalmayı göze alamayız. Başka bir yol bulmamız gerek.»

«Aman Tanrım,» dedi Munro. «Bir sorun mu var, Bay Devlin?»

Devlin, «Hayır, efendim, ama çeneni kapatmazsan olacak.» diyerek soldaki yola saptı.

O sırada Asa da Lysander'i dördüncü kez indirmeye çalışıyordu. İniş takımları geri çekilemeyen türdendi ve tekerleklerin üzerinde iniş için projektör ışıkları vardı. Asa bunları da yaktı, ama sisten başka hiçbir şey göremiyordu.

«Şahin, inmek olanaksız. Hiçbir şey yapamıyorum.»

Garipti, ama Maxwell Shaw kızkardeşine birden parlak bir fikir verdi.

«Daha fazla ışığa ihtiyacı var. Çok daha fazla ışığa. Yani eğer bizim ev yanıyor filan olsaydı, kolaylıkla inebilirdi herhalde, öyle değil mi?»

«Aman Tanrım!» Lavinia hemen mikrofonu aldı. «Şahin konuşuyor. Şimdi dikkatle dinleyin. Ben de bir pilot olduğum için ne dediğimi biliyorum.»

«Dinliyorum,» dedi Asa.

«Evim çayırın üç yüz metre güneyinde. Şimdi oraya gidip bütün ışıkları yakacağım.»

«Ama bu karartmaya aykırı değil mi?»

«Bu siste değil, ayrıca en yakın ev bile iki mil uzaklıkta. Şimdi gidiyorum. İyi şanslar.»

Mikrofonla kulaklığı masanın üzerine bıraktı. «Sen burda dur, Max, hemen döneceğim.»

«Peki, canım.»

Lavinia Shaw soluk soluğa eve koşup içeri girdi ve hemen işe başladı. Önce yukarı çıktı, banyonunkiler dâhil bütün ışıkları yakarak karatma perdelerini söküp çıkardı. Sonra da aşağı inip aynı şeyi burda da yaptı. Bu da bitince hemen dışarı çıktı. Elli metre koştuktan sonra dönüp eve baktı, ev parıl parıl görünüyordu. Ambara döndüğünde Maxwell Shaw matarasından içki içiyordu.

«Ev Noel ağacına döndü,» dedi.

Lavinia ona kulak asmadan hemen mikrofonu eline aldı.

«Tamam, ışıkları yaktım. Bir yararı oldu mu?»

«Bakacağım,» dedi Asa.

Lysander'i beş yüz fite indirince birden içini garip bir duygu sardı.

«Tanrım,» dedi kendi kendine. «Eğer bu kahrolası savaştan sağ çıkarsam bana elli yıl verirler. O halde kaybedecek neyim var ki?»

Sis biraz aydınlanmıştı. Bir saniye sonra Shaw Malikânesi'ni gördü, her pencereyi seçebiliyordu. Her zaman iyi bir pilot olmuştu, ama bu kez daha ustalıkla davranıp kolu çekti. Artık çayırdaki ışıkları, ambarın kapısını da görebiliyordu. Lysander kusursuz bir iniş yaptıktan sonra dönüp ambara doğru ilerledi. Lavinia kapıları sonuna dek açmıştı. Asa motoru durdurdu ve başlığını çıkarıp dışarı atladı.

Lavinia, «Çok başarılı olduğunuzu söylemeliyim,» diyerek elini uzattı. «Adım Lavinia Shaw, bu da ağabeyim Maxwell.»

«Asa Vaughan. Her şeyi size borçluyum.»

«Hiç de değil. Ben kendim de bir pilotum. Eskiden burdan bir Tiger Moth uçururdum.»

«Ooo, delikanlı Amerikalı galiba,» dedi Maxwell Shaw.

«Orada büyüdüm.» Asa, Lavinia'ya döndü. «Öbürleri neredeler?»

«Korkarım Binbaşı Conlon'dan hâlâ ses yok. Londra'dan kıyıya dek her yer sis altında. Bu yüzden geciktiler herhalde.»

Asa başını salladı. «Pekâlâ, şimdi Chernay'e sağsalim indiğimi bildiren bir mesaj yollayalım.»

RAF hava raporu durumun çok kötü olduğunu bildirdiği için Schellenberg telsiz odasında umutsuz bir halde bekliyordu. Leber birden irkildi.

«Şahin arıyor, general.» Mesajı kâğıda geçirdikten sonra Schellenberg'e verdi. «Başarmış, general, uçağı indirmeyi başarmış.»

«Evet,» dedi Schellenberg. «Başarmış, ama yolcuları onu beklemiyormuş.»

«Sis yüzünden gecikebileceklerini söylüyor, general.»

«Evet, öyle olduğunu umalım. Ona bekleyeceğimizi söyle.»

Leber hemen mesajı geçti ve işi bittikten sonra kulaklığını çıkardı.

«Neden gidip biraz dinlenmiyorsunuz, general? Nasılsa ben burdayım.»

«Gidip bir duş alarak kendime gelmeye çalışacağım. Sonra birlikte birer kahve içeriz, çavuş.»

O kapıya doğru giderken Leber, «Acele etmeye gerek yok. Bu hava düzelene dek Lysander'i buraya indiremez zaten,» dedi.

Schellenberg, «Evet, ama şimdi bunu düşünmeyelim,» dedikten sonra dışarı çıktı.

Shaw Malikânesi'nde Asa, Lavinia'ya ışıkları söndürmesi için yardım ediyordu. Shaw ise yine koltuğuna gömülmüş uyukluyordu.

«Her zaman böyle midir?» diye sordu Asa.

Lavinia pencereleri açık bıraktı, ama perdeleri kapattı.

«Ağabeyim mutlu bir insan değildir. Özür dilerim, size rütbenizi sormadım.»

«Yüzbaşı.»

«Evet, yüzbaşı, bu yüzden de sürekli içiyor. Mutfığa gelin. Size çay ya da kahve yapayım.»

«Kahveyi yeğlerim.»

Lavinia kahve yaparken Asa da masanın kenarına oturup bir sigara yaktı. **SS** üniforması içinde çok yakışıklı görünüyordu, Lavinia da bunun farkındaydı. Asa ceketini çıkarınca kadın onun kolundaki manşeti gördü.

«Aman Tanrım, George Washington Lejyonu mu? Bunu daha önce hiç duymamıştım. Ağabeyim haklıymış. Siz Amerikalısınız.»

«Umarım bu benim hakkımdaki fikrinizi değiştirmez.»

«Değiştirmez, Amerikalı dostum.»

Asa arkasını dönünce Liam Devlin'in kapıdan girdiğini gördü. İrlandalı kollarını açıp ona sarıldı.

«Bu siste inmeyi nasıl basardın, evlat? Londra'dan buraya gelmek bile dünya kadar zamanımızı aldı.»

Asa alçakgönüllülükle, «Sanırım özel bir yetenek,» dedi.

Devlin'in arkasından elleri ve gözleri bağı bir halde Munro göründü. Steiner de yanındaydı.

«Yarbay Kurt Steiner, bu harekâtın amacı, artı yoldan aldığımız küçük bir fazlalık,» dedi Devlin.

«Yarbay, sizinle tanışmak benim için bir zevk.» Asa, Steiner'in elini sıktı!

«Neden oturma odasına gidip birer fincan kahve içmiyoruz?» dedi Lavinia. «Daha yeni pişirdim.»

«Harika bir fikir,» dedi Munro.

«Sana kahve içebilirsin, demedim, tuğbay,» dedi Devlin. «Ama madem hazırmış, zararı yok. Beş dakika durur, sonra gideriz.»

«Bundan pek emin değilim,» dedi Asa. «Chernay'deki durumu kontrol etmemiz gerek. Ben ordan ayrıldığımda hava çok kötüydü.»

Devlin, «Bir bu eksikti,» diye söylendi.

Oturma odasına gelince Munro'yu şöminenin kenarındaki bir iskemleye oturtup iğrenir gibi Maxwell Shaw'a baktı.

«Tanrım, bir kibrit yaksam, tutuşacak.»

«Gerçekten dut gibi,» dedi Asa.

O sırada Shaw uyanıp gözlerini açtı.

«Ne oluyor?» Devlin'e baktı. «Conlon, sen mi geldin?»

Devlin, «Evet,» diye yanıt verdi.

Shaw doğrulunca Munro'yu gördü.

«Bu da kim? Gözlerine o komik şeyi neden bağlamış?»

Kimsenin kendisini durdurmasına fırsat vermeden kalkıp Munro'nun gözlerindeki atkıyı çekip çıkardı. Munro başını sallayarak gözlerini kırıştırdı. Shaw şaşırılmıştı.

«Ben sizi tanıyorum, öyle değil mi?»

«Evet, Sir Maxwell,» dedi Dougal Munro. «Ordu ve Donanma Kulübü'nden tanışıyoruz.»

«Elbette.» Shaw aptal aptal başını salladı. «Sizi tanıdığımı biliyordum.»

«Yola çıkmadan önce seni bataklıkta bir yere bırakmayı düşünüyordum, tuğbay, ancak artık bu insanların kim olduklarını biliyorsun,» dedi Devlin.

«Demek artık iki seçeneğiniz var. Beni ya vuracak ya da beraberinizde götüreceksiniz.»

Steiner, «Yerimiz var mı yüzbaşı?» diye sordu.

«Ah, elbette, hallederiz,» dedi Asa. Steiner İrlandalıya döndü. «Bu size bağlı, Bay Devlin.»

Munro, «Boşver, dostum,» dedi. «Eminim Nazi amirlerin benim için iyi bir ücret verirler.»

«Oradaki durumu henüz bilmiyorsunuz,» dedi Asa. «Biran önce öğrenmenizde yarar var, çünkü oraya sağsalim varırsak hemen işe girişeceğiz.»

«O halde anlatın hadi,» dedi Steiner. Ve Asa anlatmaya başladı.

Hepsi ambarda telsizin çevresinde beklerlerken sis biraz olsun azalmamıştı. Lavinia aldığı mesajı Asa'ya verdi. Asa da okuduktan sonra Devlin'e geçirdi. «Yola çıkmak için bir saat daha beklememizi öneriyorlar. O zamana dek Chernay'deki hava düzelebilirmiş.»

Devlin, Steiner'e baktı. «Fazla seçeneğimiz yok gibi görünüyor.»

«Eh, sizin için üzüldüğümü söyleyemem.» Munro gülümseyerek Lavinia'ya döndü. «Merak ediyordum, hayatım, acaba artık eve gidince biraz çay içebilir miyim?»

Shaw şöminenin yanındaki koltuğuna sere serpe uzanmış uyuyordu. Munro bilekleri bağlı bir halde onun karşısına oturdu. Asa da mutfakta Lavinia'ya yardım ediyordu.

«Düşünüyorum da, yarbay,» dedi Devlin. «Sana bir tabanca gerek.»

Çantasını alıp masanın üzerine koydu. Susturuculu Walther gömleklerin üzerinde duruyordu.

«Olabilir,» dedi Steiner.

Rüzgâr iyice şiddetlenmişti, pencereleri sarsıyordu. Birden perdeler oynadı ve Carver'lar ellerinde silahlarıyla içeri girdiler.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

«**B**akın rüzgâr neler getirmiş,» dedi Devlin.

Steiner sakın bir tavırla, «Kim bu adamlar?» diye sordu.

«İriyarı çirkin olanı Jack Carver. Londra'nın çoğu ondan sorulur. Koruma, kumar ve fuhuştan namusuyla para kazanıyor.»

«Çok komik,» dedi Carver.

«İninden çıkmış gibi görünen de kardeşi Eric.»

«Sana göstereceğim.» Eric öfkeden kudurmuş gibi onun üzerine yürüyordu. «O arkadaşınla yeğenine verdiğimiz dersi sana da vereceğiz.»

Devlin birden ter boşandığını hissetti. «Ne diyorsun sen?»

«Bu kez oyun oynamak yok,» dedi Carver. «Pantolonunun altındaki tabancayı kontrol et, Eric.»

Eric eğilip Devlin'in Smith-Wesson'unu aldı.

«Bir kez daha yemezler, kurnaz sersem.»

«Arkadaşlarıma ne oldu?»

Carver keyiflenmişti. Cebinden bir puro çıkardı ve ucunu ısırp ağzına aldı.

«Seni aramaları için bütün adamlarımı saldı, evlat. Bir şey bulamadılar, ama son anda şansımız yaver gitti. Eric küçük kuşu geçen akşam Wapping High Street'te görmüş.»

«Sonra?»

«Hemen senin arkandan onlara küçük bir ziyarette bulunduk. Biraz sohbetten sonra da burdayız işte.»

«Arkadaşım her şeyi hemen anlatıverdi, öyle mi? Buna inanmak biraz zor.» Steiner'e döndü. «Öyle değil mi, yarbay?»

«Evet.»

Carver, «Yo, onu suçlamamalısınız,» diyerek çakmağını çıkarıp purosunu yaktı. «Yani yeğeni için kaygılandı. Bu yüzden de doğru olanı yaptı.»

«Yine de bunun onlara bir yararı olmadı.» Eric sadistçe gülümsüyordu. «Kıza ne olduğunu bilmek ister misin? Benden kaçmaya çalışırken mendireğin üstüne düşüp boynunu kırdı.»

«Ya Michael?»

«Onu vurdum. Köpeklerle de böyle yapmazlar mı?»

Devlin ona doğru yürüdü, yüzünde korkunç bir ifade vardı.

«Öldünüz, ikiniz de öldünüz artık.»

Carver gülümsemeyi kesti. «Biz değil, dostum, sen öldün. Dahası, kurşunu beline sıkacağım ki yavaş yavaş geber.»

O sırada Shaw yine kendine geldi ve gözlerini açıp çevresine baktı.

«Yine neler oluyor?»

Aynı anda odanın kapısı açıldı ve Lavinia elinde tepsiyle içeri girdi, Asa da yanındaydı.

«Herkese çay getirdim.»

Ama odadakileri görünce donakaldı.

«İkiniz de olduğunuz yerde kalın,» dedi Carver;

Lavinia çok korkmuştu, ama bir şey söylemedi.

Dougal Munro onu sakinleştirmeye çalıştı. «Sakin ol, canım. Sakin ol.»

Shaw ayağa kalkıp gözleri kançanağına dönmüş bir halde yalpalayarak peltek peltek konuşmaya başladı.

«Pis domuzlar. Siz kim olduğunuzu sanıyorsunuz da ellerinizde silahlarla evime geliyorsunuz?»

«Bir adım daha atarsan, ölürsün, sersem,» dedi Carver.

Lavinia hemen ağabeyine bağırdı, «Dediğini yap, Max.»

Elindeki tepsiyi yere atıp ağabeyine doğru atıldı. Onun hareket ettiğini gören Carver refleks olarak kadını vurdu. Maxwell Shaw öfkeyle haykırarak üzerine gelince dönüp ona da iki el ateş etti.

Asa, Lavinia'nın yanında dizlerinin üzerine çöküp baktı. «Ölmüş.»

Carver yüzünü buruşturarak, «Sizi uyarmıştım, öyle değil mi?» dedi.

«Evet, Bay Carver, uyarmıştınız,» dedi Kurt Steiner. Sonra da elini Devlin'in çantasına götürerek susturuculu Walther'i buldu ve hemen ateş etti. Kurşun Carver'ın alnının tam ortasına isabet etmişti, hemen olduğu yere yığılıverdi.

Eric, «Jack! » diye haykırarak ileri atıldı, ama Devlin onu bileğinden yakalayarak tabancayı yere düşürttü.

«O kızı öldürdüğünü mü söylüyordun sen bana?»

Eğilip yerden Maxwell Shaw'in av tüfeğini aldı. Eric dehşete düşmüştü.

«O bir kazaydı. Kaçarken oldu. Parmaklıklardan aşağı düştü.»

Perdeler rüzgârdan açılmışlardı. Eric geri geri terasa çıktı.

Devlin, «Ama kaçmasının nedeni neydi?» diye sorup tüfeğin horozunu çekti ve Eric'in, «Hayır!» diye haykırmasına aldırmadan ateş etti. Küçük Carver terastan aşağı düştü.

Chernay'de saat neredeyse iki olmak üzereydi. Leber kendisine seslendiğinde Schellenberg telsiz odasında köşedeki iskemlede kestiriyordu.

«Şahin arıyor, general...»

Schellenberg hemen ayağa fırladı. «Ne diyor?»

«Yine hava durumunu soruyor. Ona burda havanın çok kötü olduğunu söyledim.»

«Eee?»

«Bir dakika, general, yine arıyorlar.» Dikkatle dinledikten sonra başını kaldırdı. «Artık daha fazla bekleyemeyeceğini söylüyor. Yola çıkıyormuş.»

Schellenberg başını salladı. «İyi şanslar dile bari.»

Böyle dedikten sonra da dışarı çıktı. Sis amansız bir biçimde artmıştı. Schellenberg paltosunun yakalarını kaldırıp havaalanında amaçsızca dolaşmaya başladı. Aşağı yukarı aynı saatlerde, Horst Berger, Belle Ile'de kendisine ayrılan odada pencerenin kenarında oturuyordu. Sabah yaklaştığı için uyuyamaz olmuştu, bu yüzden pencereyi açıp karanlıkta yağmur sesini dinleyerek orada oturuyordu. Birden kapısı vurulup açılınca içeri ışık girdi. Nöbetçi **SS** erlerinden biri kapıdaydı.

Alçak sesle, «Sturmbannführer?» diye seslendi.

«Burdayım. Ne var?»

«Reichsführer sizi istiyor. Şu anda dairesinde sizi bekliyor.»

«Beş dakika sonra orda olurum.» Adam dışarı çıktı. Berger kapıyı vurup içeri girdiğinde Himmler dairesinin oturma odasında üzerinde üniformasıyla şöminenin yanında duruyordu. Onu görünce döndü.

«Ah, geldin demek.»

«Reichsführer'im?»

«Führer uyuyamıyormuş. Beni çağırttı. Üstelik seni de yanımda getirmemi istemiş.»

«Reichsführer'im, acaba önemli bir şey mi var dersiniz?»

«Sanmam,» dedi Himmler. «Führer'in sağlığı bir süredir bozuk. Uykusuzluk da pek çok sorulundan yalnızca birisi. Özel doktoru Profesör Morell'in önerilerine güveniyor. Ancak şu anda Morell Berlin'de, Führer ise burada.»

«O halde Morell çok önemli biri.»

«Onu şarlatan olarak görenler de var,» dedi Himmler. «Öte yandan Führer'in de kolay bir hasta olmadığını kabul etmek gerekir.»

«Anlıyorum, Reichsführer'im. Ama beni neden emretti acaba?»

«Kim bilir? Kapris herhalde.» Himmler saatine baktı. «On beş dakika sonra onun dairesinde olmamız gerekiyor. Führer zaman konusunda çok titizdir, Berger. Ne bir dakika geç ne de bir dakika erken. Masanın üzerinde taze kahve var. Gitmeden önce bir fincan içebilirsin.»

Shaw'ların arazisindeki ambarda, Devlin telsizle mesaj geçerken herkes bekliyordu. Kulaklığını çıkarıp telsizi kapattıktan sonra Steiner'le Asa'ya döndü. Dougal Munro da onların arasında hâlâ elleri bağlı bir halde duruyordu.

«Tamam,» dedi Devlin. «Schellenberg'e yola çıkacağımızı bildirdim.»

«O halde uçağı dışarı çıkaralım,» dedi Asa.

Üçü birlikte Lysander'i iterek dışarı çıkarmaya çalışırlarken Munro da duvara dayanmış duruyordu. Sonunda uçağı ambarın biraz ötesine götürmeyi başardılar. Asa kapağı açıp başlığını giydi.

Steiner, «Ya ambardaki dostumuz?» diye sordu.

«O kalıyor,» dedi Devlin.

Steiner ona döndü. «Emin misiniz?»

«Yarbay, sen iyi bir adamsın ve savaşın cilveleri yüzünden senin tarafındayım, ama bu kişisel bir konu. **SOE**'nin D Bölümü'nün başını Alman Gizli Servisi'ne vermek gibi bir niyetim yok. Şimdi uçağı binin. Ben az sonra geleceğim.»

Ambara girdiğinde Munro'nun bileklerindeki ipi koparmaya çalıştığını gördü. Tuğbay Devlin'i görünce durdu. İrlandalı cebinden çakısını çıkardı.

«İzin ver, tuğbay.»

İpi keserek Onu serbest bırakınca Munro bileklerini ovmaya başladı.

«Ne oluyor?»

«Seni şu Nazi köpeklerine vereceğimi düşünmemiştin herhalde, öyle değil mi? Daha önce küçük bir sorun vardı. Ancak artık kimse kalmadı. Cable Wharf'taki iyi dostum Michael Ryan, yeğeni Mary ve Shaw'lar. Hepsi gittiler. Zarar verebileceğin kimse kalmadı.»

«Aman Tanrım, Devlin, seni hiç anlamıyorum.»

«Anlaman da gerekmez, tuğbay, ben de kendimi çoğu zaman hiç anlayamam zaten.»

Lysander'in motoru çalışmaya başlamıştı, Devlin ağızına bir sigara aldı.

«Artık gidiyoruz. RAF'ı harekete geçirebilirsin, ama bu siste bizi bulmaları için çok şanslı olmaları gerekir.»

«Doğru.»

Devlin akmağıyla sigarasını yaktı.

«Öte yandan, Walter Schellenberg'in haklı olduğunu düşünebilirsin.»

«Garip,» dedi Munro. «Ama bu savaşta bazen birinin Hitler'i öldüreceğini düşününce sevinçten oynamak gelirdi içimden.»

«Bir zamanlar büyük bir adam, *'Mantıklı insanlar zaman değiştikçe değişirler demiş.'*» Devlin kapıya doğru yürüdü. «Hoşçakal, tuğbay, birbirimizi bir daha göreceğimizi hiç sanmıyorum.»

«Umarım öyle olur,» dedi Munro.

İrlandalı koşa koşa Lysander'in yanına gitti. Steiner kuyruktaki RAF ıkartmalarını söktüğü için yine Luftwaffe işaretleri ortaya çıkmıştı. Devlin de ona yardım etti ve birlikte uçağa bindiler. Lysander çayırın ucuna doğru ilerleyerek döndü, bir dakika sonra havalanmıştı. Munro orada durup onun sisin içinde gözden kayboluşunu seyrederken birden bir mırıltı duydu. Neil yanında durmuş ona bakıyordu. Dönüp eve doğru yürürken köpek de peşinden gitti.

Jack Carter, **SOE**'nin merkez bürosunda çalışırken kırmızı telefonun sesini duyunca hemen koşup açtı.

«Jack?» dedi Munro.

«şükürler olsun, efendim, sizi çok merak etmiştim. York'tan dönünce Steiner'in kaçtığını duydum. Kapıcı sizin

de orada olduğunuzu söyledi, efendim: Neler oldu?»

«Çok basit, Jack. Liam Devlin adında çok zeki bir beyefendi hepimizi enayi yerine koydu, şu anda Yarbay Kurt Steiner'le birlikte Fransa'ya uçuyor.»

«RAF'a haber vereyim mi?»

«O işi ben hallederim. Yapılacak daha önemli şeyler var. Birincisi, Wapping'te, Cable Wharf'ta Ryan adında bir adama ait bir ev var. Adamla yeğenini orada ölü olarak bulacaksın. Bir an önce onlarla ilgilenmeni istiyorum. Kuzey Londra'daki krematoryumu kullan.»

«Peki, efendim.»

«Buraya da cesetlerle ilgilenmesi için bir ekip istiyorum, Jack. Romney Marsh'ta Charbury köyünün hemen dışındaki Shaw Malikânesi'ndeyim. Hemen gel. Seni bekliyorum.»

Telefonu kapattı. RAF'ı aramadı tabii. Schellenberg haklıydı, bu işi kurcalamanın anlamı yoktu. Çalışma odasından çıkıp ön kapıya gitti. Dışarı çıkınca sisin hiç azalmadığını gördü. Neil oturmuş ona bakarak sızlanıyordu.

Munro eğilip onun başını okşadı.

«Zavallı köpekçik. Ve zavallı Bay Devlin. Ona şans diliyorum.»

Himmler'le Berger, Führer'in odasına alındıklarında Adolf Hitler alev alev yanan dev şöminenin yanında oturuyordu. Kucağında bir dosya vardı. Onlar içeri girince bile başını kaldırmadan okumaya devam etti. Bir süre sonra boş bakışlarla onlara döndü.

«Reichsführer?»

«Beni ve Sturmbannführer Berger'i görmek istemişsiniz.»

«Ah, evet.»

Hitler dosyayı kapatıp yanındaki küçük sehpanın üzerine koydu.

«Benim buradaki güvenliğimi sağlayan parlak genç. Çok etkilendim, Reichsführer.»

Ayağa kalkıp elini Berger'in omzuna koydu. «Çok başarılısınız.»

Berger kendini kasmıştı. «Size hizmet etmek benim için bir onur, Führer'im.»

Hitler parmağıyla Berger'in Birinci Sınıf Demir Haçını işaret etti. «Gördüğüm kadarıyla ayrıca cesur bir askersiniz de.» Himmler'e döndü. «Sanırım, Obersturmbannführer rütbesi daha uygun olur.»

«Ben bu işle ilgilenirim, Führer'im,» dedi Himmler.

«Güzel.» Hitler, Berger'e dönüp hoşgörüyle gülümsedi. «Siz artık gidebilirsiniz. Reichsführer'le benim konuşacaklarımız var.»

Berger topuklarını çarparak sağ kolunu kaldırdı. «Heil, Hitler.» Ve dönüp dışarı çıktı.

Hitler koltuğuna dönerek Himmler'e de karşısındaki iskemleyi işaret etti.

«Bana katılmaz mısınız, Reichsführer?»

«Benim için bir onur.»

Himmler oturunca Hitler konuşmaya başladı.

«Uykusuzluk bazen bir nimet olabiliyor. İnsana gerçekten önemli bazı şeyleri düşünmesi için zaman sağlıyor. Bu dosya, örneğın.» Dosyayı eline aldı. «Rommel ve Canaris'in müttefiklerin Normandiya yoluyla bir saldırıda bulunacaklarına beni ikna etmek için ortak olarak hazırladıkları bir rapor. Saçmalık, tabii. Eisenhower bile bu kadar aptal olamaz.»

«Size katılıyorum, Führer'im.»

«Hayır, Pas de Calais'in hedef olacağı kesin, bunu bir aptal bile görebilir.»

Himmler dikkatle, «Ama yine de Rommel'e komutan olarak bütün sorumluluğu vermeye hâlâ kararlı mısınız?» diye sordu.

«Neden olmasın? Parlak bir asker, bunu hepimiz biliyoruz. Bu konuda o da Canaris gibi benim kararımı kabul etmek zorunda kalacaktır.»

«Bundan emin misiniz, Führer'im?»

Hitler, «Onların bağılıklarından kuşku mu duyuyorsunuz?» diye sordu. «Bunu mu demek istiyorsunuz?»

«Ne diyebilirim, Führer'im? Amiral Ulusal Sosyalizm'e pek sempatiyle bakmaz. Rommel'e gelince.» Himmler omuzlarını silkti. «Halkın kahramanı. Böyle bir ün kolayca kibire yol açar.»

Hitler sakın bir tavırla, «Rommel kendisine söyleneni yapacaktır,» dedi. «Orduda ellerine fırsat geçse beni yok etmeye çalışacak aşınaların bulunduğunu ben de sizin kadar biliyorum. Ancak Rommel'in bu tür eğilimlerden yana olmadığından da eminim. Şu anda bu hainleri darağacı bekliyor.»

«Bunu fazlasıyla hak ediyorlar, Führer'im.»

Hitler ayağa kalktı, şömineye arkasını dönmüştü.

«İnsan bu tür şeylerle nasıl başa çıkacağını öğrenmeli, Reichsführer. Bu yüzden onların saat yedide kahvaltı için bana katılmalarını istedim. Bildiğiniz gibi bu gece Rennes'de kalıyorlar. Yani buraya vaktinde gelmek için sabah çok erken kalkmak zorundalar. İnsanların dengelerini böyle birazcık

bozmak hoşuma gidiyor. Bunun çok yararlı olduğunu düşünüyorum.»

«Çok zekice, Führer'im.»

«Gitmeden önce bana bir şey söyleyin.»

Hitler'in yüzü çok sakindi. Himmler ayağa kalktı.

«Başa geçtiğimden beri bana kaç kez suikast yapmaya çalıştılar?»

Himmler ilk kez bocalar gibi oldu.

«Emin değilim.»

«En az on altı kez,» dedi Hitler. «Bu da ilahi gücün bu işe karıştığını gösterir. Bunun tek mantıklı açıklaması bu.»

Himmler güçlükle yutkundu. «Elbette, Führer'im.»

Hitler şefkatle gülümsedi. «Şimdi gidebilirsiniz. Biraz uyumaya çalışın, kahvaltıda görüşürüz.»

O arkasını dönünce Himmler hemen dışarı çıktı.

Cap de la Hague'ye dek yolun çoğu sisle kaplıydı. Asa bundan en iyi biçimde yararlanarak saat üç gibi Fransız kıyılarına ulaştı.

Telsizle Chernay'i aradı. «Chernay, Şahin arıyor, durum nasıl?»

Telsiz odasındaki Schellenberg hemen ayağa fırlayıp Leber'in yanına geldi.

Uçuş çavuşu, «Sis rüzgâr sayesinde biraz açıldı, ama yeterli değil,» dedi.

«Gidebileceğim başka bir yer var mı?»

«Buralarda hiçbir yer yok. Cherbourg tamamen kapalı.»

Schellenberg mikrofonu aldı. «Asa, benim. Hepiniz orda mısınız?»

«Hepimiz burdayız. Yarbay Kurt Steiner, Devlin ve ben, ancak görünüşe göre gidecek hiçbir yerimiz yok.»

«Yakıt durumunuz nasıl?»

«Herhalde kırk beş dakika daha yeter. Bir süre turlayacağım. Telsizin başından ayrılmayın. Bir gelişme olur olmaz da hemen bana haber verin.»

«Pist ışıklarını yaktıralım, general, bir yararı olabilir,» dedi Leber.

«O işi ben hallederim,» dedi Schellenberg. «Sen telsizin başında dur.»

Ve hemen dışarı çıktı.

Yirmi dakika sonra, Asa, «Böyle dolaşmanın bir yararı yok,» dedi. «Ben inmeyi deneyeceğim.»

Lysander alçalmaya başladı. Tıpkı Shaw'ların orda olduğu gibi sisten hiçbir şey gözüküyordu. Altı yüz fite gelince Asa kolu çekti, ancak bir şey göremediği için yine bin fite yükseldi.

Yıldızlar bile parlamıyordu, ay da gözden kaybolmak üzereydi.

Asa, «Durum çok umutsuz,» dedi. «İnmeyi denemek intihardan farksız. Uçağı denize indirmek bile daha iyi.»

«Sular çekildi, yüzbaşı,» dedi Leber.

«Sahi mi? Oradaki kumsalın uzunluğu nedir?»

«Epey fazla.»

«Öyleyse tamam. Hiç olmazsa bu da bir şanstır.»

Schellenberg'in sesi duyuldu.

«Emin misin, Asa?»

«Emin olduğum tek şey, general, başka şansımız olmadığı. Sizi ya görürüz ya görmeyiz.»

Schellenberg mikrofonu bırakıp Leber'e döndü. «Oraya gidebilir miyiz?»

«Evet, general, oraya giden eski bir yol var.»

«Güzel. O halde gidelim.»

Asa, Steiner'le Devlin'e, «Eğer denize inmek zorunda kalırsam, bu uçak suyun üstünde uzun süre kalmaz,» dedi. «Arkanızda bir lastik bot çantası var. Şu sarı şey. Onu hemen dışarı çıkarıp kırmızı ipi çekin, kendiliğinden şişer.»

"Steiner gülümsedi. «Yüzme biliyorsunuz, tabii, Bay Devlin.»

Devlin de ona gülümsedi. «Biraz.»

Asa alçalmaya başladı, yüzü gözü ter içinde kalmıştı. Altimetre inmeye devam ediyordu. Lysander üç yüz fite inmişti.

Devlin birden bağırdı, «Bir şey gördüm.»

Bir perde kalkmış gibi artık çevrelerini görebiliyorlardı, Atlas Okyanusu'ndan gelen dev dalgalar ve Cap de la Hague kayalıklarına doğru uzanan ıslak kumlar, hepsi gözlerinin önündeydi. Lysander artık köpüklü beyaz dalgaların yalnızca elli fit üstündeydi. Asa bir eliyle kontrol tablosuna vurdu.

«Dünya güzelim benim. Seni seviyorum.»

Lysander alçalmaya başladığında Schellenberg, Leber ve birkaç Luftwaffe ustasını taşıyan kamyon da kumsala varmıştı.

Leber, «Başardı, general,» diye bağırdı. «Ne pilot ama.»

El sallayarak onlara doğru koşmaya başladı, adamları da arkasından geliyorlardı. Schellenberg iyice yorulmuştu. Bir sigara yakıp Lysander'in kumsalda yavaşlayarak ilerlemesini seyretti. Uçak durunca Leber'le adamları alkışlamaya başladılar ve Asa motoru durdurdu. İlk önce Devlin'le Steiner indiler, arkalarından da Asa. Amerikalı uçuş başlığını çıkarıp pilot kabinine fırlattı.

«Müthiş bir iş başardınız, yüzbaşı,» dedi Leber.

«Uçağıma iyi bakın, çavuş. O bir tane. Bunu hak etti. Burada güvende mi?»

«Evet, sular yükselecek, ama buraya kadar gelmez.»

«Güzel. Motoru bir kontrol edin, yakıt ikmalini de elle yapmak zorunda kalacaksınız.»

«Nasıl isterseniz, yüzbaşı.»

Schellenberg durmuş Devlin'le Steiner'i bekliyordu. Steiner'e elini uzattı.

«Yarbay, sizi burada gördüğüm için çok memnunum.»

«General.»

Schellenberg, Devlin'e döndü. «Çılgın İrlandalı dostum, senin burda olduğuna hâlâ inanamıyorum.»

«Walter, oğlum, her zaman ne dediğimi bilirsin, yapman gereken tek şey doğru biçimde yaşamak.»

Gülümsedi. «Bir şeyler yiyebilir miyiz dersin? Açlıktan ölüyorum.»

Küçük kantindeki masanın çevresine oturmuş kahve içiyorlardı.

«Führer dün sağsalim geldi,» dedi Schellenberg.

Devlin, «Ya Rommel'le Canaris?» diye sordu.

«Onların nerde kaldıklarını bilmiyorum, ama biraz sonra ona katılacaklar. Yolda olmalılar.»

«Sizin planınız çok güzel, ancak kesin olmayan yanları var.» dedi Steiner.

«Paraşüt birliğindeki adamların sizi izlemeyeceklerini mi düşünüyorsunuz?»

«Yo, hayır, benim demek istediğim biz gelmeden siz içinüz Château'da ne yapacaksınız.»

«Evet, ama başka seçeneğimiz yok,» dedi

Schellenberg. «Bu işin başka yolu yok.»

«Evet, anlıyorum.»

Bir süre herkes sustuktan sonra sessizliği Schellenberg bozdu.

«Bu işte benimle birlikte misiniz yoksa değil misiniz, yarbay? Fazla zamanımız yok.»

Steiner ayağa kalkıp pencerenin yanına gitti. Şiddetli bir yağmur başlamıştı. Bir süre dışarıyı seyrettikten sonra döndü.

«Führer'i sevmem için pek neden yok ve bunun nedeni yalnızca babamın başına gelenler değil. Onun herkes için, hatta insanlık için bir felaket olduğunu söyleyebilirim, ama benim için daha da önemlisi, Almanya için çok zararlı olması. Ne var ki, Himmler ondan da beter. En azından Führer baştayken şu kahrolası savaşın bitme olasılığı var.»

«Öyleyse bana katılacaksınız?»

«Hiçbirimizin başka seçeneği olduğunu sanmıyorum.»

Asa omuzlarını silkti. «Ne olursa olsun, bana güvenebilirsiniz.»

Devlin ayağa kalkıp gerindi. «Hadi, işe başlayalım.»

Schellenberg, Asa'yla birlikte kullandıkları barakaya girdiğinde Devlin ayağını yatağın üzerine koyup pantolonunu sıyırmış Smith-Wesson'u bileğindeki tabancalığa yerleştiriyordu.

«Yedek kozunuz mu, dostum?»

«Hem o hem de bu.» Devlin susturuculu Walther'i gösterip onu da arka cebine koydu. Sonra da Luger'i çıkardı. «Bu da cep için. **SS** nöbetçilerinin bizi silahlarımızla içeri sokacaklarından kuşkuluyum, bu yüzden onlara verecek bir şey bulundurmak en iyisi.»

«Bu planın işleyeceğinden emin misiniz?»

«Şu saate geldik, hâlâ kaygı mı duyuyorsun, general?»

«Pek değil. Ama Himmler'in kısıkvrak yakalanması için her şeyin tamam olmasını istiyorum.»

«Bugünlerde Himmler'i bir darağacı bekliyor.»

«Galiba beni de öyle. Ne de olsa ben de bir **SS** generaliyim,» dedi Schellenberg.

«Merak etme, Walter.» Devlin gülümsedi. «Hapishaneye düşersen, seni kaçıırırım. Hadi şimdi gidelim.»

Mareşal Erwin Rommel'le Amiral Canaris güvenlik nedeniyle Rommel'in yardımcısı Binbaşı Carl Ritter'in kullandığı bir Mercedes limuzinle saat beşte Rennes'den ayrılmışlardı. Sabah karanlığında daracık Fransız sokaklarından geçerken kendilerine yalnızca iki tane motosikletli askeri polis eşlik ediyordu.

«Tabii bizi bu kadar garip bir saatte çağırmasının tek nedeni uyku sersemliğimizden yararlanmak,» dedi Canaris.

«Führer hepimizin onun karşısında dezavantajlı durumda olmamızı ister,» dedi Rommel.

«Bunu çok önceden öğrenmiş olduğunu sanıyordum.»

«Acaba şimdi neyin peşinde? Senin B Grubu'na komuta etmenle ilgili konuşacağını biliyoruz, ama bunu Berlin'deyken de yapabilirdi.»

«Doğru,» dedi Rommel. «Ayrıca telefon denilen bir şey var. Hayır, sanırım Normandiya konusuyla ilgili görüşecek.»

«Herhalde ordaki mantığı görmesini sağlayabiliriz. Çünkü birlikte hazırladığımız rapor oldukça ikna ediciydi.»

«Evet, ama Führer, Pas de Calais'i daha çok tutuyor, tabii astroloğu da öyle.»

«Ya Heini Amca?»

Canaris omuzlarını silkti. «Himmler her zaman Führer'le aynı fikirdedir, bunu sen de benim kadar biliyorsun.»

Artık Belle Ile'yi görebiliyorlardı. Rommel şatoya bakıp, «Çok etkileyici,» diye ekledi.

Canaris sanki alay eder gibi, «Evet, tam Wagner stilinde,» dedi. «Dünyanın bir ucundaki şato. Führer bundan hoşlanmış olmalı. Himmler'le birlikte keyiflerine bakıyorlardır.»

«Bunun nasıl olduğunu hiç düşündün mü, amiral? Yani bu canavarların milyonlarca insanın kaderini kontrol etmesine nasıl izin veriyoruz?»

Canaris, «Her gün düşünüyorum,» diye karşılık verdi. Mercedes yanındaki motosikletlerle birlikte şatoya giden yolu izliyordu.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Saat altıda, St. Aubin'deki 12. Paraşüt Kolu komutanı Hauptmann Erich Kramer bürosunda oturmuş kahve içerken, bir aracın çiftlik avlusuna girdiğini duydu. Pencereden dışarı baktı, zırhlı bir araç gelmişti. Araçtan önce Asa, ardından da Schellenberg'le Devlin indiler. Kramer onları hemen tanıyıp kaşlarını çatı.

«Ne istiyorlar acaba?»

O sırada Kurt Steiner göründü. Başlığı olmadığı için uçuş çavuşu Leber'den *schiff* denilen Luftwaffe kasketlerinden ödünç almıştı. Üzerinde de sarı yakalı gri mavi paraşütçü gömleğiyle pantolonu ve çizmeleri vardı. Kramer onun Şövalyelik Haçı'yla gümüş ve altın Kartal Nişanı'nı farketti. Onu hemen tanıdı, tabii: Paraşüt Alayı'nın efsane adı, Yarbay Kurt Steiner.

«Aman Tanrım,» diyerek hemen şapkasını alıp düğmelerini ilikleyerek kapıya koştu.

«Yarbay Steiner... efendim.»

Öbürlerine hiç aldırmayarak topuklarını çarpıp onu selamladı.

«Bunun benim için ne kadar büyük bir onur olduğunu bilemezsiniz.»

«Benim için de bir zevk. Yüzbaşı Kramer, değil mi?»

Steiner, Kramer'in Kış Savaşı Nişanı'nı gördü. «Demek eski dostuz, öyle değil mi?»

«Evet, yarbay.»

Birkaç paraşütçü de gelenleri merak ettikleri için kantinden çıkmışlardı. Steiner'i görünce hemen hepsi

hazırola geçtiler. Steiner, «Rahat, çocuklar,» diyerek Kramer'e döndü. «Burda ne kadar adamınız var?»

«Yalnızca otuz beş, yarbay.»

«Güzel. Siz dâhil herkese ihtiyacım olacak, bu yüzden şu yağmurun altında durmaktan vazgeçip içeri geçelim de size her şeyi açıklayayım.»

12. Paraşüt Kolu'nun otuz beş adamı yağmurun altında çiftlik avlusunda dört sıra halinde dizilmişlerdi. Üzerlerinde Paraşüt Alayı'na özgü çelik miğferleriyle bol pantolonları vardı ve çoğunun göğsünde Schmeisser marka makineli tüfekler asılıydı. Hepsi kulak kesilmiş, kendilerine ne yapacaklarını anlatan Steiner'i dinliyorlardı. Schellenberg, Devlin ve Asa onun arkasındaydılar, Kramer de yanındaydı. Steiner ayrıntılara hiç girmedii.

«İşte böyle. Führer az sonra **SS** hainleri tarafından öldürülecek. Bizim görevimiz onları durdurmak. Sorusu olan var mı?»

Yağmur sesinden başka çıt çıkmıyordu. Steiner, Kramer'e döndü.

«Onları hazırlayın, yüzbaşı.»

«*Zu befehl, Herr Oberst.*»

Steiner öbürlerine döndü. «On beş dakika sizin için yeterli mi?»

«Demek motorize kuvvet kolu gibi geleceksiniz,» dedi Schellenberg.

«Çok hızlı.»

Asa'yla birlikte zırhlı araca bindiler. Devlin başında siyah şapkası ve üzerinde Ordu ve Donanma Kulübü'nden yürüttüğü trençkotla Steiner'e yaklaştı.

«Bir bakıma bunu ikinci kez yaşıyoruz,» dedi.

«Biliyorum. Sorun da bu zaten. Biz mi oyunu yönetiyoruz, yoksa oyun mu bizi?»

«Dua edelim de bu kez şansımız geçen seferkinden daha iyi olsun, yarbay.»

Devlin gülümseyerek zırhlı aracın arkasına bindi ve yola çıktılar.

Rommel, Canaris ve Binbaşı Ritter merdivenleri çıkıp Château Belle Ile'nin ana kapısına geldiler. **SS** nöbetçilerinden biri kapıyı açtı ve içeri girdiler. Her yer nöbetçi doluydu.

Rommel paltosunun" düğmelerini çözerken Canaris'e, «**SS**'in eskiden hafta sonlarında Bavyera'da düzenlediği toplantılara benziyor,» dedi.

Berger merdivenlerden inip onları karşıladı. «Herr Amiral, Herr Mareşal, sizinle tanışmak benim için büyük bir zevk. Sturmbannführer Berger, güvenlik sorumlusu.»

«Binbaşı.» Rommel onu başıyla selamladı.

«Führer sizi yemek salonunda bekliyor. Ancak huzuruna çıkarken kimsenin silah taşımamasını rica etti.»

Rommel'le Ritter silahlarını çıkardılar. «Umarım geç kalmamışsızdır,» dedi mareşal.

«Aslında iki dakika erken geldiniz.» Berger hafifçe gülümsedi. «Size yolu gösterebilir miyim?»

Büyük meşe kapıyı açıp onları içeri aldı. Uzun yemek masası yalnızca dört kişi için hazırlanmıştı. Führer şöminenin yanında yanan kütükleri seyrediyordu. Onların geldiğini duyunca döndü.

«Ah, demek geldiniz.»

«İyi olduğunuzu umarım, Führer'im,» dedi Rommel.

Hitler, Canaris'i başıyla selamladı.

«Herr Amiral.» Gözü elinde bir çantayla hazırolda duran Ritter'e takıldı. «Konuğunuz kim?»

«Benim özel yardımcım, Binbaşı Carl Ritter, Führer'im. Daha önce görüştüğümüz Normandiya olayının ayrıntılarını getirdi.»

«Yine rapor mu?» Hitler omuzlarını silkti. «Madem gerekli gördünüz, pekâlâ.» Berger'e döndü. «Masaya bir servis daha koyup Reichsführer'in neden geç kaldığına bir bakın.»

Berger dışarı çıkarken Himmler içeri girdi. Siyah üniformasını giymişti. Yüzü solgundu ve heyecanını gizleyemediği belliydi.

«Özür dilerim, Führer'im, odamdan çıkmak üzereyken Berlin'den bir telefon geldi.» Başıyla konukları selamladı. «Herr Amiral, Mareşal.»

«Ve mareşalin yardımcısı, Binbaşı Ritter.» Hitler ellerini ovuşturdu. «Ben müthiş acıktım. Biliyorsunuz, beyler, insan bunu daha sık yapmalı. Yani erken saatte kahvaltıyı kastediyorum! Böylece gün boyunca daha önemli işlerle uğraşmaya zaman kalıyor. Hadi buyrun, oturun.»

Kendisi masanın başına geçti. Rommel'le Canaris sağına, Himmler'le Ritter de soluna oturdular. «Evet, başlayalım. İşten önce yemek.»

Sağ elinin altındaki küçük gümüş zili çaldı.

Zırlı araç on dakika sonra ana kapıdaydı. Kapıdaki çavuş Schellenberg'in üniformasını görünce hemen selam verdi.

«Führer bizi bekliyor,» dedi Schellenberg.

Çavuş kararsız görünüyordu. «Kimseyi kabul etmeyeceğime dair emir aldım, general.»

«Aptallaşma, adam,» dedi Schellenberg. «Bu emir benim için geçerli olamaz.» Başıyla Asa'ya işaret etti, «Devam edin, Hauptsturmführer.»

Avluya gelince durdular. Devlin, «İspanyollar boğa güreşçilerinin arenada yaşayıp yaşayamayacaklarını bilmedikleri ana ne derler bilir misiniz? Kritik an.»

«Bırakalım şimdi bunları, Bay Devlin,» dedi Schellenberg. «Hadi gidelim.»

Uzun adımlarla ön kapıya gitti.

O sırada Hitler önündeki kızarmış ekmekle meyvanın keyfini çıkarıyordu.

«Şu Fransızlar gerçekten harika ekmek yapıyorlar,» diyerek bir dilim daha aldı.

Kapı açıldı ve bir **SS** başçavuşu içeri girdi.

Himmler, «Sanırım, hiçbir nedenle rahatsız edilmek istemediğimizi iyice belirtmiştim.»

«Evet, Reichsführer'im, ama General Schellenberg yanında bir Hauptsturmführer ve bir siville birlikte burada. Führer'i görmek zorunda olduğunu söylüyor.»

«Saçma, size gereken emri vermiştim! »

Hitler araya girdi. «Schellenberg mi? Acaba ne istiyor? Onu içeri gönderin, başçavuş.»

Schellenberg, Devlin ve Asa holde bekliyorlardı.

Başçavuş geri döndü. «Führer sizi görecektir, general, ama bütün silahlar burada bırakılacak. Emir böyle. Bu herkes için geçerli.»

«Elbette.» Schellenberg silahını çıkarıp masanın üzerine koydu.

Asa da aynı şeyi yaptıktan sonra Devlin paltosunun cebinden Luger'i çıkardı.

«Bunları size bağışlıyoruz.»

Başçavuş, «Lütfen beni izleyin, beyler,» diyerek onlara yolu gösterdi.

İçeri girdiklerinde Hitler hâlâ yemek yiyordu. Rommel'le Canaris merakla başlarını kaldırdılar. Himmler'in de rengi kül gibi olmuştu.

«Eee, Schellenberg,» dedi Hitler. «Sizi buraya hangi rüzgâr attı?»

«Davetsiz geldiğim için özür dilerim, Führer'im, ancak çok önemli bir haber aldım.»

«Çok mu önemliydi?» diye sordu Hitler.

«Sizin yaşamınızla ilgili, Führer'im, daha doğrusu size karşı yapılacak bir suikastla ilgili.»

«Olamaz,» dedi Himmler.

Hitler eliyle onu susturup Devlin'le Asa'ya baktı. «Peki bunlar kim?»

«Açıklayacağım. Reichsführer bana bir süredir Londra Kalesi'nde esir tutulan Yarbay Kurt Steiner'i sağsalim Reich'a geri getirmeyi planlama görevini verdi. Herr Devlin ve Hauptsturmführer Vaughan bu işi başarıyla tamamlayıp Steiner'i buraya yakın küçük bir Luftwaffe üssüne getirdiler.»

Hitler, Himmler'e, «Ben bu konuda hiçbir şey bilmiyorum,» dedi.

Himmler çok bozulmuştu. «Bir sürpriz olacaktı, Führer'im.»

Hitler yine Schellenberg'e döndü. «Bu Yarbay Steiner nerede şimdi?»

«Az sonra burada olacak. Ancak birkaç saat önce adını açıklamayan biri beni telefonla aradı. Bunu Reichsführer'in huzurunda söylemek zorunda kaldığım için çok özür dilerim, ama telefondaki kişi bana **SS** görevlilerinin ihanetinden söz etti.»

Himmler adeta boğulacak gibiydi. «Olamaz.»

«Berger adında bir subaydan söz edildi.»

Hitler, «Ama Sturmbannführer benim buradaki güvenliğimden sorumlu,» dedi. «Hatta dün onun rütbesini yükselttim.»

«Yine de bana böyle söylendi, Führer'im.»

O anda Horst Berger'in sesi duyuldu. «Bu da kimseye güvenmemek gerektiğini gösterir.» Yanında elinde makineli tüfek olan iki **SS** subayı vardı.

Steiner'le Yüzbaşı Kramer zırhlı araçla Château'ya giden yokuşta ilerliyorlardı. Paraşütçüler de iki büyük zırhlı arabayla arkalarından geliyorlardı. Steiner çizmesinin kenarına bir el bombası koymuştu, kucağında da bir Schmeisser vardı.

«Oraya gidince durmak yok, bunu unutmayın.»

«Sonuna dek sizinle birlikteyiz, yarbay,» dedi Kramer.

Dış kapıya gelince yavaşladılar ve bir **SS** çavuşu onlara yaklaştı. «Neler oluyor?»

Steiner bir anda Schmeisser'i çıkarıp önce onu, sonra da öbür nöbetçiye öldürdü.

Ön kapıya giden merdivenlere geldiklerinde sağ taraftaki askeri karakoldan bir sürü **SS** görevlisi çıktı. Steiner çizmesindeki bombayı çıkarıp onların ortasına attı, sonra da arabadan inip koşarak merdivenlerden çıktı. Öbür paraşütçüler de avludaki **SS**'lere ateş ederek onun ardından gidiyorlardı.

Hitler ateş saçan gözlerle Berger'e bakıyordu. «Elinde tabancayla bana böyle yaklaşmaya nasıl cesaret edersin?»

«Bunu söylediğim için çok üzgünüm, Führer'im, ama sonunuz geldi, sizin, Mareşal Rommel'in ve Amiral Canaris'in.» Berger başını salladı. «Sizin daha fazla yaşamanızı göze alamayız.»

«Beni öldüremezsin, küçük budala, böyle bir şey olamaz.»

«Öyle mi? Nedenmiş o?»

«Çünkü benim yazgımda burada ölmek gibi bir şey yok,» dedi Führer soğukkanlı bir tavırla. «Çünkü Tanrı benim tarafımda.»

Uzaktan tabanca sesleri geliyordu. Berger kapıya bakmak için dönünce Binbaşı Ritter ayağa fırladı ve elindeki çantayı ona fırlatarak kapıya koştu. Bir yandan da, «Nöbetçiler!» diye bağıırıyordu.

SS'lerden biri Schmeisser'iyle onu arkasından vurdu.

Schellenberg, «Bay Devlin,» dedi.

Devlin arka cebinden susturuculu Walther'i çıkardı. İlk atışta Ritter'i öldüren adamı şakağından, ikincisiyle de başka bir **SS** görevlisini kalbinden vurdu. Berger öfkeyle bağıırarak ona dönünce kurşunu alnının ortasına yedi. Devlin gidip ona baktı.

«Hiç söz dinlemiyorsun, oğlum, ben sana başka bir iş bulmanı söylememiş miydim?»

Birden kapılar açıldı ve Kurt Steiner adamlarıyla birlikte içeri girdi.

Schellenberg kapıyı vurup da Himmler'in odasına girdiğinde Reichsführer pencerenin yanında duruyordu. İşi pişkinliğe vurmaya niyetli olduğu belliydi.

«Ah, demek geldiniz, general. Çok korkunç bir iş. Bir **SS** olarak hepimizi çok kötü bir biçimde etkileyecek. Şükürler olsun ki Führer, Berger'in bu iğrenç hainliğini bireysel bir hata olarak kabul ediyor.»

«Bu hepimiz için iyi bir durum, Reichsführer'im.»

Himmler oturdu. «Size gelen şu telefon. Kim olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok mu?»

«Korkarım yok.»

«Yazık. Yine de... » Saatine baktı. «Führer öğleyin ayrılmayı planlıyor, ben de onunla birlikte Berlin'e gideceğim. Canaris de bizimle geliyor. Rommel zaten gitti.»

«Anlıyorum.»

«Führer gitmeden önce sizi ve öbür üç dostumuzu görmek istiyor. Sanırım, madalyalar sizleri bekliyor.»

«Madalyalar mı?»

«Führer yanında hep madalya ve nişanlar taşır. Onları nereye gitse götürür. Sadık subayları ödüllendirmenin yararlı olduğuna inanıyor, tabii ben de öyle.»

«Reichsführer'im.»

Schellenberg kapıya gidince Himmler, «Bu iğrenç olayı hiç olmamış gibi düşünmek hepimiz için daha iyi olur,» dedi. «Öyle değil mi, general? Rommel'le Canaris dillerini

tutacaklar, paraşütçüleri halletmek de kolay. Onları Rus sınırına geri yollarız, bu iş kapanır.»

Schellenberg dikkatle, «Anlıyorum, Reichsführer'im,» dedi.

«Yani geriye bir tek Steiner, Hauptsturmführer Vaughan ve şu Devlin denen adam kalıyor, Ben onların başımıza bir iş açabileceklerini düşünüyorum, herhalde siz de benimle aynı fikirdesinizdir.»

«Reichsführer'in önermek istediği şey...»

«Hiçbir şey yok. Ben hiçbir şey önermiyorum. Bunu size bırakıyorum.»

Öğleye doğru Schellenberg, Steiner, Asa ve Devlin kütüphanede beklerlerken kapı açıldı. Führer ardında Canaris ve Himmler'le birlikte içeri girdi. Himmler'in elinde küçük deri bir çanta vardı.

«Beyler,» dedi Hitler.

Üç subay hemen hazırola geçtiler, pencerenin yanında oturan Devlin de acemi bir tavırla ayağa kalktı. Hitler başıyla Himmler'e işaret edince Reichsführer madalyalarla dolu çantayı açtı.

«General Schellenberg, Altın Alman Haçı'na layık görüldünüz. Siz de öyle, Hauptsturmführer.»

Onların madalyalarını göğüslerine taktıktan sonra Steiner'e döndü.

«Siz Yarbay Steiner, zaten Şövalye Nişanı'na sahipsiniz. Sizi şimdi de Kılıç'la ödüllendiriyorum.»

Kurt Steiner biraz alay eder gibi, «Teşekkür ederim, Führer'im,» diye karşılık verdi.

«Ve siz Bay Devlin,» dedi Führer İrlandalıya dönerek. «Birinci Sınıf Demir Haçı alacaksınız.»

Devlin söyleyecek bir şey bulamıyordu, haç ceketine iğnelenince delice bir gülme arzusuyla boğulacak gibi oldu.

«Size minnettarım, beyler, bütün Alman halkı size minnettar.»

Bunları söyledikten sonra ardında Himmler'le birlikte dışarı çıktı. Canaris bir süre kapıda oyalandı.

«Çok eğitici bir sabahtı, ama yerinde olsaydım, bundan sonra kendime çok iyi bakardım, Walter."

Kapı kapandı. Devlin, «Şimdi ne olacak?» diye sordu.

«Führer hemen Berlin'e dönüyor,»dedi Schellenberg. «Canaris'le Himmler de onunla birlikte gidecekler.»

«Ya biz?» diye sordu Asa.

«Bu konuda küçük bir sorun var. Reichsführer sizin Berlin'e dönmenizi istemediğini açıkça belirtti. Daha doğrusu, sizin ortalarda dolaşmanızı hiç istemiyor.»

«Anlıyorum,» dedi Steiner. «Siz de bizimle ilgilenmekle görevlendirildiniz.»

«Onun gibi bir şey.»

«Vay canına,» dedi Devlin.

«Tabii Lysander hâlâ Chernay'deki kumsalda bekliyor,» dedi Schellenberg. «Leber onu kontrol edip yakıt ikmalini yapmıştır.»

Asa, «Ama nereye gideriz?» diye sordu. «İngiltere'den güç bela kurtulduk, tabii Almanya da bizim için tehlikeli.»

Schellenberg sanki bir yanıt bekler gibi Devlin'e bakınca İrlandalı gülmeye başladı. Ve Asa'ya, «Hiç İrlanda'ya gitmiş miydin?» diye sordu. Kumsal çok soğuktu ve sular sabahkinden daha yüksekti, ama yine de kalkmaya yetecek kadar yer vardı.

Uçuş çavuşu Leber, Asa'ya «Her şeyi kontrol ettim,» dedi. «Herhangi bir sorunuz olmaması gerekir, Hauptsturmführer.»

«Sen şimdi havaalanına dön, çavuş, ben de az sonra geleceğim,» dedi Schellenberg.

Labber onları selamlayıp gittikten sonra Schellenberg, Steiner ve Asa'yla tokalaştı. «İyi şanslar, beyler.»

Onlar Lysander'e bindikten sonra da Devlin'e döndü.

«Gerçekten olağanüstü bir adamsınız.»

«Sen de bizimle gel, Walter, burda senin için bir şey kalmadı artık.»

«Çok geç, dostum. Daha önce de dediğim gibi, atlıkarıncadan inmek için artık çok geç.»

«Bizi bıraktığını duyunca Himmler ne diyecek?»

«O konuyu düşündüm. Sizin gibi müthiş nişancı bir adam beni omzumdan vurmakta hiçbir güçlük çekmez herhalde. Sol omzumu vurun. Tabii hafif bir yara olsun.»

«Tanrım, ne kurnaz tilkisin sen.»

Schellenberg biraz yürüyüp döndü. Devlin de cebinden Walther'i çıkarıp bir el ateş etti ve general omzunu tutarak sendeledi. Parmakları kanlanmıştı, gülümsedi.

«Güle güle, Bay Devlin.»

İrlandalı uçağa binip kapağı kapattı. Ve Lysander kumsalda biraz ilerledikten sonra havalandı. Schellenberg gözden kaybolana dek uçağın ardından baktı. Sonra da dönüp omzunu tutarak yürümeye başladı.

İrlanda'nın batı kıyısında Killala Koyu yakınlarındaki Conn Gölü'nün uzunluğu on milden fazlaydı. O akşam karanlık bastırmak üzereyken gölün yüzeyi tıpkı siyah bir cama benziyordu.

Michael Murphy gölün güney kıyısına yakın bir yerlerde çiftçilik yapardı. Ancak o gün balık tutup kendini bilmez bir hale gelene dek içmişti. Birden yağmur başlayınca kendi kendine bir şarkı mırıldanarak küreklere asıldı. Kulaklarında bir uğultu vardı, az sonra da tepesinden büyük kara bir kuşun uçarak gölün öbür ucunda gözden kaybolduğunu gördü.

Asa kıyıdan birkaç yüz metre ötede usta bir iniş yaptı. Çok geçmeden içeri sular girmeye başlamıştı. Kapağı açıp lastik botu çıkardılar, bot hemen şişti.

«Buranın derinliği nedir?» diye Devlin'e sordu.

«İki yüz fit.»

«Bu onun işini görür. Zavallı güzel uçağım. Hadi gidelim.»

Steiner'le Devlin'in arkasından o da bota atladı. Biraz kürek çektikten sonra dönüp uçağa baktılar. Lysander'in burnu iyice batmıştı. Yalnızca kuyruktaki Luftwaffe gamalı haçı görünüyordu, az sonra o da sulara gömüldü.

«İşte bu kadar,» dedi Asa.

Yine kıyıya doğru kürek çekmeye başladılar. Steiner, «Şimdi ne olacak, Bay Devlin?» diye sordu.

«Önümüzde uzun bir yürüyüş var, bütün gece yürüyeceğiz. Büyük halam Eileen O'Brien'ın Killala Koyu'nda küçük bir çiftliği var. Ordaki herkes dostumdur.»

Asa, «Peki sonra ne olacak?» diye sordu.

«Tanrı bilir, oğlum, göreceğiz.»

Bot kumsala yaklaşınca Devlin diz boyundaki suya atlayıp onları kıyıya çekti.

Sonra da Kurt Steiner'e elini uzatıp, «*Cead mile Mite,*» dedi.

«Ne demek bu?» diye sordu Alman.

«İrlanda dili.» Liam Devlin gülümsedi. «Kralların dili. Yüz bin kez hoşgeldin demek.»

Belfast 1975

ON ALTINCI BÖLÜM

Saat neredeyse sabahın dördü olmuştu. Devlin ayağa kalkıp kapıyı açtı. Kent şimdi çok sessizdi, ama keskin bir duman kokusu vardı. Yağmur başlamıştı, Devlin ürperdiğini hissederek bir sigara yaktı.

«Belfast'ta kötü bir geceden daha berbat bir şey yoktur.»

«Bir şeyi merak ediyorum,» dedim. «Dougal Munro'yla bir daha hiç ilginiz oldu mu?»

«Ah, evet.» Başını salladı. «Hem de birkaç kez. Dougal balık tutmaya bayılır.»

Yine onun ciddi olmadığını düşündüğüm için bir daha denedim. «Peki, sonra ne oldu? Dougal Munro bu işi örtbas etmeyi nasıl başardı?»

«Unutma ki, Steiner'in gerçekten kim olduğunu yalnızca Munro'yla Carter biliyorlardı. Zavallı Teğmen Benson, Rahibe Maria Palmer ve Peder Martin'e göre ise sıradan bir savaş esiriydi. Yalnızca bir Luftwaffe subayı.»

«Ya Michael Ryan'la yeğeni? Ve Shaw'lar?»

«O yılın başında Luftwaffe yine Londra'yı bombalamaya başladı. Bu da İngiliz Gizli Servisi'nin işine yaradı.»

«Neden?»

«Çünkü saldırı sırasında pek çok insan öldü. Örneğin Sir Maxwell Shaw'la kız kardeşi Lavinia bin dokuz yüz kırk dört ocağında bir Luftwaffe saldırısı sırasında Londra'da öldüler. *Times*'in o ayki sayısına bakabilirsin. O sayıda bir ölüm ilanı bulacaksın.»

«Ya Michael Ryan'la Mary? Jack ve Erle Carver?»

«Onlar *Times'a* geçmediler, ama öbürleriyle aynı yere gittiler, Kuzey Londra'daki krematoryuma. Bir avuç kül, hepsi o kadar, otopsiye filan da gerek görülmedi, Hepsinin saldırı sırasında ölü bulundukları söylendi.»

«Hiçbir şey değişmiyor,» dedim. «Ya öbürleri?»

«Canaris fazla yaşamadı. O yıl gözden düştü, sonra da temmuz ayında Hitler'e yapılan bir suikast başarısızlığa uğradı. Canaris de bir grup adamla birlikte tutuklandı. Savaşın son haftasında onu öldürdüler. Rommel'in de bu işe karışıp karışmadığı kesin olarak bilinemedi, ama Führer onun da bu işte parmağı olduğunu düşünüyordu. Halkın kahramanı olmuş birini hain diye ortaya atmak doğru olmayacağı için ailesinin korunacağına söz verilerek intihar etmesine izin verildi.»

«Vay alçaklar.»

«Sonunda sığınağına gizlenen Führer'e ne olduğunu hepimiz biliyoruz. Himmler ise kaçmayı denedi. Sakalını kesti filan ama bir yararı olmadı. Yakalanınca da siyanür içti.»

«Ya Schellenberg?»

«Walter, ne zeki adamdı. Geri dönünce Himmler'i kandırdı. Onu zararsız hale getirip kaçtığımızı söyledi. Tabii o kurşun yarası da işe yaramıştı. Savaşın sonlarına doğru Birleşik Gizli Servisler'in başkanı oldu. Savaş suçu davalarında tek bir suçtan yargılandı: SS gibi yasal olmayan bir örgütün üyesi olmak. Duruşmada pek çok tanık onun lehine ifade verdi, bunların arasında Yahudiler de vardı. Birkaç yıl hapisshanede kaldıktan sonra serbest bırakıldı. Ve elli birde İtalya'da öldü, kanserden.»

«Demek böyle.»

Başını salladı. «Hitler'in yaşamını kurtardık. Doğru mu yaptık?» Omuzlarını silkti. «O sırada iyi bir fikir gibi görünüyordu, ama o dosyanın neden yüz yıl gizli tutulacağını anlıyorum.»

Yine kapıyı açıp dışarı baktı.

«Ya sonra ne oldu?» diye sordum. «Size, Steiner'e ve Asa Vaughan'a? Savaşın sonra bir Amerikan üniversitesinde profesörlük yaptığınızı biliyorum. Ama bu arada ne oldu?»

«Oğlum, yeterince konuşmadım mı? Sana yeni bir kitaba yetecek kadar şey anlattım. Gerisini bir dahaki sefere dek bekleyeceksin. Şimdi otele dön. Ben de sana biraz eşlik edeceğim.»

«Güvenli olur mu?»

«Askeri bir devriyeye rastlasak bile sen yeterince temizsin, bana gelince de, benim gibi zavallı yaşlı bir rahipten kim kuşkulandır ki?»

Şapkasıyla yağmurluğunu giydi ve onun şemsiyesi altında bombadan hasar görmüş sokaklardan yürümeye başladık.

«Şuraya bak,» dedi. «Ölülerin çevresi farelerle dolmuş.»

«Bütün bunlar neden devam ediyor?» diye sordum. «Bütün bu bombalar, cinayetler?»

«Altmış dokuz ağustosunda başladığında iyi bir fikir gibi görünmüştü.»

«Ya şimdi?»

«Doğruyu söylemek gerekirse, oğlum, artık yorulmuş, kadınları ve çocukları öldüren gelişigüzel atılmış bombalara karşıyım. Killala Koyu'ndaki o çiftlik. Yaşlı Eileen halam orayı bana bıraktı, ayrıca Dublin'deki Trinity Üniversitesi'nde İngiliz Dili profesörü olarak istediğim an işim hazır.» Köşede

durup dumanlı havayı kokladı. «Artık buradan gitme zamanı geldi.»

«Yani sonunda oyunun sizi yönetmesinden bıktığınızı mı söylüyorsunuz?»

Başını salladı. «Steiner hep böyle söyler.»

«İlginç. *Söyler* dediniz.»

Gülümsedi. «Öyle mi?»

Yağmur birden şiddetlenmişti. Falls Caddesi'nin köşesine gelmiştik. İleride zırhlı bir arabayla bir devriye vardı.

«Sanırım, burda ayrılacağız, oğlum.»

«Akıllıca bir fikir.» Bana uzattığı eli sıktım.

«İstediğin zaman Killala'ya gelip beni görebilirsin.» Döndü, ama tam yürüyecekken durdu. «Bir şey daha.»

«Nedir?» diye sordum.

«Cohen denilen kızın başına gelen kaza. Haklıydın. Yerinde olsam kendime dikkat ederim.»

Bir sigara yakıp onun papaz giysisi ve şemsiyesiyle yağmurun altında yürüyüşünü seyrettim. Sonra da Falls Caddesi'ne baktım. Devriye yaklaştı, ama son bir kez Liam Devlin'in arkasından bakmak için döndüm. Ancak sanki hiç varolmamış gibi karanlıkta gözden kaybolmuştu.

SON